

EPISODE

Berkay Ateş & Merve Dizdar & Çağlar Ertuğrul
MAGARSUS

221B

TÜRKİYE'NİN İLK VE TEK POLİSİYE KÜLTÜR DERGİSİ

39. SAYISI
RAFLARDA!

221B

mylosyayingrubu.com

/221bdergi

/221bdergi

/221bdergi

EDİTÖRDEN // OBEN BUDAK

Şunu üzülerek belirtmeliyim ki ne çabuk bitti şu yaz! Hayatının en güzel tatilini geçirenler şanslı. Tatil yapamayanlar ise evlerinde tatil ortamı yaratmaya çalıştı ama çok başarılı bir sezon olmadığı için ekran karşısında fazla vakit geçiremedik. Sinema ve dizi endüstrisinin kalbi Hollywood'da 11 binden fazla senaristin kayıtlı olduğu sendika greve gidince çok fazla iş izleyemedik. Yeni yazılacak senaryoları bir kenara bırakın, bitmiş dizilerin bile ileri tarihe alındığı oldu. Grev, bizim röportajlarımızı da etkiledi. Konuştuğumuz halde yayımlanmayan çok iyi röportajlarımız olduğunun müjdesini vererek başlayayım. Ama ne zaman, grevden sonra!

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

OBEN BUDAK

oben@episodedergi.com

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

ENGİN İNAN

engin@episodedergi.com

YAZI İŞLERİ

ORÇUN ONAT DEMİRÖZ

orcun@episodedergi.com

YOLDAŞ ÖZDEMİR

yoldas@mylosyayingrubu.com

EDİTÖRLER

HÜMAY ONGAN,

ONUR BAYRAKÇEKEN,

SEVTAP TUZCU, YAĞMUR ÇÖL,

YASEMİN ŞEFİK

GÖRSEL YÖNETMEN

CANSU ÖZCÖMERT

cansu@mylosyayingrubu.com

KAPAK FOTOĞRAFI

JİYAN KIZILBOĞA

REKLAM VE PROJE: YOLDAŞ ÖZDEMİR

yoldas@mylosyayingrubu.com

MYLOS YAYIN GRUBU YAYINCILIK

DANIŞMANLIK HİZMETLERİ LTD. ŞTİ.

Adına Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

ve İmtiyaz Sahibi: ÖZLEM ÖZDEMİR

AĞUSTOS 2023 - SAYI: 50

AYLIK SÜRELİ YAYIN

ADRES: Caferağa Mah. Dr. Şakirpaşa

Sok. NO: 3/A Kadıköy - İstanbul

TEL: 0543 345 46 00

Episode' da yayımlanan tüm yazı, çizim ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi, yazar ve çizerin izni olmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organı ve sanal ortamlarda kullanılmaz.

Türkiye ekranları ise şanslı sayılır. Pek kimsenin izlemediği, yaratıcılık aranmayan yaz dizileri yayına girdi tabii. Zengin ve yakışıklı çocukla fakir ama gururlu kız aşk yaşadı bu sene de çok şükür. Tüm bu sıradanlığın yanında BluTV'nin yeni yapımı *Magarsus* bir güneş gibi doğdu. Yunus Ozan Korkut'un yönetmenliğindeki dizi tabiri caizse "ateş ediyor." Her hafta yeni bir bölüm yayınlanmasını haksızlık olarak nitelendiriyorum. Senaryo o kadar ustaca yazılmış ki "bir sonraki bölümü beklemek" gibi eski zevklerimize geri döndürdü bizi. Dizinin üç başrol oyuncusu Merve Dizdar, Berkay Ateş ve Çağlar Ertuğrul bu sayının kapak konukları. Jiyan Kızılboğa'nın muhteşem bakış açısı gösterişli bir şekilde Episode sayfalarında.

Yaz dizilerindeki manasız aşkları Yasemin Şefik, merakla beklenen *The Bear*'in yeni sezonunu ve *Oppenheimer* filminin incelemesini Orçun Onat Demiröz yazdı. Yeni sezonu merakla beklenen *Ömer* dizisinin Hakan'ı Emre Taşkıran'da *Episode*'da, Engin İnan'ın yaptığı röportaj ilerleyen sayfalarda. Yaz dizisi *Kismet*'i Zeynep Gönenli, son dönemin en çok tartışılan filmi *Barbie*'yi Hümay Ongan, *Platonic* dizisinin incelemesini ise Yağmur Özdemir'in kaleminden okuyabilirsiniz.

Bu sayının benim için önemli bölümünü ise köpekbalığı saldırısından kurtulmayı başaran Paul de Gelder ile yaptığım ilham verici röportaj oluşturuyor. Bir hamlede kolunu ve bacağını kaptığı halde köpekbalıklarının anlamaya çalışan ve onları asla suçlamayan eski donanma görevlisiyle Discovery için yaptığı yeni belgesel adına buluşup hayat hakkında da konuştuk. Kendisinden öğrenecek çok şeyimiz var.

Kapatmadan önce *Winning Time* ekibiyle yaptığım röportajdan da bahsetmem lazım. Efsanevi basketbol takımı Los Angeles Lakers'ı anlatan dizi için yarım saatliğine de olsa John C. Reiley, Solomon Hughes, Adrien Brody ve Jason Segel ile bir arada olmak güzeldi.

Bu aylık da bu kadar. Yaz bitmeden bir kez daha buluşmuş olduk. Yeni sayıya kadar, iyi seyirler.

KISA KISA: EKRAN	06
<i>THE BEAR</i> : AŞÇILIK DÜNYASINA DOĞRU OTANTİK BİR YOLCULUK VE	
ANTHONY BOURDAIN'İN MUTFAK SIRLARI - ORÇUN ONAT DEMİRÖZ	08
<i>SPY IN THE OCEAN</i> - OBEN BUDAK	12
RÖPORTAJ: PAUL DE GELDER	14
<i>DROPS OF GOD</i> - ÖMÜR TANYEL	20
KAPAK KONUĞU - MAGARSUS	24
PAŞABAHÇE VAPURU & DENİZ TAKSİ	40
AŞK VE DOSTLUK ARASINDAKİ İNCE ÇİZGİYİ YAKALAYAN HARİKA BİR SITCOM:	
<i>PLATONIC</i> - YAĞMUR ÖZDEMİR	44
KISMET: "BİZ BİR ELMANIN İKİ YARISIYIZ, O EN ÇOK SEVDİĞİMLE BEN" - ZEYNEP GÖNENLİ	48
RÖPORTAJ: JOHN C. REILLY & HADLEY ROBINSON & ADRIEN BRODY & QUINCY ISAIAH &	
SOLOMON HUGHES & JASON CLARKE & JASON SEGEL	50

MUTLAKA OKUMANIZ GEREKEN 50 POLİSİYE YAZARINDAN BİRİ,
İTALYAN POLİSİYESİNİN USTASI ANDREA CAMILLERİ.

ANDREA CAMILLERİ İLE BÜTÜNLEŞMİŞ, TÜM DÜNYADA TANINAN
KOMİSER SALVO MONTALBANO.

KİTAPÇI-
LARDA

mylosyayingrubu.com

/MylosKitap

/MylosKitap

/myloskitap

CHRISTOPHER NOLAN'IN MAKİMALİST SİNEMA ANLAYIŞI, ANLATI KALİPLARI VE

DÜNYALARIN YOK EDİCİSİ OPPENHEIMER - **ORÇUN ONAT DEMİRÖZ** 58

GRETA GERWIG: SİNEMA DÜNYASINDA FEMİNİZM RÜZGÂRLARI - **YAĞMUR ÖZDEMİR** 62

YENİ BİR BARBIE ANLATISI: ÖNCE ÇOK SEVDİĞİMİZ SONRA ARAMIZIN BOZULDUĞU BARBIE

ŞİMDİ NE ANLATIYOR? - **HÜMAY ONGAN** 64

KISA KISA: **VİZYON** 68

WHAM! - **OBEN BUDAK** 72

RÖPORTAJ: **EMRE TAŞKIRAN** 74

BENİM GÜZEL AİLEM VE HAYATIMIN NEŞESİ:

LİMONATA FERAHLIĞINDA YAZ DİZİLERİ - **AYŞEGÜL GÜNDOĞDU** 84

YAZ DİZİLERİ VE BİR YERE VARMAYAN "LOVE"LANMALAR - **YASEMİN ŞEFİK** 86

RÖPORTAJ: **IŞIL HASDEMİR** 88

KISA KISA: **SAHNE** 92

ROMANTİK KOMEDİLER VE KLİŞELERİ - **SU KARACAN** 94

RAP SHIT: DOĞRU FİKİR, YANLIŞ İSTİKAMET - **ONUR BAYRAKÇEKEN** 100

EDEBİYAT UYARLAMASI DİZİLER 4 - **HÜMAY ONGAN** 104

SEYİR ZEVKİ: NE İLE İZLEMELİ? 106

58

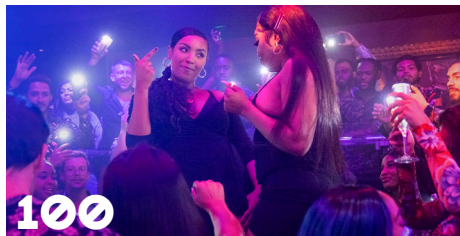
72

74

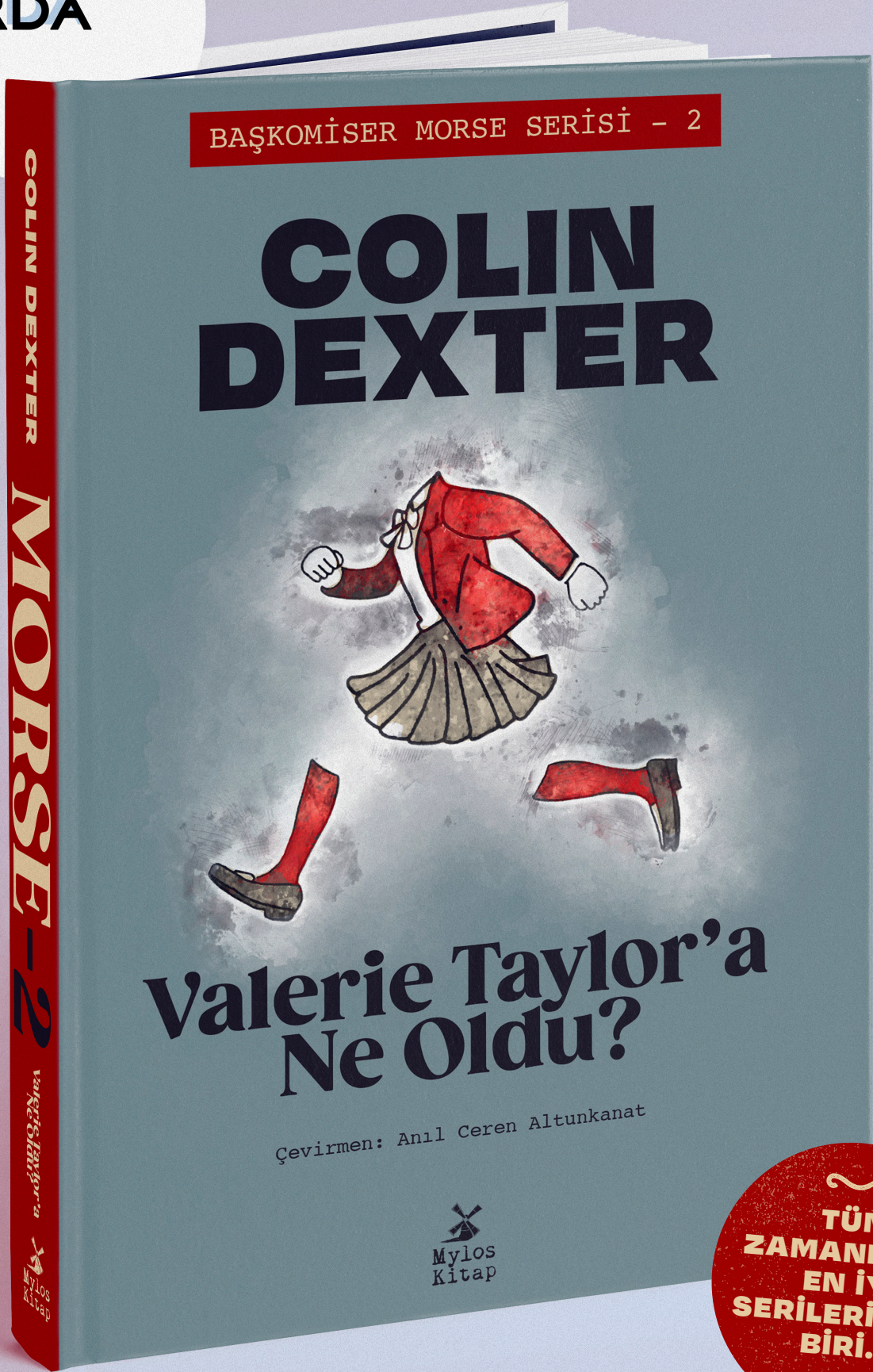
64

100

KİTAPÇI-
LARDA

COLIN DEXTER'İN GERÇEK İNGİLİZ BİRASINA, KLASİK
MÜZİĞE, BULMACALARA VE İNGİLİZ EDEBİYATINA
ÂŞIK DEDEKTİFİ BAŞKOMİSER MORSE, VALERIE
TAYLOR'A NE OLDU? ROMANIYLA İLK KEZ TÜRKÇEDE!

~
TÜM
ZAMANLARIN
EN İYİ
SERİLERİNDEN
BİRİ...
~

EPI -SO- -DE	kısa kısa
	□
	EKRAN

STAR WARS: AHSOKA (DISNEY+)

Disney+, *The Mandalorian*'in ardından yeni bir Star Wars dizisiyle dönüyor. Uzun zamandır merakla beklenen *Star Wars: Ahsoka* sonunda geliyor! Oyuncu kadrosu ise yıldızlar geçidi: Rosario Dawson, Lars Mikkelsen, David Tennant, Natasha Liu Bordizzo, Mary Elizabeth Winstead ve dahası... *Star Wars: Ahsoka*, 23 Ağustos'ta yayında.

INVASION (APPLETV+)

Daha birinci sezonu yayınlanmadan ikinci sezonu onaylanan ve kendine hatırı sayılır bir hayran kitlesi oluşturmayı başaran dizi *Invasion*'un ikinci sezonu 23 Ağustos'ta yayınlanacak. Simon Kingberg ve David Weil tarafından yaratılan bu bilim-kurgu dizisinin başrollerini Golshifteh Farahani, Shamier Anderson, Shioli Kutsuna ve Billy Barrat paylaşıyor.

RAGNAROK (NETFLIX)

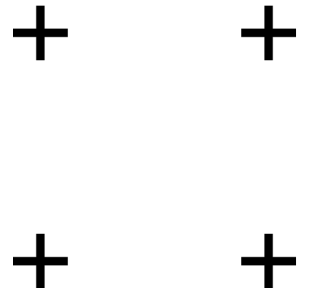
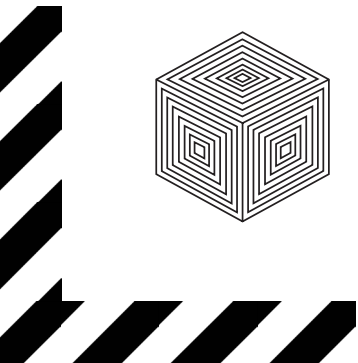
Norveç yapımı Netflix Orijinal dizisi *Ragnarok*, Norveç'in Edda isimli kasabasında gerçekleşen doğaüstü olayları İskandinav mitolojisiyle harmanlayarak takip ediyor. Üçüncü sezonu final yapacağı açıklanan dizinin oyuncu kadrosunda Herman Tømmeraas, David Stakston, Emma Bones, Theresa Frostad Eggesbø ve Gisli Örn Garðarsson yer alıyor. *Ragnarok*, final sezonu 24 Ağustos'ta Netflix'te.

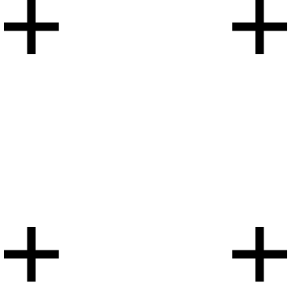
ARCHER (NETFLIX)

Ülkemizde Netflix'te yayınlanan uzun soluklu animasyon komedi dizisi *Archer*, 14. sezonu final yapacak. Adam Reed tarafından yaratılan *Archer*, biri En İyi Animasyon Dizisi olmak üzere iki adet Emmy ödülü almayı başardı. Dizin final sezonu 30 Ağustos'ta yayınlanacak.

DISENCHANTMENT (NETFLIX)

Netflix'in sevilen animasyon dizisi *Disenchantment* maalesef sona eriyor. *The Simpsons* ve *Futurama*'nın yaratıcısı Matt Groening imzalı dizi beşinci sezonu final yapacak. Bu fantastik ortaçağ animasyon dizisinin final sezonuna dair yapılan resmi açıklamaya göre, Bean, Dreamland'ı Kraliçe Dagmar'ın himayesinden kurtarmalı. *Disenchantment*, 1 Eylül'de Netflix'te izlenebilecek.

WHEEL OF TIME (PRIME VIDEO)

Başrolünde Rosamund Pike'in yer aldığı *Wheel of Time*, Robert Jordan'ın aynı isimli roman serisinden uyarlandı. Büyünün var olduğu fakat yalnızca bazı insanların kullanabildiği fantastik bir evrende geçen dizinin ilk sezonu büyük beğeni toplamayı başarmıştı. *The Wheel of Time*, ikinci sezonu 1 Eylül'de Prime Video'da yayınlanacak.

I AM GROOT (DISNEY+)

Galaksinin Koruyucuları'nın gözbebeği Groot'a kavuşuyoruz! Beş kısa bölümden oluşacak bu yeni sezonda, Groot'u Guardianların uzay gemisinin dışına çıkıp evreni keşfederken izleyeceğiz. İkinci sezonu 6 Eylül'de Disney+'ta.

VIRGIN RIVER (NETFLIX)

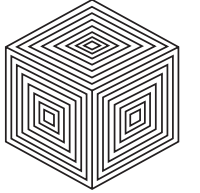
Netflix'in sevilen dizisi *Virgin River*'in beşinci sezonu yolda. Geçtiğimiz sezon, dizinin başrolü Melinda'nın hamile olduğunu öğrenmesiyle sonlanmıştı. Beşinci sezon; Melinda'nın anne olma yolculuğunu ve Jack'le ilişkisini anlatmak için 7 Eylül'de Netflix'te yayında.

THE WALKING DEAD: DARYL DIXON

The Walking Dead hayranları, hazır mısınız? *Dead City*'nin yayınlanmasının üzerinden henüz bir ay geçmişken yepyeni bir spin-off sizi bekliyor. Daryl'in Fransa'da hayatta kalma mücadelesini konu edecek dizinin oyuncu kadrosunda Norman Reedus'ın yanı sıra Melissa McBride, Clémence Poésy, Adam Nagaitis ve Romain Levi gibi isimler yer alıyor. *The Walking Dead: Daryl Dixon*'un ilk bölümü 10 Eylül'de yayınlanacak.

THE MORNING SHOW (APPLETV)

Başrollerini usta oyuncu Jennifer Aniston ve Reese Witherspoon'un paylaştığı Emmy ödüllü dizi *The Morning Show*, sonunda dönüyor. İlk iki sezonda #MeToo hareketini ve pandemiden sonraki çalışma koşullarını merkezine alan dizinin yeni sezonu merakla bekleniyordu. Bu sezon Jon Hamm, Nicole Beharie, Julianna Margulies ve Tig Notaro da dizinin kadrosuna dahil olacak. *The Morning Show*, üçüncü sezonu 13 Eylül'de AppleTV+'ta.

EPI-
-SO-
-DE

the bear

DISNEY+

KÖŞEYAZISI

Aşçılık Dünyasına Doğru Otantik Bir Yolculuk
ve Anthony Bourdain'in Mutfak Sırları

The Bear

YAZI_/_/_ORÇUN ONAT DEMİRÖZ_/_/_

Christopher Storer tarafından yaratılan *The Bear* serisi, geçtiğimiz yılın en dikkat çekici işlerinden biriydi. Ağızdan ağıza yayılan ve organik pazarlamanın iyi bir örneği olan seri; aşçılık dünyasının karanlık, kaotik ve yıkıcı tarafına doğru otantik bir yolculuk sunmuştu.

Kısa sürede renkli ve aykırı bir TV hit'ine dönüşen *The Bear*, ödül sezonunda da adından bahsettirmişti. *Shameless* serisinin tutunamayan Lip'i olarak sevdiğimiz Jeremy Allen White'ın başrolünde yer aldığı seri, White'a Golden Globe (Altın Küre) da kazandırmıştı.

Bu yaz 2. sezonuyla ekrana dönen *The Bear*, kara komedi motifleri ve drama incelikleriyle parlayan bir yapıya sahip. Çoğunlukla sıkışık bir mutfak ve kakofoni içinde geçen serinin damarlarında ise Anthony Bourdain tarzı bir rock'n'roll bulunuyor. Zaten White'ın canlandırdığı Carmy karakterini tanımlayan simgeler dizisi de mutfak sanatlarının anarşist ve "enfant terrible"i (yaramaz çocuk) Bourdain'i anımsatıyor.

Bu nedenle *The Bear*'a geçmeden önce Bourdain'in hayata orta parmağını gösteren anti-kahraman karakterini, yaşam deneyimini ve sarkastik felsefesini iyi anlamak gerekiyor.

GASTRONOMİ KURALLARINI YIKAN BAĞIMLI BİR PUNK YILDIZI: LUST FOR LIFE

Aslında Anthony Bourdain'in hayatını *Kitchen Confidential: Adventures in the Culinary Underbelly* (Mutfak Sırları: Aşçılık Dünyasından Mahrem Maceralar) kitabı öncesi ve sonrası diye ikiye ayırmak gerekiyor. Bu biyografik eser sayesinde çok satanlar listesine giren ve küresel bir fenomene dönüşen Bourdain, farklı kültürlerin özünü anlama becerisi, kaleminin gücü, hikâye anlatıcılığı ve TV personası ile önemli bir miras bıraktı.

Bourdain, I. Dünya Savaşı'ndan sonra ABD'ye göç eden Fransız kökenli bir ailenin çocuğuydu. Babası Columbia Records'ta yöneticiydi, annesi ise *New York Times*'ta editördü. Dolayısıyla Bourdain, New York'ta burjuva bir ailenin çocuğu olarak büyüdü. Edebiyat, sinema, müzik gibi konulardaki ince zevklerini ve estetik bakış açısını da ailesinin imkânları neticesinde küçük yaşlarda kazandı.

Fransa'ya gittikleri bir tatilde ise balıkçı teknesinde yediği istiridyeler hayatını değiştirdi. Farklı kültürleri keşfetmek isteyen ruhu, tat ve macerayı birleştirmenin tutkulu bir yolunu bulmuştu. O andan itibaren meritokrasinin geçerli olduğu gastronomiye ilgi duymaya başladı ve ailesinin burjuva konforuna rest çekti.

Bu uğurda da dünyanın en ünlü aşçılık okullarından Culinary Institute of America'da (CIA) eğitim almaya karar verdi, günde 18-19 saat çalışmayı göze aldı ve bulaşıkçı olarak başladığı mutfak hayatında hızla yükseldi.

Tabii Bourdain'in gençliğinin geçtiği dönem de rock'n'roll'un en güzel yıllarıydı ve Bourdain'in sınırları zorlamayı seven, kaostan beslenen karakteri de içinde bulunduğu habitus sayesinde şekillendi. 1973'te Manhattan'da açılan ve 2006'da kapanan efsanevi alt kültür mekânı CBGB'deki şovlara sınırsız giriş için gruplara aşçılık teklif etmiş birisinden bahsediyoruz.

Ramones, Patti Smith, Television, Talking Heads, Blondie gibi kült isimlerin çıktığı CBGB'de ve bir başka efsanevi mekân Studio 54'te büyüyen Bourdain, bağımlılıklarını da bu hızlı hayat tarzı içinde edindi. Yıllar içinde Iggy Pop, Marky Ramone, Alice Cooper gibi eski okul "rock starlar" ile arkadaşlıklar kurdu, bağımlılıkların en öldürücü olanı eroine dahi bulaştı.

Kendisinden sonraki kuşakların yıkacağı serseri ve kötü çocuk stereotipindeki "rock star" personası da bu şekilde gelişti. "Vücudunuz bir tapınak değil, bir eğlence parkı. Tadını çıkarın..." söylemi de bu sayede ortaya çıktı. Ancak yakından tanıyanların hemen anladığı üzere Bourdain depresif bir entelektüel, iletişim kurmakta zorlanan utangaç bir bohem ve eski okul bir romantikti. Almandadaki "Weltschmerz'den (dünya sancısı) ve varoluş krizlerinden kaçınmak için de bir zırh ve persona yarattı.

90'lı yıllarda ise ünlü giderek yayıldı. 1997'de *New Yorker*'da yayımlanan *Don't Eat Before Reading This* (Bunu Okumadan Yemek Yemeyin) makalesiyle roketi ateşledi. Bir sene sonra da Manhattan'ın ünlü brasserie'si "Les Halles'ta yönetici şef oldu. 2000'de yayınlanan "Mutfak Sırları"

ise bir TV yıldızı olmasını sağladı. Gastronomik dayatmaları yıkan, kural tanımayan, mutfak hiyerarşisini ve sınıfsal statüleri takmayan tavrıyla çok sevildi. Hayatının son bölümüne geçerken ve intiharına yaklaşırken artık tüm dünyada tanınan asi bir kültür elçisi, özgün bir hikâye anlatıcısıydı.

Doğrusu hayata makro düzeyden ve daha derin bir yerden bakanların iyi bildiği bir fenomen vardır, hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. Bourdain'in bir TV yıldızına dönüşmesi de krizlerini büyüttü. Baba olmak da ona iyi gelmedi, sıklıkla kötü bir baba olduğunu düşünüyordu. Yılın yaklaşık 250 gününü seyahat eden ve dünyayı dolaşan birisi olarak değişti. Yaşam deneyimi ve seyahat, kalbinde acı veren izler bıraktı.

Son olarak "giallo" sinemasının ikonik yönetmeni Dario Argento'nun kızı Asia Argento ile yaşadığı gelgitli ilişki de bombanın pimini çekti. Bourdain, 2018'de "Parts Unknown" programının çekimleri için gittiği Fransa'da intihar etti. 61 yaşındaydı ve kendine ait mistik bir "ouroboros" hikâyesi yazdı. Karakteri ve mirası da gastronomi dünyasında bir devrim yarattı.

Onun ruh halini ve dünya görüşünü daha yakından anlamak isteyenlere de Morgan Neville'in Netflix kataloğunda yer alan *Roadrunner: A Film About Anthony Bourdain* (Anthony Bourdain Üzerine Bir Film) belgeselini izlemelerini tavsiye ederim. Buradan *The Bear*'a geçebiliriz.

BOURDAIN'DEN THE BEAR'A:

TETİKTE KARAKTERLER VE YÜKSEK TANSİYON

Her ne kadar Bourdain, açıcılık dünyasının kurallarını yıkmış ve arka planındaki gerçekleri anlatmış olsa da mutfak stres dolu bir yerdir. Amansız gerginliklerin yaşandığı o dünyada liyakat sonuna kadar işler ve yetenek kazanır. O yüzden de mutfak için meritokrasinin son kalesi denir. Orada babanızın ve annenizin kim olduğu ya da tanıdıklarınızın pek bir önemi yoktur.

Öncelikle *The Bear* bu gerçek üzerinden hareket ediyor ve Chicago'da yaşamaya çalışan bir işletmeye odaklanıyor. Son yıllarda trend haline gelen "culinary" kültürünün arka tarafını mercek altına alan seri; tetikte karakterleri, yüksek tansiyonu ve yazarlığı ile parlıyor.

İlk sezonda Carmy, ağabeyi Mikey'nin intiharından sonra ona kalan sandviç dükkanı *The Beef*'i ayakta tutmaya çalışıyordu. İlk sezon dinamikleri de daha çok dar bir alandaki kakofoni üzerine kuruluydu. Carmy ve ekibinin sıkışık bir mekânda zamana karşı yarışı çok iyi işleniyordu.

Aşıcılık dünyasının iç yapısını ve her gün yaşanan kaosu çok doğru bir yerden deneyimliyorduk. Pearl Jam, Radiohead, R.E.M. ya da Refused gibi grupların şarkılarından oluşturulan soundtrack seçkisi de karakterleri ve mekânın ruhunu harika tamamlıyordu. Reji de ufak bir mekânda geçen seriyi olabildiğince dinamik kılıyordu. Özellikle ilk sezonun 7. bölümü "Review"daki plan sekans dokunuşu hoş bir sürprizdi.

Merakla beklenen 2. sezonla birlikte ise işler biraz da büyüyor ve sofistike bir hal alıyor. Carmy ve ekibi *The Beef*'i "Michelin Yıldızı" alacak bir restorana dönüştürmeye çalışıyor. Fakat esas nokta, hikâye arki hayatı değerli kılan mefhumların ne olduğuna dair derinlemesine bir bakış açısıyla genişliyor. Bu açıdan *The Bear*'ın 2. sezonunun ilk sezonundan daha dokunaklı olduğunu da belirtmek gerekiyor.

2. sezon toplam 10 bölümden oluşuyor. Yani ilk sezona göre iki bölüm daha fazla. Bölüm sayısındaki artış da karakter arklarına olumlu yansıyor. Her bölümde ekipteki farklı bir karakterin arka planını ve moti-

vasyonunu görüyoruz. Seri 2. sezonuyla birlikte karakter inşasına daha fazla önem veriyor ve bunu da layıkıyla yapıyor. Hatta bu uğurda bir gurme rotası olan Kopenhag'a kadar gidiyor. Senaryonun aldığı yol ve karakterlerin hayatlarının derinlemesine işlenmesi de seriyeye katmanlar ekliyor. Tabii 2. sezonda ekibin "aile" olma çabası da önemli bir yerde duruyor. Bu açıdan 2. sezondaki 6. bölüm olan "Fishes" da çitayı başka bir yere koyuyor.

Doğrusu Jamie Lee Curtis, Bob Odenkirk, Sarah Paulson, Jon Bernthal gibi yıldızları tek mekânda izlediğimiz bu bölümdeki kaos, klostrofobi ve yüksek tansiyon da akılları alıyor. İlk sezondaki "Review" ile benzer bir yapıda kurulan "Fishes" bölümü Carmy karakterinin iç dünyasına ve psikolojisine dair de önemli donekler sunuyor. Ayrıca Carmy'nin ilk sezonda kaçtığı elit şeflik hayatına istemsizce çekilmesi ve yaşadığı romantik ilişkinin kafa karıştırmacılığı da karakter çatışmasına büyük bir katkı sağlıyor. Bunların yanı sıra seri sinematografik unsurlarını da 2. sezonuyla birlikte geliştiriyor. Bilhassa Chicago ile Kopenhag'ın simetrik dış planları seriyeye farklı bir atmosfer katıyor ve görsel dili çeşitlendiriyor. İç mekânlardaki yakın planlar ve dinamik kurgu da yine aynı hızla kana karışıyor.

Sonuç olarak *The Bear*, 2. sezonuyla hikâyesini büyütüyor, karakterlerini açıyor ve patlamaya hazır bir barut fıçısı dokusunu koruyor. Bunu da damarlarındaki Anthony Bourdain ruhuyla ve simgeler dizisi ile yapmaya devam ediyor. Evet, şefin tarifinde tam gaz rock'n'roll yazıyor!

Bu yaz 2. sezonuyla ekrana dönen *The Bear*, kara komedi motifleri ve drama incelikleriyle parlayan bir yapıya sahip. Çoğunlukla sıkışık bir mutfak ve kakofoni içinde geçen serinin damarlarında ise Anthony Bourdain tarzı bir rock'n'roll bulunuyor. Zaten *White*'in canlandırdığı Carmy karakterini tanımlayan simgeler dizisi de mutfak sanatlarının anarşist ve "enfant terrible" (yaramaz çocuk) Bourdain'i anımsatıyor.

EPI -SO- -DE	belgesel
	BBC
	KÖŞEYAZISI

Spy in the Ocean

Gizli görevdeki robotik yaratıklar kendilerini sular içindeki harikalar dünyasına kaptırıyor. David Tennant'ın sevimli anlatımı, şaşırtıcı görüntüleri bastırıyor desek yalan olmaz.

Sokakların dört bir yanındaki kameralar aracılığıyla izlenen sadece biz insanlar mı olacağız? Tabii ki hayır! Beş yıl önce *Spy in the Wild* isimli belgesel serisinde, hayvan kılığına girmiş kameralarla vahşi hayat gözetlenerek bir çığır açıldı. Serinin devamını çeken BBC One bu sefer benzer teknolojiyi kullanarak denizlerimizi keşfetmek için yola çıkmış. Okyanus canlılarının boyut ve şekil olarak birebir taklidiyle hazırlanan robotlar, bu sayede daha önce hiçbir kameranın kaydedemediği görüntüleri yakalamış ve aynı ekip dört bölümlük yeni bir seri ortaya çıkarmış.

+ YAZI_/_/_OBEN BUDAK +

Okyanusu keşfetmek için yola çıkan yeni nesil casus yaratıklar, bu yaşam alanını evleri haline getirmiş zeki ve duygusal hayvanlarla karşılaşıyor. İlk bölüm "Derin Düşünenler" bizi gezegendeki en büyük beyinlerin sahipleriyle yakın bir ilişkiye sokuyor: İspirmerç balinaları. Yeni doğmuş bir buzağı ile aynı boyuttaki casus balina gerçek bir şey gibi yüzebiliyor ve dalabiliyor. Bununla birlikte casus ahtapot, omurgasızlar dünyasının en

büyük zekâsını ortaya çıkarmak için, aynı zamanda her bir kolunda da bir beyin olan hindistan-
cevizi ahtapotu ile ilişki kuruyor. Tayland'daki casus makak ise serbest dalış yapan maymunlarla
yüzüyor ve daha önce hiç görülmemiş bir davranış kaydediyor:

Çıplak elleriyle balık yakalayan makaklar. Sorunları çözmek için ekip çalışmasını kullanan balıklar-
dan balinaların derin konuşmalar yaptığı ender sosyal toplantılara kadar bu aksiyonla dolu ilk böl-
lüm, bizimkine şaşırtıcı derecede benzeyen zekâ becerileriyle şaşırtıcı yeni içgörüler kazanıyor.

İkinci bölümde karşımıza çıkan, şimdiye kadar yapılmış en gelişmiş casus olan casus mürekkep-
balığı ise hayli enteresan. Bu balık, derisine entegre bir ekran aracılığıyla iletişim kurabiliyor. Yeni
Zelanda'daki casus fokun kayıp bir fok yavrusuyla atıldığı macera ise görülmeye değer. Kendini
yalnız hissetmesin diye yorgun yavruya moral veren casus fok gönlünüzü fethedecek.

Üçüncü bölüm "Derin Dostluklar" okyanus yaşamının hayal bile edemeyeceğimiz şekilde birbi-
rine bağlı olduğunu, olağanüstü ilişkiler üzerine kurulmuş bir denizaltı dünyasını gösteriyor. Bu-
rada köpekbalıkları yardımsever balıklar tarafından temizlenirken balıklarla bariz bir uyum içinde
gezmelerine inanmıyor insan.

Casus yaratıklar, kayıt altına aldıkları maceralarında okyanus yaşamının sahip olduğu olağanüstü
zekâyı, şaşırtıcı duyguları ve karmaşık sosyal yaşamları gözler önüne seriyor.

EPI
-SO-
-DE

paul de gelder

RÖPORTAJ

RÖPORTAJ //_ OBEN BUDAK

Paul de Gelder

Discovery Channel'da iki yeni belgeseli yayına giren Paul de Gelder, köpekbalıklarının elinden kurtulmayı başarabilen bir kahraman. Bu korkutucu hayvanların nasıl yanlış anlaşıldığını bize anlatması için buluştuk.

Siz bir yönden benim kahramanımsınız. Ben her zaman köpekbalıklarından çok korktum ve siz saldırıya uğradığınız halde onların elinden kurtuldunuz. Konuşacak çok şey var tabii. Her şeyden önce Discovery'nin "Shark Week"inde olmak sizin için ne ifade ediyor?

Shark Week'te olmak kahramanlarımın ayak izinde yürümek gibi. İlk gençliğimde tüm bu maceracıları televizyonda izledim, Steve Irwin haricinde pek de ünlü olmayan insanların şovlarını takip ettim. Fark ettim ki o insanlar macera ve tatmin dolu bir hayat yaşıyorlardı ve insanlara öğretiyorlardı. O programları izlerken yanlarındaymışım gibi hissettim. Bu yüzden Shark Week'in bir parçası olmak ve köpekbalıkları hakkında bilgi edinmek hatta insanlara köpekbalıkları hakkında bir şeyler öğretmek çok fazla anlam ifade ediyor. Vahşi yerlere gidip çılgınca şeyler yapınca kendimi o zamanki kahramanlarım gibi hissediyorum.

Yeni belgeselinizin adı *Blood in the Water* (Sudaki Kan). Neler bekliyor bizi?

Shark Week için iki özel bölümüm var. *Blood in the Water*, Florida'da çekildi. Geçen yıl dünyadaki köpekbalığı etkileşiminin çoğu Amerika'da yaşandı ve Amerika'daki bu etkileşimlerin çoğu Florida'daydı. Neler olup bittiğini anlamaya çalışmak için oraya gittik. Köpekbalıkları nelerden sorumlu, neden insanlarla temasa geçiyorlar? Belki Shark Week'in ev sahipleri olarak belki de normal, sıradan insanlar olarak insanların köpekbalıkları tarafından yaralanmasını önlemek

için ne yapabildik? Ve ayrıca neden o köpekbalıklarını güvende tutmamız gerekiyor?

Bütün bunları şovunuzu izlediğimiz zaman öğreneceğiz, öyle değil mi? Evet, kesinlikle. Röportajın tamamını mahvetmek istemiyorum ama çok güzel şeyler oluyor. Boğa köpekbalıklarına baktık. Hatta bir kaplan ve bir çekiç kafalı köpekbalığı ortaya çıktı.

Gerçekten mi! Korkmadan izleyebileceğimi sanmıyorum ama merak ediyorum. Sizin hikâyenizden bahsetmek istiyorum. Bir köpekbalığı neredeyse sizi öldürüyordu. Fakat siz şimdi onları kurtarmaya çalışıyorsunuz. Bu ne kadar mümkün? Nasıl köpekbalığı savunucusu oldunuz? Anlamaya çalışıyorum.

Donanmadayken Sidney Limanı'nda terörle mücadele tatbikatı yaparken bir boğa köpekbalığının saldırısına uğradım, elimi ve bacağımı yuttu. Şimdi bir robot elim ve bir robot bacağım var. Ben gerçekten donanmadaki işime geri dönmek istiyordum. Ve böylece tüm enerjimi iyileşmeye, güçlenmeye, formda kalmaya odakladım. Ama yıllar geçtikçe köpekbalığını asla suçlamadığım için medya benim hikâyeme çok ilgi gösterdi.

Köpekbalıklarını sever miydiniz yani?

Şunu açıkça söyleyeyim, köpekbalıklarından nefret ederdim ama onları asla suçlamadım. Çünkü onun ortamına giren bendim. Tehlikeli bir yaşamı seçmiştim. Yani orduyla çılgınca, tehlikeli şeyler yapıyordum ve bu benim seçimimdi. Ve zaten tehlikeli bir yol seçtiyseniz bir şeyler ters gittiğinde üzülmezsiniz.

Gerçek bir ilham hikâyesisiniz. Genel hatlarıyla köpekbalıklarını anlamaya çalışmanız saldırı sonrasında denk geliyor o zaman?

Saldırı sonrası medya benden Avustralya'daki diğer tüm köpekbalığı etkileşimleri hakkında konuşmamı istedi ama ben köpekbalıkları

Köpekbaliklarından nefret ederdim ama onları asla suçlamadım. Çünkü onun ortamına giren bendim. Tehlikeli bir yaşamı seçmiştim. Yani orduyla gılginca, tehlikeli şeyler yapıyordum ve bu benim seçimimdi. Ve zaten tehlikeli bir yol seçtiyseniz bir şeyler ters gittiğinde üzülmezsiniz.

00

Hayvanları yediğim için kendimi ikiyüzlü gibi hissettim. Ve ben ikiyüzlüleri sevmem. Onlar her zaman en kötü liderlerdir. Size her zaman ne yapmanız gerektiğini söylerler ama bunu asla kendileri yapmazlar. Tamam, okyanusları kurtarmaya çalışıyorum. Köpekbalıklarını kurtarmaya çalışıyorum. Sevmeye, gezegene biraz yardım etmeye çalışıyorum ve hayvanları da yiyorum ve yıkıma katkıda bulunuyorum. Bu yüzden o kişi olmak istemedim. 00

hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ve düşündüm ki, tamam, internet denen bu araç benim emrimde. Hiçbir şey bilmemem için hiçbir sebep yok. Araştırmamı yaptım ve araştırma yaptıkça köpekbalıklarının bizden ne kadar korkması gerektiğini ve bizim onlardan ne kadar az korkmamız gerektiğini fark ettim.

Evet, aslında korkulması gereken taraf biziz.

Rakamlara bakarsanız tüm gezegende beş ila on köpekbalığı, insanları öldürmüştür. Bu kadar. Fakat biz yüz milyondan fazla köpekbalığı öldürüyoruz. Peki, bu denklemde gerçek canavar kim? Ordudaki tüm kariyerim, kendi ayakları üzerinde duramayan insanları savunmakla ilgiliydi. Ve şimdi kendi adına konuşamayan bu hayvan için konuşacak bir sesim var, bu yüzden doğru şeyi yapmalıyım. Bu yolculuğa bu yüzden başladım.

Bu anlattıklarınız çok değerli. Hayvan haklarını koruyan insanlarla konuşmak çok güzel. Vegansınız zaten o konuda da konuşmak istiyorum. Fakat dün gece, kaza sonrası motivasyonunuzu anlattığınız *No Time for Fear* isimli kitabınıza başladım. Vücudunuzu tekrar nasıl forma soktuğunuzu da anlatıyorsunuz. Peki, zihinsel olarak nasıl toparlandınız? İnsan her gece rüyasında o saldırıyı görmez mi?

Zordu. Hiç yardım görmedim. Ordudan herhangi bir destek almadım, bu yüzden ne danışmanım ne fizyoterapistim vardı, öyle bir şey yoktu. Bu yüzden hepsini kendim yapmak zorunda kaldım. Hayatımın en kötü zamanlarından biriydi, gençliğimin sonlarında ve yirmili yaşlarımın başındayken sürüklendiğim zamanlardı. Amaçsızdım. Yapmamam gereken, zihnimi, motivasyonumu ve fiziğimi bozan bazı maddeler kullanıyordum. Ağrı için her türlü ilacı, morfin ketamin, Oxycontin kullanıyordum. Hatırlayabildiğimden daha fazla gece ağlayarak uyumuşumdur. Ben daha gençken böyle bir pozisyona düşmüştüm ve bundan nefret ettim.

Hepimiz bazen yolumuzu kaybediyoruz ama sizinki çok başka bir boyut tabii.

Bu amaçsızlık, değersizlik, yönsüzlük duygusundan nefret ettim. Ve böylece o yere geri dönemeyeceğimi fark ettim. O kişiye geri dönemezdim. Bu yüzden bir amacım ve değerim olduğundan emin olmam gerekiyordu. Ve böylece tüm enerjimi iyileşmeye harcamaya başladım. İyi göründüğümü hissedebilmem için vücudumu geliştirmeye başladım çünkü iyi görünüyorsanız genellikle iyi hissedersiniz.

Çok iyi görünüyorsunuz.

Teşekkür ederim. Depresyona izin veremezdim, bilirsin, üzüntü, olumsuzluk. Kafamızın içindeki kendi kendine konuşma hali beni kontrol altına aldı. Ve bu yüzden bunun üzerine gitmek zorundaydım. Kendimi beni mutlu eden şeylerle çevreledim. Sizi mutlu eden her şeye sahipseniz veya kendinize mutlulukla ilgili şeyleri tekrar tekrar söylüyorsanız bu eğitimidir, pratiktir. Ve sonra ne zaman ihtiyacınız olursa o mutluluğu çağırabilirsiniz.

Evet. Pozitif olmak gerçekten önemli. Peki ya veganlık? Sizin bitki bazlı bir diyetiniz var. Olaydan sonra mı vegan oldunuz?

Evet, bu yaklaşık yedi yıl önce başladı. Afrika'daydım. Kaçak avcılığı

önleme birimleri hakkında bir belgesel çekiyordum. Arkadaşım Damien Mander, Uluslararası Kaçak Avcıların Önleme Vakfı'nı yönetiyor. Bu gerçekten inanılmaz. Adı SINGA yani cesur olanlar. Onlar hakkında gerçekten iyi bir belgesel var. Onunla çalışmak için Zimbabwe'ye gittiğimde et yemediğini gördüm ve anlayamadım. Çünkü Zimbabwe'de vegan olabilmeyi nasıl başarır ki insan?

Gerçekten şehir hayatında bile zorlanıyoruz bahanesini ortaya sunanlar var.

Evet, ki orada bir vegan market bile yok. (Gülüyor) Bana dedi ki, ben hayatımı hayvanları kurtarmaya adadım, aralarında ayırım yapmam! Sonra eve geldim ve hayvanları yediğim için kendimi ikiyüzlü gibi hissettim. Ve ben ikiyüzlüleri sevmem. Onlar her zaman en kötü liderlerdir. Size her zaman ne yapmanız gerektiğini söylerler ama bunu asla kendileri yapmazlar. Tamam, okyanusları kurtarmaya çalışıyorum. Köpekbalıklarını kurtarmaya çalışıyorum. Sevmeye, gezegene biraz yardım etmeye çalışıyorum ve hayvanları da yiyorum ve yıkıma katkıda bulunuyorum. Bu yüzden o kişi olmak istemedim. Ben de düşündüm, tamam, bunu bir deneyeceğim. Avustralya'ya, evime gittim ve iki gün dayandım.

Gerçekten mi, hızlı bir geçiş olmuş!

Yaptım, hiçbir fikrim yoktu, ne yiyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çok açtım. Ve sonra, bir süreliğine kayboldu ama sonra benim dünyamda ortaya çıkmaya devam etti. Tamamen zayıflayacağımı düşündüm. Ama sonra vegan dünyasında da büyük, güçlü ve erkeksi insanlar belirmeye başladı. Ve aslında bir erkek olarak yok etmememiz gerektiğini, korumamız gerektiğini fark etmemi sağladı bu durum. Ben de düşündüm ki, tamam, bunu tekrar denemeliyim. Ve ben de bunu gerçekten çok yavaş yaptım, başka şeyler eklerken yiyecekleri iptal etmeye başladım. Ve şimdi her şey harika, asla geri dönmem.

Evet, bu yol gerçekten herkes için en iyisi. Son olarak yeni çıkan kitabınızdan bahsetmek istiyorum *Dünyanın En Yanlış Anlaşılan Yırtıcı Hayvanı: Köpekbalığı!* Bir yok ediciyi, avcıyı nasıl yanlış anlayabiliriz? Lütfen, bana bunun hakkında bir şeyler söyleyin.

Köpekbalıkları, hayal edebileceğiniz en kötü halkla ilişkiler müşterisidir çünkü onlar için ayağa kalkarsınız ve onlar gidip birini ısırırlar! Ve sonra onları yeniden savunmaya çalışırsınız. Bir Hollywood yıldızının reklamını yapmaya çalışmak gibi. Evet. Her zaman başı belada. (Gülüyor) O yüzden sadece bazı gerçekleri açıklığa kavuşturmak istedim. İnsanlara neden harika olduklarını anlatmak istedim. Mesela kelimenin tam anlamıyla okuyabilirsiniz. Biliyor musun, bu bir Instagram meme değil, bu saçma sapan gazetelerde bir manşet değil. Sorun değil, gerçekleri okuyabilirsiniz. Bu yüzden çok şaşırtıcılar. Bu yüzden onları korumamız gerekiyor. Okyanuslarımızı sağlıklı tutan bu özel canlıların katledilmesini durdurmamız gerek.

Rakamlara bakarsanız tüm gezegende beş ila on köpekbalığı, insanları öldürmüştür. Bu kadar. Fakat biz yüz milyondan fazla köpekbalığı öldürüyoruz. Peki, bu denklemde gerçek canavar kim? Ordudaki tüm kariyerim, kendi ayakları üzerinde duramayan insanları savunmakla ilgiliydi. Ve şimdi kendi adına konuşamayan bu hayvan için konuşacak bir sesim var, bu yüzden doğru şeyi yapmalıyım. Bu yolculuğa bu yüzden başladım.

EPI-
-SO-
-DE

drops of god

APPLETV+

KÖŞEYAZISI

DROPS OF GOD

+YAZI_//_DR. ÖMÜR TANYEL+

S

Şarabın artık sıradan bir alkollü içecek olarak addedilmediği, büyük bir kültürün sembolü olduğu bir gerçektir. Üzerine yazılan kitaplar, ansiklopediler yanında çekilen filmler ve belgeseller aracılığıyla kimyası, biyolojisi, tarihi ve toplumlardaki yeri ve önemi hakkında bilgi edinmek mümkündür. Azımsanmayacak bir çevrede şarap üstüne bu konuşulanlar bazen "entel uğraşısı" veya "züppe hobisi" olarak görülse de ilk bağcılık uğraşının kanıtlarının MÖ 6000-5800 yıllarına dek gittiği gerçeği göz ardı edilemez. Bu derece ilgi odağı bir ürüne başta sanat ve edebiyat olmak üzere tüm beşeri etkileşim kanallarının da duyarsız kalması beklenemezdi.

Apple TV+ platformunda yer alan *Drops of God* (Tanrının Damlaları) dizisi bizi şarap odaklı bir dram ve maceranın içine sokuyor. Konunun orijinal hali Japonya'da bir manga serisi olarak başladıktan sonra tahmin edilenden fazla ilgi görerek 10 yıl süresince yayımlanmıştır. Yuko ve Shin Kibayashi adlı şarap meraklısı iki kardeşin yaratıcılığıyla çıkan seriyi Shu Okimoto çizmiştir. Temel olarak, ölen bir şarap üreticisi babanın yüklü miktardaki vasiyetini elde etmek üzere kurguladığı bir yarışmaya katılan oğlu ve çırağı arasındaki mücadele anlatılmaktadır. Dizide de aynı konu ele alınmış ancak bazı noktalarda Fransız yapımcılar Japon etkisini nötralize etmek ya da bastırmak için karakterlerde ve hikâyede değişikliğe gitmişlerdir.

Tokyo'da yaşayan ünlü bir Fransız şarap eleştirmeni Alexandre Léger'in ölümüyle beraber arkasında yaklaşık 150 milyon dolar değerinde 87.000 şişelik bir mahzen miras kalır. Bunun yanında yayımladığı yıllık rehber kitabın (Léger Wine Guide) haklarının da mirasçıya geçecek olması ayrı bir önem taşımaktadır. Zira bu rehber yayımlandığı yıl bir şarabı ihyâ edebildiği gibi yerin dibine sokarak üreticisini iflas bile ettirebilmektedir. Léger'in ölüm döşegindeyken ulaştığı ilk mirasçı adayı ise kızı Camille Léger'dir (Fleur Geffrier). Camille gençlik döneminin sonbaharını Fransa'da geçirmektedir ve babasıyla 11 yıldır görüşmemiştir. Onu, alkollü içkilere dayanıksız yapısıyla bir barda tanırız. Tanıştığı bir erkeğin şakasıyla aldığı bir miktar alkollü içki onu bayıltmakla kalmamış, burnunda kanamaya yol açmıştır. Bu süreç sonrası babasından gelen telefon ise bu olayı göz ardı ettirirken geçmişte yaşadığı travmaların canlanmasına yol açar. Babası "gel" demektedir, "Ölmek üzereyim hemen gel." Camille başta anlam veremese hatta biraz kızsada da gitmeye karar verir. Lakin gideceği yer sadece başka bir semt ya da şehir değil başka bir ülkedir. Japonya'ya doğru neyle karşılaşacağını bilmeden ve annesinin aksi yöndeki ısrarlarına karşın yola çıkar.

Tokyo'da onu babasının bir arkadaşı olan Diego karşılar. Onu restoranına götürürken babasının öldüğünü, yetişemediğini söyler. İkram ettiği şarabı içmemesi ise şaşırtır. Şarap ekseninde oluşmuş böyle yüklü bir mirasın vârisinin babasından bambaşka bir yapıda olması enteresandır. Camille'nin ise son kez görmek için geldiği ama buluşamadığı babası ile ilgili anıları canlanır. Çocukluğunda bir mahzende gözleri bağlı bir şekilde yaptığı kör tadımlarda çeşitli sebze ve meyve tatlarını bulmaya çalışmaktadır. Mükemmel tat ve koku ayırımına ulaşmasına giden bu yolda babasının çabası onu zorlasa da bir yandan da zevk aldığını hatırlamaktadır.

Sonra vasiyetin açıklanması ve Uzakdoğu usulüne uygun olarak cenaze işleminin tamamlanmasına sıra gelir. Ancak vasiyet için gittikleri avukatlık ofisinde ilk kez gördüğü Japon gence bir anlam veremez. Onun babasının en değerli çalışanı ve manevî oğlu olduğunu öğrenince şaşkınlığı artar. Bir önolog (şarap üretim uzmanı. Üzümün hangi bağda, hangi sürede, hangi toprakta, ne çeşit gübreye yetişmesi gerektiğini

inceleyen ve değerine karar veren kişi) olan Issei Tomine (Tomohisa Yamashita) sık giyimiyle kendinden emin ve ketum bir tarzda açıklamayı beklemektedir. Vasiyete göre onun da mirasa hak kazananlardan biri olması Camille'nin şaşkınlığını katmerlendirir. Avukatın ise bu konuda söylediği gerekçe nettir; Léger'e göre elindeki her şey bir ömür boyu çalışmanın meyvesidir ve onun değerini takdir edebilecek birine gitmesini istemiştir. Miras bölüşülmeyecek ve Léger'in önceden belirlediği üç sorudan oluşan yarışmayı kazanan mirası hak edecektir. Durumu kabul etmek Camille için zordur ve ona göre babasından alakasız bir kişi de sırf yardımcısı diye bu mirası almamalıdır. Yarışmanın ilk sorusu ise onu bir çıkmaza sürükler. Kadehlerine konan şarabın nerenin ve hangi yılın mahsulü olduğunu bir ay içinde bulmaları gerekmektedir.

Camille yarışmaya devam etme konusunda karasızken babasının mahzenine iner ve orada yapım yılı ve amacına göre yapılmış koleksiyonluk şarapları görür. Birinde yazan "Camille 18 yaşına geldiğinde beraber içilecek" yazısı onu etkiler ve babasından gelen bir video mesajı izlemeye karar verir.

Dramatik mesaj sonrası yarışmaya katılmaya karar verir ve çocukluğunu geçirdiği Fransa'nın Provence bölgesindeki bir imalathaneye şarap eğitimi için yola çıkar. Çocukluk anılarıyla dolu bu yerde babası ile geçen tadım günleri yanında ilk bayılma nöbetine dek uzanan hatıralar aile içi ilişkilerini berraklaştırmaya başlar. Bu arada tadım yeteneği dışında şarabın renginden kokusuna dek bir dizi özelliğin nasıl ayırt edici olabileceğini öğrenme süreci ilerler.

Bazen Fransa'da bazen İtalya'da bazen de Japonya'da geçen yapım, şarabı sadece bir içecek olmaktan çıkarıp kimliği olan bir maddeye dönüştürüyor. Bunun, ilk manga serisinde yakalanarak önce Japonya'da sonra Fransa'da çok satan bir eser haline gelmesinin rolü büyük. Bir şarabın ilk tadımında bardağı beyaz bir beze dayayıp renginin izlenmesi, koklanması, sonra havalandırmak için bardağın içinde kısa bir süre döndürülmesi ve tadına bakmadan önce tekrar koklanması gibi ritüeller bu alana ilgisi olmayan kişileri dahi meraklandırıyor. Koku ve tat olarak elde edilen başka nebatatın izleri ise şarabın yılını ve bağını ayırt etmekte oldukça önemli. Şarabın sadece beyaz, pembe ya da kırmızı değil çok daha fazla ayırt edici unsuru olabileceğini Camille'nin eğitimi esnasında seyirci de sıkılmadan öğreniyor.

Tabii ki Camille ve Issei'nin hikâyesi bir yarışma etrafında dönerken zamanla bazı aile sırları da ortaya dökülüyor ve kesişmeye başlıyor. Geleneksel yapıdan gelen Issei'nin çıkmazları ile asi ruhlu Camille'nin gerçeği arama arzusu sadece bir kadehin gölgesinde çözümlenecek gibi durmuyor. Manga serisinde aslında ikisi de Japon olan karakterler 44 ciltlik seri boyunca 12 yarışmada kendilerine sunulan şarabı bilmeye çalışmışlardı. 13. şarap olan "Drops of God" ise hiçbir zaman ortaya çıkmamıştı. Ancak serinin özellikle Japonya'da şaraba ilgiyi artırdığını söylemek mümkün. Hatta bu etkisi nedeniyle 2009'da İngiliz şarap dergisi *Decanter*, "Drops of God" serisinin son 20 yılın en etkili

şarap yayını olduğunu belirtmiş, yaratıcıları Kibayashi kardeşleri ise şarap dünyasının en etkili insanları listesinde 50. sıraya koymuştur.

Manga serisi öylesine etkili olmuştur ki sorulardan birini oluşturan Fransız şarabının üreticisi, arz fazlalığı nedeniyle oluşabilecek spekülasyon fiyat artışlarını önleyebilmek için 2003 mahsulü şarabını uluslararası satışlardan çekmiştir. Seride geçen tümü gerçek şaraplar, yayınlandıkları dönemde gerçekten de büyük ilgi odağı olmuşlardır. Asya'ya satışların iki üç kat artışı da bunun göstergesidir. Ekonomik olarak da üzümden yola çıkarak katma değer kazanan böyle bir ürün için bizim coğrafyamızın da bir zamanlar önemli bir merkez olması ama şimdi o ya da bu sebeple üzüme çoğunlukla meyve suyu fabrikasına gönderilecek mamul gözüyle bakılması ise üstünde durulması gereken ayrı bir konudur.

Şaraba özel bir ilginiz olmasa da dizide yer alan gizem ve dram öğeleri başarılı bir şekilde kurgulandığı için sizi içine çekiyor. Bunun yanında nasıl Camille ve Issei'nin karakterleri tezat teşkil ediyorsa konuların geçtiği Fransa'nın kırsalı ve Japonya'nın çelik grisi ortamı da bu kontrasta katkı sağlıyor. Başrollerde çok bilinen oyuncular olmamasına karşın bunun eksikliğini düşündüren bir durum da söz konusu değil. Nihayetinde platformlar için 2023 yılında çekilen en iyi dizilerden biri olmaya aday *Drops of God* kesinlikle ıskalanmaması gereken bir yapım. 15. yüzyılın Alman din reformcularından Martin Luther'in dizinin adını da çağrıştıran sözleriyle yazımızı bitirelim: "Birayı insanlar, şarabı ise Tanrı yapar."

EPI
-SO-
-DE

magarsus

KAPAK KARESİ

MERKEZ: ZÜLEYHA KURU - KÖRLE - NİÇON - SANDALİT - DERİMOD - BIRKAY AYRIS - TAYM
BROOKS BROTHERS - T-SHIRT - BROOKS BROTHERS - AYAKABI: ZARA - ÇAĞLAR ERİNGÜRLÜ - HEMINGTON
PANTOLON - HEMINGTON - T-SHIRT - BROOKS BROTHERS - AYAKABI: HM

Acımasız Bir Düzenin Kanlı Portakalları

BLU TV’NİN YENİ YAPIMI MAGARSUS, ACIMASIZ BİR DÜZENDE
YAŞANILAN SERT SINAVLARI, GERÇEKÇİ BİR BİÇİMDE ANLATIYOR.
MAGARSUS, UZUN METRAJ TADINDA BİR AİLE DRAMASI

Berkay Ateş & Çağlar Ertuğrul & Merve Dizdar

RÖPORTAJ: OBEN BUDAK

FOTOĞRAF: JİYAN KIZILBOĞA

STYLING: MİNA TANAY / 816 STYLING (MERVE DİZDAR)

NİLÜFER GÜRBÜZ - ŞİMA USLU (BERKAY ATEŞ - ÇAĞLAR ERTUĞRUL)

SAÇ: MUTLU AHMET SİNAN

MAKYAJ: HİDAYET KORKMAZ

POST-PRODÜKSİYON: MEYHAYAT KERMEN

FOTOĞRAF ASİSTANLARI: DOĞA SUCU , FURKAN KUMAŞ , BUKET SEYREK

SAÇ ASİSTANI: ROJİN BOTAN

PRODÜKTÖR: ENGİN İNAN

MEKÂN: HALİÇ TERSANESİ

“

Odaklandığım tek şey istediğim rolleri, hikâyeleri anlatmak oldu. Şu, dediğim spesifik bir rol yok. Ne içime sinerse, hangi hikâyenin içinde olmak istersem orada olmak için çalışıyorum. Cannes’da Altın Palmiye alacağını bilerek ya da herhangi bir ödül alabilme ihtimalini düşünerek rollere çalışmak benim yöntemim değil. O çok zor. Verilen rolü elinden geldiğince oynamak; yapmaya çalıştığım tek şey bu. Gerisi hakkında hiç fikrim yok. Şu an çok mutluyum. Hayatımın sonuna kadar sahnede, perdede, oyunun içinde olmak tek dileğim. -MERVE DİZDAR

”

Sabahın erken saatlerinde Haliç Tersanesi’ndeyiz. Aslında gemilerin tamir edilmesi için kullanılan bu çarpıcı tesiste *Magarsus*’un başrol oyuncularını beklemeye başlıyoruz. Merve Dizdar, Berkay Ateş ve Çağlar Ertuğrul’u çekeceğimiz için heyecanlıyız. Setteki herkes ilk iki bölümü izlemiş ve merak içinde sonraki bölümde neler olacağını konuşuyor. Genelde bu tip çekim setlerinde sözkonusu diziler üzerine pek konuşulmaz ama *Magarsus* başka. Dizide Adanalı bir portakal ağasının ailesindeki entrikalar, ülkemizdeki sosyo-politik arızalar kullanılarak anlatılıyor. Ercan Kesal’ın canlandığı Halil Kurak oldukça baskın bir karakter. Otoritesini sağlamlaştırmak adına çocuklarına emrindeki çalışanlarımı gibi davranıp onları her fırsatta ezen bir hükümdar. Çocukları Tansu’yu Merve Dizdar, Turgut’u Çağlar Ertuğrul canlandırıyor. 1998 depreminde ailesini yitirip çadırdaki yaşamaya başlayan Beton rolü ise Berkay Ateş’e emanet.

Çekimden önceki gece dizinin tanıtım partisi olduğundan kimsenin saatinde gelmesini beklemiyoruz ama geç kalan olmuyor. Sete ilk gelen Merve Dizdar. Beklenmedik kadar kısa bir sürede hazırlanıp platoya geliyor. O esnada karavanlarında hazırlanan Berkay Ateş ve Çağlar Ertuğrul henüz yanımızda değiller. “Onları bekletmeyeyim diye bir saat önce geldim ama yine de hazır değiller gördünüz mü, kadınların adı çıkmış yoksa biz her zaman erkekleri bekliyoruz!” diyor gülerek.

Özlediğimiz ama yine de hazır olmadığımız bir serinlik hâkim İstanbul’a. Kıyafetinin etekleri rüzgârda uçuşuyor. Üşümüş ama belli etmemiş olacak ki ertesi gün hasta oluyor. Onun bölümü fotoğraflanınca röportaja başlamak üzere yanına gidiyorum. Üzerindeki tasarımların bir elbise, mekân da tersane olduğu için herhangi bir yere oturamıyor. Aslında bunu dert etmiyor ama yine de çekim için getirdiğimiz kamp sandalyelerinden birini alıp geliyor. “Sandalyenin arkasına Altın Palmiye Ödüllü Merve Dizdar yazdıramadık ama!” dediğim soğuk ötesi esprime bile gülüyor. Cem Yılmaz, *Erşan Kurneri* setinde her oyuncunun adı yazılı yönetmen koltuğu yaptırmış. Çekim sonunda herkese hediye etmiş hatta. Değerli bir anı olarak evinde saklıyormuş.

Magarsus’taki rolü Tansu, kadınlara yapılandırılan yargılardan sıyrılmış bir karakter. Okumuş, hep-sinden fazla okumuş hatta. Babayı da kardeşi de o yönetiyor aslında. Tüm bu artılarının yanında nihayetinde babasının gözünde eksik ve yetersiz kalıyor. Bir yandan ataerkil düzenden hoşnutsuz Tansu, diğer yandan bu ataerkil dünyanın bir parçası olmaya hazır gibi. Ona soruyorum Tansu, günümüz Türkiye’sinde nasıl bir yerde duruyor sizce?

“Burası erkeklerin egemen olduğu bir dünya; Sarıbahçe’de tek kadın çalışan Tansu. İş hayatında Tansu’nun yükselmesi bir erkeğe göre daha zor maalesef. Bu yüzden aklını kullanmak zorunda. Bu işi ne kadar iyi bildiğini, ne kadar eğitilmiş olduğunu göstermek zorunda. Tansu’nun başka seçeneği yok bence. Tüm bunları yaparken ciddiyetini de bozmaması lazım. Herkesten iyi olmak zorunda hissediyor kendini. Kaldı ki Tansu gerçekten Sarıbahçe’deki neredeyse tüm erkeklerden zeki ve becerikli bir kadın. Zekâ öyle bir güç ki günün sonunda herkes o zekâyı dinlemek zorunda kalıyor. Günümüzde de iş hayatındaki kadının güzel bir temsili gibi duruyor. Hele ki böyle yoğunlukla erkeklerin çalıştığı iş alanlarında bir kadın yöneticinin aklıyla ve yetenekleriyle yükselmesi erkeklere göre daha zor. Tansu da güçlü bir işkadını temsili bence o yüzden.”

Bu anlamda benziyor karakteriyle, güçlü bir kadın Merve Dizdar. Sadece yeteneğine tutunan biri. Bir yandan da yüzüne bakınca ne mutlu, bu dünyada iyi insanlar da var diyeceğiniz kadar pozitif. Çekim sandalyesinde sıranın ona gelmesini beklerken tersanedeki ustalardan biri geçiyor yanımızdan. "Bize çok büyük bir gurur yaşattınız, çok teşekkür ederiz!" diye sesleniyor Merve'ye doğru. Ne diyeceğini bilemiyor, teşekkür üstüne teşekkür. Hakikaten Cannes Film Festivali'nde en iyi kadın oyuncu ödülünü kazanarak çok ihtiyacımız olan bir mutluluğu yaşattı bize. O neler yaşamış peki, o gece?

"Instagram'ı bir açtım, her yerde benim fotoğraflarım, bayram gibiydi gerçekten," diyor. Ben ise merak ediyorum nerede duruyor o ödül, nerede saklıyor?

"Altın Palmiye'mi saklamıyorum," diye başlıyor söze. "Evimde, ödüllerimin olduğu bir köşe var. Orada çok güzel bir şekilde duruyor. Tüm aldığım ödüller çok değerli. Onlara baktıkça bunca yıl çalıştığım, emek verdiğim mesleğimin hediyesini görüyorum," diyor. Yıllar önce aldığı MTV ödülü sonrası Ceza'nın evine gittiğimde salonda duran heykelcikle fotoğraf çektirmiştim tabii ki. Bu yüzden merak ediyorum, eve gelen arkadaşlarına poz vermek için veriyor mu ödülü? "(Gülüyor) İsteyen tabii ki fotoğraf çekilebilir. Ama tabii evde bir Altın Palmiye bulunması inanılmaz garip bir his. Arkadaşlarımla ödülün karşısına geçip bunu konuşuyoruz bazen," diyerek gülmeye devam ediyor.

Altın Palmiye'den sonra çıtayı nereye çıkaracak peki?

"Odaklandığım tek şey istediğim rolleri, hikâyeleri anlatmak oldu. Şu, dediğim spesifik bir rol yok. Ne içime sinerse, hangi hikâyenin içinde olmak istersem orada olmak için çalışıyorum. Cannes'da Altın Palmiye alacağını bilerek ya da herhangi bir ödül alabilme ihtimalini düşünerek rollere çalışmak benim yöntemim değil. O çok zor. Verilen rolü elinden geldiğince oynamak; yapmaya çalıştığım tek şey bu. Gerisi hakkında hiç fikrim yok. Şu an çok mutluyum. Hayatımın sonuna kadar sahnede, perdede, oyunun içinde olmak tek dileğim."

O an gözlerine dalıp gidiyorum ve içimden geçiriyorum, bizim de tek dileğimiz çok uzun süreler onun oyunculuğu ile taçlandırılmış işleri izleyebilmek. Neyse ki çok yakında sırasıyla Selcen Ergun'un ilk uzun metraj çalışması *Kar ve Ayı* ile Nuri Bilge Ceylan'ın *Kuru Otlar Üstüne* filmi vizyona girecek.

“

Hikâyemizi evrensel yapan şeylerden biri; kendi iktidarı için her yolu mubah görerek değerlerden, empatiden, dürüstlükten yoksun kalan karakterlerin olması. Bütün karakterlerin kendi istekleri her şeyin ötesine geçiyor, kimse inandığı yolu sorgulamıyor. O yüzden de bütün bunlar bu güzel dünyayı böyle aç, böyle zorbalıkların olduğu bir hale getiriyor. -**BERKAY ATEŞ**

”

Bu sırada Berkay Ateş'in yanına geliyorum. Kendisi tam bir jön. Otur, saatlerce sanat konuş cin-sinden bir oyuncu. Pandemi sırasında eskiden merak sardığı marangozluk dosyasını açmış ve kü-tüphane, koltuk gibi oldukça şık şeyler yapmaya başlamış. Amerika'da olsak hemen bir markayla anlaşıp kendi tasarımlarını piyasaya sürebilir pekâlâ ama burada zor o işler. Onu bulmuşken en çok yeni bir oyun yazıp yazmadığını merak ediyorum. Gözler onun üzerinde ama o, bu gidişattan memnun mu? Yoksa daha çok tiyatro yapabildiği bir dönem yaşamak ister mi?

“Okuldan mezun olduğum zaman bugüne kıyasla çok daha fazla tiyatro yapıyordum. Bunun bu-gün sıkıntısını yaşıyorum maalesef. Ancak bu duruma sebep olan sadece yaptığım diğer işler değil, tiyatro salonumuzun kapanması, tiyatronun yer ve imkân olarak o günlere kıyasla daha zor yapılabilmesi. Yeni bir oyun yazdım, bu yıl onu sahnelemeyi planlıyoruz,” diye heyecanını dile getiriyor. Yine söyleyecek sözü olan bir rol üstlenmiş, yakın zamanda onu yeniden sahnede izleyeceğiz.

Onu ilk olarak Meltem Cumbul'un yapımcılığını üstlendiği *Bent* müzikalinde izlemiştim. Sonra beyazperdede Emin Alper'in *Abluka*'sındaki Ahmet rolüyle yüreğimizi dağladı, ciddi! George Orwell'in *Hayvan Çiftliği*'nin tiyatro uyarlaması, Özcan Alper'in *Karanlık Gece*'si derken birçok önemli yapımda yer aldı. Ama tüm bu eserler *Çukur* kadar konuşulmadı elbette. Bu anlamda İr-landalı oyuncu Kenneth Branagh ile benzeşiyor aslında. O da neredeyse bütün Shakespeare me-tinlerinde oynamıştır ama en çok Harry Potter serisiyle tanınmıştır. Bozuluyor mu bu duruma? “Bu güzel benzetme için teşekkür ederim,” diyerek başlıyor konuşmaya. “Hiç bozulmuyorum, tam tersi mesleğimdeki birçok işkolu birbirini besliyor. Seçimlerimde her zaman bir dengeyi tutturmak istedim. Sahneye çıkmadığım bir yıl olmadı, sevdiğim filmlerde oynamak için de fe-dakârlıklar yaptım. Bu yüzden hepsini iyi ki yapmışım,” diyor. Ben sokak köpeğini korumak isterken polis tarafından terörist diye öldürülen Ahmet'i canlandırdığı dönemi merak ediyorum. Genç yaşı itibarıyla bu kadar önemli bir filmde rol aldığını farkında mıydı o dönem?

“Gerçekten farkında değildim. Büyük bir sorumluluk Emin Alper'in sinemasında başrol oynamak. Hatırlıyorum, setin ilk haftası bittiğinde geri kalan haftaları nasıl tamamlayacağım diye karalar bağlamıştım ancak hızlıca alıştım ve *Abluka* gibi kıymetli bir film ortaya çıktı. Şimdi dönüp bak-tığımda Venedik Film Festivali'nde yarışmak, ödül almak ne kadar büyülü bir şeymiş diyorum.”

“

Burası erkeklerin egemen olduğu bir dünya; Sarıbahçe’de tek kadın çalışan Tansu. İş hayatında Tansu’nun yükselmesi bir erkeğe göre daha zor maalesef. Bu yüzden aklını kullanmak zorunda. Bu işi ne kadar iyi bildiğini, ne kadar eğitilmiş olduğunu göstermek zorunda. Tansu’nun başka seçeneği yok bence. Tüm bunları yaparken ciddiyetini de bozmaması lazım. Herkesten iyi olmak zorunda hissediyor kendini. Kaldı ki Tansu gerçekten Sarıbahçe’deki neredeyse tüm erkeklerden zeki ve becerikli bir kadın. Zekâ öyle bir güç ki günün sonunda herkes o zekâyı dinlemek zorunda kalıyor. Günümüzde de iş hayatındaki kadının güzel bir temsili gibi duruyor. Hele ki böyle yoğunlukla erkeklerin çalıştığı iş alanlarında bir kadın yöneticinin akılla ve yetenekleriyle yükselmesi erkeklere göre daha zor. Tansu da güçlü bir işkadını temsili bence o yüzden.

- MERVE DİZDAR

”

MERVE DİZDAR: EMBE, ZÜLEYHA KURU, KÜPCELER, NİNON, SANDALETLER, DERİMOD, BERKAY ATEŞ: PAJİM,
BROOKS BROTHERS, T-SHIRT: BROOKS BROTHERS, AYAKKABI: ZARA, ÇAĞLATIYOR: CEREEL, HEMINGTON,
PANTOLON: HEMINGTON, T-SHIRT: BROOKS BROTHERS, AYAKKABI: BROOKS BROTHERS

Filmdeki hayvan sevgisi tesadüfî değil bu arada. 6 yıldır vejetaryen beslendiğini biliyordum mesela. Bu konu hakkında şaşkınlığımı gizleyememiş olduğuma eminim. Bir gün sosyal medyada dönen videolardan birini izleyip et yemeyi bırakmış. Hatta *Magarsus*’un çekimlerinin yapıldığı Adana’da bile et yememiş. Etsever biri için konunun mabedinde uzak durabilmek büyük iş gerçekten de. Şu sıra midesindeki bir problem yüzünden eski günlere dönse de bu bir yol sonuçta. Hayvanların yaşadığı zor şartları düşünen bir starla konuşmak güzel.

Magarsus da severek oynadığı dizilerden biri. Sarıbahçe’de izlediğimiz hikâye aslında dünyanın pek çok yerindeki düzeni anlatıyor. Bu kadar yerel duran bir hikâyenin aslında evrensel olması bana çok ilginç geliyor ve ne düşündüğünü soruyorum. “Hikâyemizi evrensel yapan şeylerden biri; kendi iktidarı için her yolu mubah görerek değerlerden, empatiden, dürüstlükten yoksun kalan karakterlerin olması. Bütün karakterlerin kendi istekleri her şeyin ötesine geçiyor, kimse inandığı yolu sorgulamıyor. O yüzden de bütün bunlar bu güzel dünyayı böyle aç, böyle zorbalıkların olduğu bir hale getiriyor,” diyor.

Dizinin daha açılış sahnesinde Metin Coşkun'un canlandığı karakter tüm Sarı-bahçe düzenine çomak sokuyor. Hepimizin o dayının cesaretine ihtiyacı yok mu peki?

“Çesaretin nasıl gösterileceği önemli. Her şey dilimizde öfkeye dönüştü, hem de artan bir şekilde. Bütün bu karşıtlık birbirini besliyor. Dilinde öfkeyi biriktiren insan, kendisine söylenen her sözü hatta hayatı da kendine doğrultulmuş bir silah olarak görüyor,” diyor ki gerçekten de öyle. Dizideki Beton karakterinin en çok kapalı alana girme fobisi çekici gelmiş. Sürekli bir çadırın içinde yaşayan karakterin açmazları çok hoşuna gitmiş. Kendini sevdirmeye, ilgi görme isteği ve bir noktada iktidara geçebilme hevesinde olan karakterinin önümüzdeki bölümlerde geleceği nokta merak ediliyor.

BERKAY ATEŞ: TAKIM BROOKS BROTHERS, AVAKABI ZARA, ÇAĞLAR ERTÜĞRUL:
CİRCET HEMINGTON, PANTOLON HEMINGTON, T-SHIRT BROOKS BROTHERS, AVAKABI ZARA,
MERVE DİZDAR: ELİBE İBRAHİM, KÖPEKLER, SANDALETLER, DİRMİD

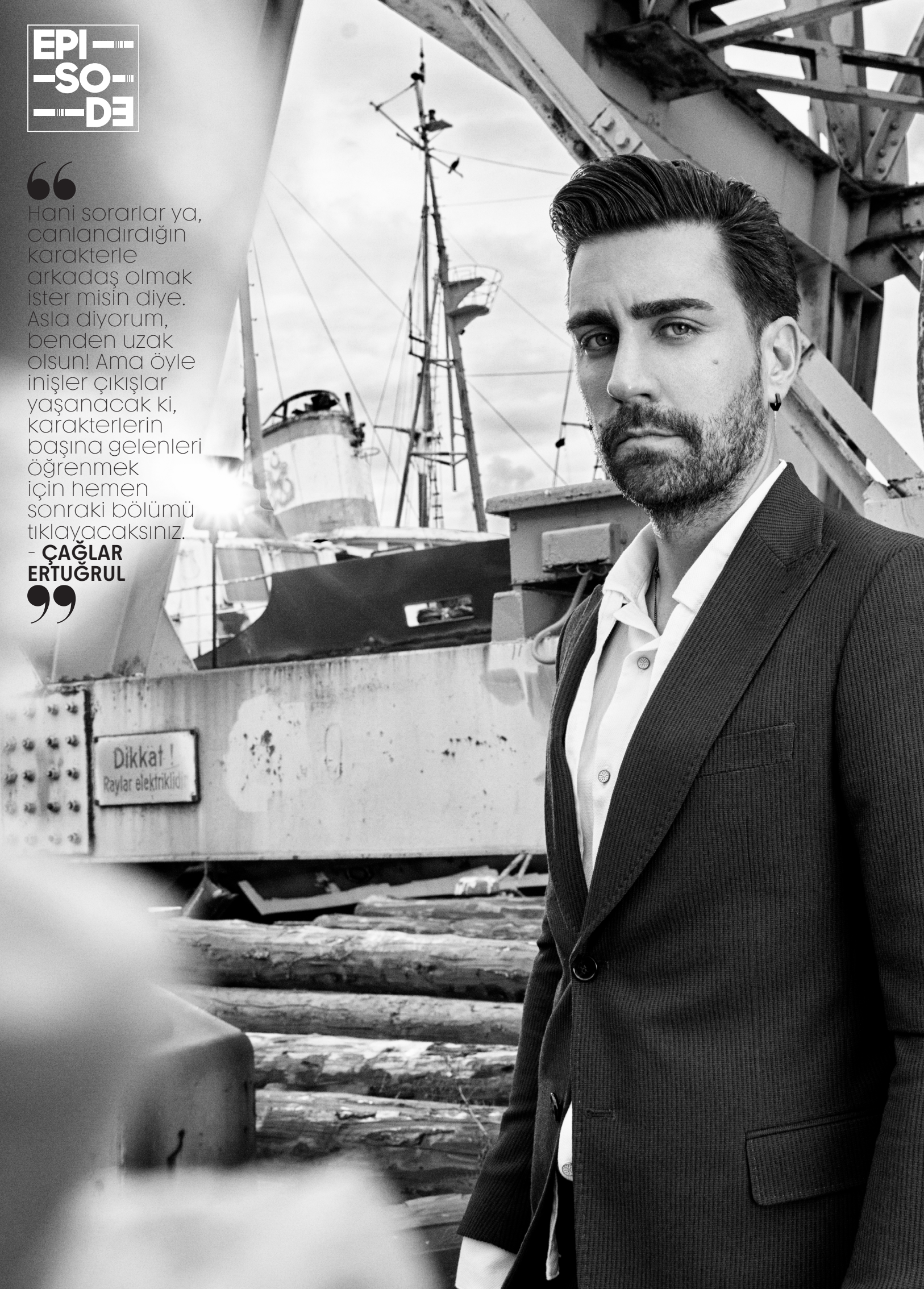

“

Hani sorarlar ya,
canlandırdığın
karakterle
arkadaş olmak
ister misin diye.
Asla diyorum,
benden uzak
olsun! Ama öyle
inişler çıkışlar
yaşanacak ki,
karakterlerin
başına gelenleri
öğrenmek
için hemen
sonraki bölümü
tıklayacaksınız.

- **ÇAĞLAR**
ERTUĞRUL

”

O sırada çekime dahil olan Çağlar Ertuğrul'un da kedilerle arasının iyi olduğunu bildiğim için konuşmaya oradan başlıyorum. Kedisi Minnoş, 19 sene yaşamış onlarla. Müthiş bir şans bu. Elimden gelen her şeyi yapmama rağmen 13 seneden fazla yaşatamadığım kedilerimi düşünüp Çağlar'ın bu konuda ne kadar şanslı olduğunu düşünüyorum. Minnoş'un üzerine şimdilik bir kedi evlat edinmemiş belki ama pandemi zamanı taşıdığı Urla'daki evinin bahçesine insanların bıraktığı kedilere baktığını anlatıyor. Sezen Aksu, Kemal Burkay'ın "Gülümse" şirini bestelediği günlerde, şarkıda geçen "Bir kedim bile yok" dizesi yüzünden şarkıcının Ulus'taki evine bırakılan kediler geliyor aklıma hemen. Hayvanlara da ailesine de düşkün biri Çağlar Ertuğrul. Okul döneminde biraz haşarıymış. Ama olaylara esprili ve pozitif yaklaşımı toparlamasına yardımcı olmuş hep. Peki, nasıl Urla'da yaşam? İstanbul'dan uzak olunca bir şeylerden geri kalıyorum hissi oluyor mu insanda? "Maalesef her şeyin merkezi İstanbul. O yüzden evet, geri kalıyorum hissi oluyor. O kaosa illaki girmek gerekiyor," diyor genç oyuncu ve ekliyor: "Keşke İzmir'de daha çok iş çekilse ve ben de oynasam."

Magarsus'taki rolünden konuşuyoruz. Turgut, ailenin kompleksli oğlu. Erken yaşta güç zehirlenmesi yaşayanlardan. Sırf erkek olduğu için kendini pek çok konuda haklı ve yeterli gören biri. Hepimizin yakından tanıdığı, sosyal medyada, medyada gördüğümüz bir karakter. Çağlar'ı böyle bir rolde görmek eminim izleyiciyi de şaşırtmıştır. Vücut dilinden şivesine kadar hepimizin tanıdığı o "itici adam" olabilmeyi nasıl başarmış?

"Bu konuda yönetmenimiz Yunus Ozan Korkut'un da hakkını vermem lazım. Dizideki her karakterin dengesini çok iyi kurdu bence. Provalara çok önem verdik, şive koçuyla çalıştık. Okuması keyifli olan işin oynaması da keyifli hale geldi. Eminim izlemesi de çok keyifli olacaktır," diye anlatıyor rolünü.

Haklı çünkü Yunus Ozan Korkut'un karakterlerin derinliğine kadar inmesi benzersiz. Platform dizilerinde rastlayamadığımız bir düzlemde ilerliyor hikâye. Uzun metraj tadında bir dizi izliyoruz evlerimizden.

"Turgut'u rol kesen birisi olarak görüyorum. Babasına ve çevresine, olduğundan daha kararlı ve sert durmaya çalışıyor. Asabiyeti eğitimsizliğinin bir sonucu aslında. Bölümler ilerledikçe Turgut daha makul bir insan olacak," diye ekliyor. Bu açıklama yerinde çünkü gerçekten de dizinin en "itici" karakteri ona ait. Diziyi ilk olarak Berlin Film Festivali'nde izlediği zaman kendisi de öyle düşünmüş. "Hani sorarlar ya, canlandırdığın karakterle arkadaş olmak ister misin diye. Asla diyorum, benden uzak olsun!" diyecek kadar mesafe var rolüyle arasında. "Ama öyle inişler çıkışlar yaşanacak ki, karakterlerin başına gelenleri öğrenmek için hemen sonraki bölümü tıklayacaksınız," diyor. Dedğinde sonuna kadar haklı. Dizi yayınlanmadan gönderilen ilk iki bölüm bitince BluTV yetkililerine mesaj atıp üçüncü bölümü sorduğum bir gerçek.

İzmirli şehir çocuğundan şiveli toprak ağası veliahtı rolü nasıl çıkmış peki? Özellikle şive yapmak çok zor değil mi? Genelde ortamı komedi filmlerine döndürme olasılığı var çünkü. Kendisinin de böyle bir çekincesi olmuş başta: "Rolün içine şive katıldığı zaman maalesef biraz komedi malzemesi de yapılabiliyorsunuz. Şive dediğin bir yörenin konuşma tarzı, insanlar komiklik olsun diye bunu yapmıyor. Zaten Sarıbahçe diye bir yer yok, yönetmenimizin hayal dünyasının ürünü. Bu yüzden 'Adana şivesini yapamamış' diyecekler için açıklamalıyım ki direkt Adana şivesi kullanmadım. Yapımcımız Yamaç Okur provalar için bir tiyatro sahnesi tuttu, oyun çıkarır gibi sahnelere çalıştık. Ayrıca Berkay ve benim için Adanalı bir şive koçuyla çalıştık."

Bütün bu konuşmalar dizinin üzerine titreyen bir ekibin varlığını da ortaya koyuyor. Özel ve dizi dünyasında iz bırakacak işler toprakta yetişmiyor sonuçta. Ayrıntılarla iyice zenginleştirilen işler hep merak ediliyor. Tıpkı *Magarsus*'un henüz yayınlanmayan bölümleri gibi.

Paşabahçe Vapuru Çocukluğumuzu Geri Getirdi!

"Martılarlabir yolculuk, Paşabahçe Vapuru'nda...
Mavi-beyaz bir mutluluk, Paşabahçe Vapuru'nda..."
- Fethi Karamahmudoğlu

İYİ Kİ DOĞDUN PAŞABAHÇE!

Filonun en eski gemisi olan Paşabahçe Vapuru, İstanbul Büyükşehir Belediyesi ve Şehir Hatları'nın çabalarıyla dünyanın yaşayan en eski tersanesi unvanını taşıyan Haliç Tersanesi'nde yeniden doğdu. Paşabahçe; ait olduğu yere, İstanbul'un maviyeliklerine geri döndü. Bu ay Şehir Hatları'nın amiral gemisi Paşabahçe Vapuru'nun yeniden doğuşunun 1. yılı. **İstanbululluların "çocukluğuna, anılarına kavuşmasının 1. yılı"...**

DÜNDEN BUGÜNE PAŞABAHÇE

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, 1950'li yıllarda Şehir Hatları'nın "bahçe tipi vapur" ihtiyacı doğrultusunda sipariş edilen üç vapurdan biriydi Paşabahçe Vapuru. İtalya'nın Toronto şehrinde, Cantieri Navale di Tersaneleri'nde üretildi ve 1952 yılının 1 Ekim gününde İtalya'dan İstanbul'a getirildi.

O yıllarda İstanbul'da otomobil kullanımının azlığı ve köprülerin daha yapılmamış olması nedeniyle deniz ulaşımı çok önemliydi. Dolayısıyla mümkün olan her yere vapurla seyahat ediliyordu. Paşabahçe Vapuru'ndan sonra 1953 yılında İskoçya'ya "Dolmabahçe" ve

"Fenerbahçe" vapurları da sipariş edildi ve İstanbululluların anılarına kazınan "bahçe tipi vapurlar" denizde yerlerini aldı.

PAŞABAHÇE VAPURU YENİ ANILARA SAHNE OLMAK ÜZERE GERİ GELDİ!

Öğrencileri kızdırdı Paşabahçe Vapuru... Lodos, sis, fırtına dinlemez hep vaktinde gelirdi... Özel ve güçlü bir gemi olan Paşabahçe'nin kaptanları da özeldi.. Ne çok anı biriktirdiler Paşabahçe'de. Kaptan köşkünde adını "Deniz" koydukları bir kız çocuğu bile dünyaya geldi.

Yalova'dan kalkıp Büyükdada, Heybeli üzerinden Eminönü'ye sefer yaptı yıllarca. İstanbul'da deniz sevgisinin simgelerinden biri haline geldi ve yıllar sonra o da zamana yenik düştü. 2010 yılında çok eskimesi nedeniyle gözden çıkarıldı. Daha sonra söküme gideceği haberlerinin kamuoyuna yansması büyük yankı uyandırdı. İstanbul'un simgesi olan bu nostaljik değer in atıl ve bakımsız halde durması kimsenin içine sinmemiş olacak ki Paşabahçe Vapuru'nun İstanbul'la olan ayrılığını bitirecek adım, vapurun Şehir Hatları tarafından geri alınmasıyla sona erdi ve Haliç Tersanesi'nde restorasyonu tamamlanan Paşabahçe Vapuru yeniden İstanbulullularla buluştu.

DENİZ ULAŞIMINA KEYİF KATAN VAPUR KAFELER ÇOK REVAÇTA

İstanbululluların deniz manzarası eşliğinde çaylarını yudumlayıp kütüphanesinde kitaplarını okuyabilecekleri, Şehir Hatları'na özel olarak kavrulmuş çekirdeklerden hazırlanan kahvelerini içebilecekleri, taze pasta çeşitleri ve atıştırmalıkları tadabilecekleri Vapur Kafeler modern ve keyifli yüzüyle İstanbul'un keyfine keyif katmaya devam ediyor.. Glutensiz ve vegan seçeneklerin de yer aldığı Vapur Kafeler, geniş ürün yelpazesıyla tüm damaklara hitap ediyor.

İÇİNİZ SEYAHAT ÇEKİYORSA, PAYLAŞMAK GÜZEL ŞEY!

“Seyahatler çekiyor içim...”

- Sait Faik Abasıyanık

Şehir Hatları'nın 2021 yılında hayatımıza kattığı Deniz Taksiler, İBB Ulaştırma Koordinasyon Merkezi'nin (UKOME) aldığı kararla “paylaşımlı yolculuk” seçeneğini kullanıma sundu. Bu sayede artık İBB Deniz Taksi uygulaması üzerinden güzergâh, tarih ve saat seçimi yaptıktan sonra karşınıza tekli ve paylaşımlı olmak üzere iki seçenek çıkıyor. Paylaşımlı yolculuğu seçtiğinizde sizinle aynı yöne gitmek isteyenleri de yolculuğunuza davet edebiliyor ve hem keyfinizi hem yolculuk ücretini paylaşılabiliyorsunuz. Aynı şekilde siz de derseniz başkalarının açtığı paylaşımlı yolculuğa dahil olabiliyorsunuz.

BENİ DE BEKLEYİN!

Paylaşmak ne güzel, değil mi? Yalnız olmadığınızı hissetmek de öyle. Örneğin Ortaköy trafiğinde takılı kaldınız ve Yeniköy'e gitmek istiyorsunuz. En yakınınızdaki iskeleden bir deniz taksiye atlayıp gideyim diyor ve tıpkı sizin gibi kendini bir an önce Yeniköy'e atmak isteyen başka birileri var mı diye düşünüyorsunuz. Hemen İBB Deniz Taksi uygulamasını açıp paylaşımlı yolculuğu seçiyorsunuz. Onlar da kim? Ortaköy'de kahvesini içmiş, Yeniköy'deki akşam yemeğine doğru yol almayı düşünen Aslı Hanım ve arkadaşları, “Bizi de bekleyin, geliyoruz!” diyor ve yolculuğunuza ortak oluyorlar. Eğer onlar sizden önce davrandıysa seçtiğiniz rotada açılan paylaşımlı yolculukları görüntüleyerek siz, Aslı Hanımlara eşlik edebiliyorsunuz.

PAYLAŞIMLI YOLCULUKLA ÜCRETİ PAYLAŞ

Böylesine keyifli bir tesadüfün bir diğer güzel yanı da ücretlendirmesi elbette. Ne de olsa devir ekonomi devri... Siz yolculuğu başkalarının paylaşımına açmayı tercih ettiğinizde yolculuğun “garantörü” oluyor ve ödemenin tamamını yapıyorsunuz. Yolculuk başlayana kadar “katılımcı” olarak eklenen her bir yolcudan da toplam ücretin onda biri kesiliyor. Çünkü Deniz Taksiler 10 kişilik yani aynı yolun yolcusu olduğumuz herkes için bol bol yerimiz var. Yolculuğun sonunda kesilen ücret garantöre yani size iade ediliyor. Şu anda Deniz Taksilerdeki 1 mil dahil açılış ücreti 210 TL, 1-4 mil arası mil başına 155 TL, 4-8 mil arası mil başına 125 TL ve 8 mil sonrasında mil başı 100 TL. Bu tutarlar paylaşımlı yolculuk sayesinde bölüşüldüğünde bir gülümseme daha yerleşiyor yüzünüze. Hadi gülümseyin, bulutlar gitsin! Koyu mavi, kapalı mavi, açık mavi, deniz mavisi, gökyüzü mavisi... Her tonu sizi bekliyor mavinin!

JULIA, YENİ MACERALARIYLA
MYLOS KİTAP'TA...

KİTAPÇI-
LARDA!

YILLARDIR OKUNAN VE MACERALARI MERAKLA
BEKLENEN BİR KRİMİNOLOG: JULIA...

EPI-
-SO-
-DE

platonie

APPLE TV+

KÖŞEYAZISI

platonie

**AŞK VE DOSTLUK ARASINDAKİ İNCE
ÇİZGİYİ YAKALAYAN HARİKA BİR SITCOM**

+ YAZI_//_YAĞMUR ÖZDEMİR +

Başrolü güzel bir kadın ve yakışıklı bir erkek olan birçok hikâyenin gideceği noktayı çoğunuz tahmin edebilirsiniz. Genelde bu tarz kurgularda araya tatlı romantizm tohumları serpiştirilir ve hikâyenin gideceği yer şekillenir. Peki, bir kadın ve bir erkeğin başrol olduğu bir senaryoda aralarındaki kurgunun temeli romantizmden farklı olsaydı hikâyenin nereye gidebileceğini hiç düşünmüş müydünüz?

AppleTV+'ın mayıs ayında gösterime giren 10 bölümlük yeni sitcom dizisi *Platonic* tam olarak bu konuyu ele alıyor. Dizinin başrollerinde *Truva* filminden çoğumuzun aşına olduğu Rose Bryne (Sylvia) ve Kanadalı komedyen Seth Rogen (Will) yer alıyor.

Rose Bryne, üniversitede hukuk okumuş, oldukça başarılı ve hayatta "anı yaşa" mottosuyla hareket eden bir kızken fakülteden tanıştığı yakışıklı avukat arkadaşı Charlie (Luke Macfarlane) ile evlenerek mesleğini bırakıp tek hayatı çocukları ile ilgilenmekten ibaret bir karakter olan Sylvia'yı canlandırıyor.

Seth Rogen ise zamanın akışı karşısında kendi ruhunu korumaya gayret etmiş, hayata ve toplumsal kalıplara direnen, üniversitedeki hayallerini yetişkin hayatında gerçekleştirmeye çalışan Will karakterini canlandırıyor.

Normal hayatta kulağa siyah ve beyaz kadar farklı gelen ve asla yan yana hayal edemeyeceğiniz bu iki insanın tanışması ise çocukluk yıllarına dayanıyor. Çocukluk ve gençlik zamanlarında sürekli vakit geçiren, çılgınlıklar yapan, birbirinden ayrılmayan bu ikilinin ilişkisi Will'in evlenme sürecinde Sylvia'nın onu desteklememesiyle son buluyor. Yıllar sonra ise Sylvia'nın eşi Charlie, Will'in boşandığını instagram'dan görerek Sylvia'yı onunla tekrar arkadaş olması konusunda cesaretlendiriyor ve ikili yıllar sonra bir araya geliyor.

En delidolu halinizi bilen biriyle yıllar sonra görüştüğünüzü düşündüğünüzde edeceğiniz sohbetin de oldukça farklı olacağını tahmin edebilirsiniz çünkü araya giren zaman çoğu şeyi değiştirmiş olur. Nitekim Will ve Sylvia da ilk buluşmalarında bu sorunla karşı karşıya kalıyorlar. Aradan geçen yıllarda Sylvia'nın, çocuklarının büyüdüğünü görebilmek için işini bıraktığını, tek sosyalleşebildiği alanın çocuklarının eğitim çevresi olduğunu, anlık planlar yapmaktan kaçındığını, bir nevi orta yaş sendromuna yakalanmış bir kadına dönüştüğünü; Will'in ise başarısızlık bir evlilikle sonuçlanan hayatında gitgide agresifleşen ama yine de yetişkin olmaya direnen içindeki genci hâlâ yaşatmaya çalışan, boşanma aşamasında yaşadığı sorunları görmezden gelerek çözmeye çalışan biri olduğunu görüyoruz. Bu yüzden ilk iletişim kurmaya çalıştıkları anda zorlanıyorlar ama zamanın çoğu şeyi değiştirse de bazı şeyleri hiç değiştirmedikçe gördükçe aralarındaki buzlar eriyor ve birlikte daha çok vakit geçirmeye başlıyorlar.

Yan yana oldukları anda kendilerini üniversite zamanına dönmüş gibi hissettikleri için ilk başlarda retro kafelerde oturup bolca shot atarak zaman geçiriyorlar. Sonrasında ise kendilerini ait oldukları hayata bağlayan işleri yapmak zorunda kalıyorlar ve bu süreçte birbirlerine eşlik edip birbirlerinin yetişkin halini yakından görme fırsatı elde ediyorlar.

Birbirlerinin yetişkin hayatına tanık oldukları ilk sahnede Sylvia, Charlie ile birlikte ailesinin daha rahat edebilmesi için yeni bir ev almaya karar veriyor ve evin kontratını almaya giderken giderken Will'i de davet ediyor.

Will, Sylvia ile beraber evi incelemeye gittiğinde evin, Covid pandemisinden kalma bir hasta bakım evi olduğunu ve ürkütücü olduğunu görüyor. Ama Sylvia fiyatı uygun olduğu için evden hiç hoşlanmasa da almakta ısrar ediyor. Will bu evi almaya mecbur olmadığını, başka alternatiflerin de olduğunu söyleyerek onu vazgeçirmeye çalışıyor. Sylvia ise bu teklifi yalnızca Will'in de ayrıldığı evinden eşyalarını alma cesaretini göstererek duygusal bağı koparması şartıyla kabul ediyor ve ikisi anlaşıyorlar. Günün sonunda Sylvia istemediği bir şeyi yapmak zorunda olmadığını, Will ise korktuğu şeyin aslında ne kadar kolay olduğunu anlıyor.

Yetişkin hallerindeki değişime tanık oldukları ikinci sahnede ise Sylvia, avukat olan eşinin başarısını kutlamak için bir etkinliğe katılıyor. Kutlamaya gittiğinde üniversiteden arkadaşlarının birçoğunun çok iyi kariyer yaptığını hatta dördüncü çocuğunu yapmış bir arkadaşının (Vanessa) şirkete ortak olduğunu gördüğünde kendisini oldukça suçluyor ve yetersiz hissediyor. Will bunu fark ettiğinde ise birbirlerine daha iyi gelmek için birlikte bir sürü maceraya atılıyorlar.

Diziyi izlerken özellikle seyirci, Sylvia karakteriyle çok fazla empati kurabiliyor çünkü dışarıda, toplumun idealize ettiği bir kişilik olmak için kendi ideallerinden vazgeçmiş çok fazla insan var ve aslında bu kişiler kendi hayallerinden vazgeçtiğini fark ettikleri zaman büyük bir yıkım yaşayabiliyorlar. Will karakteri ise Sylvia karakterini biraz yumuşatmak için çizilmiş bir karakter diyebiliriz. Bir araya geldiklerinde, senelerdir birbirini en iyi tanıyan iki insan olarak birbirlerinin aslında ne istediklerini çok iyi bildikleri için kendilerini olumlu yönde değiştirmeye başlıyorlar.

Diyaloglar üzerinden bir kurguyu izlenebilir kılan en önemli şey başrollerin arasındaki kimya olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden Sylvia ve Will arasındaki uyum, kurgu yer yer zayıflasa da bir şekilde dizi boyunca kendini izlettirmeyi başarıyor. İkili arasındaki diyalog, arada aşk olmasa da bazı ilişkilerin zaman zaman karmaşıklaşabileceğini gösteriyor. Bu yüzden *Platonic*, modern bir kadın-erkek hikâyesinin aşk olmadan da nasıl ilerleyebileceğini samimiyetle izleyicilere gösteren güzel bir sitcom olmuş diyebilirim. Bir akşam yüzünüzde hafif bir gülümsemeyle üniversite yıllarınızdaki halinizi anımsamak isterseniz mutlaka bu diziyi göz atmalısınız, şimdiden iyi seyirler!

KISMET

"BİZ BİR ELMANIN İKİ YARISIYIZ,
O EN ÇOK SEVDİĞİMLE BEN"

YAZI //_ ZEYNEP GÖNENLİ

Normal şartlarda yaz dizilerine pek de bayılmam; kadınların illaki çok sarsak ve çalıştıkları holdingin patronuna âşık, erkeklerinse her daim çok akli başında olduğu, normal insanları mumla aradığımız o dizilere tahammülüm neredeyse sıfırın altındadır. Öte yandan hepimiz gibi, biraz gerçek dışı dünyalar, holdingin ortasında ayakkabının topuğunun kırılmasından öteye geçmeyen problemler, güzel kıyafetler, havuzlu ferah mekânlar izleme ihtiyacım ağır basıyordu bir yandan da ve yaz dizilerine bir şans vermeye kendimi ikna etmek üzereydim. Tam da o sıralarda *Kısmet* dizisinin künyesinde Mahinur Ergun ismini gördüm ve çlinkkkk! Kendisi adını gördüğüm her işi oturup izlemek istediğim biridir, *Kısmet*'i izlemeye karar vermek için oyalanmam gerekmedi.

Çocukluktan beri birbirine vurgun olan Melike ve Doğan'ın bir türlü birbirıyla sevgili olamaması, temelde Melike'nin kendisiyle dardını çözmemesi, Doğan'ın onun peşinden kendisine bile güya itiraf edemeden her daim gitmesi ve bu sırada onlarla birlikte yaşananları anlatıyor *Kısmet* dizisi temelde, bu aşkın içinde bir de Doğan'a âşık olan Ceylan var ki bak ona kıyamıyorum, oraya sonra geleceğim.

Kısmet, bir diziden en temel beklentim olan (ve özellikle yaz dizilerinde katiyen bulamadığım) sürprizli diyalogları çoktan karşıladı, önce onu söylemek isterim. Asmalı kesmeli vurmalı kırmalı, büyük büyük aşk cümlelerinin havada uçtuğu, insanların sürekli çok iddialı olduğu dizileri değil, en sıradan görünen insanın en haklı cümleyi kurduğu dizileri severim ve bakın, başrolümüz Doğan ne diyor kendi kendine konuştuğu bir gün:

KISMET, BİR DİZİDEN EN TEMEL BEKLENTİM OLAN (VE ÖZELLİKLE YAZ DİZİLERİNDE KATIYEN BULAMADIĞIM) SÜRPRİZLİ DİYALOGLARI ÇOKTAN KARŞILADI, ÖNCE ONU SÖYLEMEK İSTERİM. ASMALI KESMELİ VURMALI KIRMALI, BÜYÜK BÜYÜK AŞK CÜMLELERİNİN HAVADA UÇTUĞU, İNSANLARIN SÜREKLİ ÇOK İDDİALİ OLDUĞU DİZİLERİ DEĞİL, EN SIRADAN GÖRÜNEN İNSANIN EN HAKLI CÜMLEYİ KURDUĞU DİZİLERİ SEVERİM.

- Ne var be, bir rahat vermediniz insana!
- Benim ben, sen yani.
- Ben zaten bana rahat vermeyenlerin en başında yer alırım. Bu kadar kişisel konular hakkında konuşmak istemiyorum.
- Kendinle bile?
- Özellikle kendimle.

Hayatının çok büyük kısmını balkonda çekirdek çitleyip sevdiği kıza açılmadığı için üzülüyormuş gibi yaparak geçiren, baksan dünyanın en düz adamı diyeceğin Doğan bile böyle biri mesela. Dizide yan karakterler dahil kimsede boş yok, kimsenin cümlelerine, "Ay bunu da sayfa dolsun diye yazdılar!" demiyorsunuz.

Kadroda neredeyse boş yok, herkes abartmadan ama bir komedi dizisi izlediğimizi de unutturmadan tatlı tatlı oynuyor. Dizinin başında öyle gelmemiştii ama bölümler ilerledikçe rahatlıkla söyleyebilirim ki dizinin en tatlı sürprizi benim için Roza oldu. Deniz Gürkan bu rolde bence resmen döktürüyor, başrolleri ne kadar seviyorsam (Doğan-Melike uymuna ilk günden iknayım) Roza'yı da o kadar, bazen belki biraz daha fazla seviyorum. Özellikle Taner'le (Cenan Adıgüzel) o kadar güzel paslaşmaya başladılar ki, "Ne biçim birisin, yeto!" dediğimiz Taner'e resmen kıyamamaya başladık. Diziyi ilgili canımı sıkan tek şey, Ceylan karakterinin son durumu. Ceylan, Doğan'a âşık ya da öyle olduğunu sanıyor, Doğan da ayrılmak istediğini söyleyemediği için Ceylan'la evlenmek üzere nikâh tarihi aldı, onunla geçireceği saatlerin ne kadarını uykuda ne kadarını banyoda bitirebileceğini hesaplıyor. Doğan, Melike'ye o kadar âşık ki, bunu kırk metre uzaktan bakan bile görüyor, Ceylan'ın o kadar yakından bunu fark etmemesi imkânsız. Bir kadının bu kadar anlamsızca çaresiz ve gurursuz hale düşmesini sevmiyorum, ne yalan söyleyeyim.

NOT: *Jeux d'enfants* filmi izleyenleriniz vardır mutlaka, izlemeyenlere de *Kismet* dizisinin öncesinde ya da sonrasında öneririm, birbirlerinden başka kimseyi sevmemiş ama kavuşmayı da reddeden insanları izlemek hoşunuza gidiyorsa özellikle.

WINNING TIME

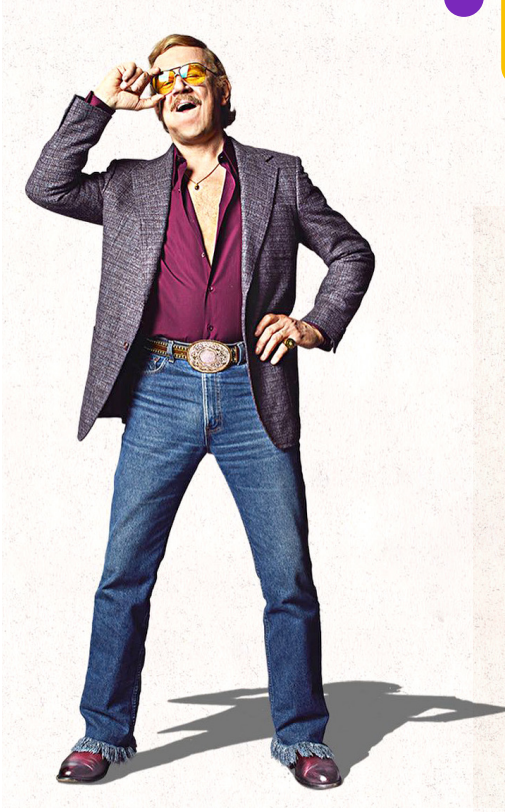
Lakers Efsanesi Ekranlarda

+ RÖPORTAJ // _OBEN BUDAK +

Basketbol dünyasının efsanelerini barındıran Lakers'ta yaşanan hanedan olaylarını inceleyen dizi *Winning Time*, ikinci sezonuyla BluTV'de. Hemen belirtelim, diziyi sevmeniz için basketbol âşığı olmanıza gerek yok!

Lakers'ın sahibi Jerry Buss'ı Oscar ödüllü John C. Reilly'nin canlandığı dizide genç aktör Quincy Isaiah ilk kez kameolar karşısında olmasına rağmen Magic Johnson rolünün hakkını veriyor. Solomon Hughes'ın Kareem Abdul-Jabbar'ı, takımın efsanevi koçlarından Paul Westhead'i Jason Segal, Pat Riley'i ise Adrien Brody'nin canlandığı dizi ekibi ile 80'ler ve kazanma hırsı üzerine sohbet ettik.

John C. Reilly & Hadley Robinson

Hikâyeniz yeni sezonla devam ederken gerçek insanlardan esinlenen karakterleriniz için nasıl çalıştınız?

HADLEY: İlk sezon için çok araştırma yapmıştım. Karakterimi yaratırken senaryoda yazılanın yanı sıra olayların geçtiği zaman dilimini ve dizideki karakterlerin birbiriyle ilişkilerini de göz önünde bulundurdum.

JOHN: Karakter gelişimimiz için yardımcı olan yazarlarımız da var. Aslında yazarların anlatmak istediklerine göre şekilleniyor. İlk sezon çok belirgin bir çizgiye sahipti. İkinci sezonda karakterler farklı zorluklarla karşı karşıya geldiklerinden bir çizgide ilerlemek o kadar kolay olmadı. Bu sefer sırtımı yazarlara yasladım diyebilirim.

John, bu sezonun en önemli konularından biri "baba olmak". Baba olmanın daha nahif bir ifadesi. *We Need to Talk About Kevin* filmindeki rolünde de bu tema vardı. Bu sefer "baba" temasını daha pozitif bir şekilde işlemek sana nasıl hissettirdi?

JOHN: Baba ve baba-oğul hikâyeleri neredeyse her oynadığım rolde var. Sonuçta her bireyin iyi ya da kötü, ebeveyniyle bir ilişkisi var. Bu dizinin başlangıcında bu konuya çok gireceğini düşünmemiştim. İkinci sezonda karakterimi canlandırırken babam hakkında da çok düşündüm. O da o zaman diliminin insanıydı. Babalık tarzı da benzerdi; "Çok çalış, büyük hedefler koy ve pozitif ol" gibi. Babamın neler kaçırdığı hakkında da çok düşündüm. Ben kendi çocuklarımla onun benimle geçirdiğinden çok daha fazla zaman geçirdim. Muhtemelen Jerry de öyle, onların zamanında baba figüründen çok beklenti yoktu. "Çocuğu yap ve ona bakmak için para kazan"dan ibaretti.

Sizce *Winning Time*, başarılı bir takım nasıl oluşturulur dersi mi yoksa sadece tarihteki eşsiz bir zamanı mı vurguluyor?

HADLEY: Bence her ikisi de. Bence bu dizinin güzel tarafı birçok elementin bir araya gelerek tamamlanması. Takım çalışmasının önemi kadar tarihteki o zamanı, karakterlerin karmaşık yapısını ve oyunu da vurguluyor.

JOHN: *Winning Time* bence başarılı bir takım nasıl oluşturulur örneği değil. Süreç içinde birçok hata yapıyorlar ve takım için iyi olmayan oyuncular ısrarla tutuyorlar. Koçların egoları devreye giriyor. Bunlar göz önünde bulundurulduğunda iyi bir örnek değil ama gerçekçi bir örnek diyebilirim.

John, rolün size çekimlerin başlamasından sadece bir hafta önce geldiğini okudum. Size bu rolle geldiklerinde ne düşündüğünüzü merak ediyorum. Bu kadar göz önünde ve ünlü bir karakteri canlandırmak için az zamanınız olması sizi ne kadar zorladı?

JOHN: Evet, bu doğru! İlk bölüm çekilmeden tam yedi gün önce kadroya dahil oldum. Şimdi dönüp baktığımda üzerinden çok zaman geçmiş gibi geliyor. Daha önce Adam McKay ile birlikte çalışmıştım ve ilişkimiz iyiydi. Beni destekleyeceğini biliyordum.

Dizide ikiniz de oldukça baskın karakterlere sahip kişileri canlandırıyorsunuz. Şunu merak ediyorum; gerçek hayatta var olan ve herkesin tanıdığı kişilere hayat verirken onları taklit etmekle canlandırmak arasındaki dengeyi nasıl sağlıyorsunuz?

JOHN: Geçmişte de "real-life" karakterler canlandırdım. Onları yoktan var etmediğiniz için zor olduğunu kabul ediyorum. Bu tür rollerde belli başlı gerçeklere bağlı kalıyorsunuz ama bunun size yardımcı olduğu da oluyor. Normal şartlarda tamamen kurgusal bir karakteri

"WINNING TIME BENCE BAŞARILI BİR TAKIM NASIL OLUŞTURULUR ÖRNEĞİ DEĞİL. SÜREÇ İÇİNDE BİRÇOK HATA YAPIYORLAR VE TAKIM İÇİN İYİ OLMAYAN OYUNCULARI İSRARLA TUTUYORLAR. KOÇLARIN EGOLARI DEVREYE GİRİYOR. BUNLAR GÖZ ÖNÜNDE BULUNDURULDUĞUNDA İYİ BİR ÖRNEK DEĞİL AMA GERÇEKÇİ BİR ÖRNEK DİYEBİLİRİM." - JOHN C. REILLY

"KADIN LİDERLERE BAKTIĞIMDA GENELDE GÖRDÜĞÜM ŞEY BİR KADIN OLARAK BU İŞİ YAPTIKLARINI DEĞİL, SADECE BU İŞİ YAPTIKLARINI VURGULAMAK İSTEMELERİ. GÜNÜN SONUNDA O ÇOK AKILLI VE YETKİN BİRİ. O İŞİ YAPABİLECEK YETENEĞE VE TECRÜBEYE SAHİP VE ASIL ÖNEMLİ OLAN DA BU." - HADLEY ROBINSON

canlandırıyorsanız o karakteri tanımlamanın bir sınırı yok. Bunun sınırlarını siz keşfediyor ve belirliyorsunuz. Halbuki gerçek bir kişiyi canlandırırsanız onun hikâyesine bağlısınız. Jerry Buss ve Lakers'ınki de inanılmaz bir hikâye. Bunu gördüğümüz için çok şanslıyız. Bence gerçek bir insanı canlandırmanın en önemli noktası "hakkını vermek" sorumluluğu.

HADLEY: Jeannie'nin gerçek bir insan olması başka, hâlâ hayatta olması bambaşka bir konu. Onu canlandırırken onun hayatta olduğu gerçeğini tamamen aklımdan çıkarmaya çalıştım. Onun diziyi izlediğini düşünür ve buna takılırsam oynayamazdım. O kişinin hakkını vermek istiyorsunuz. Bu sebeple senaryoya sadık kalmaya gayret ettim ve Jeannie'nin gerçek bir insan olmasına rağmen bunun bir senaryoya bağlı olduğunu ve ancak ondan esinlenilerek hazırlandığını düşünmeye çalıştım.

Jerry Buss birçok başarıya imza atmış biri. Lakers'ın sahibi, birçok diploması olan bir poker ustası ve bir kimyager! Sizi en çok etkileyen özelliği hangisiydi?

JOHN: Beni en çok etkileyen kimya alanında doktora olmasıydı. Ben tüm akademik kariyerim boyunca en fazla ortalama bir öğrenci oldum. Bir şeyin doktoru olmak için gereken o metanet, kendine olan inanç ve zekâ bence çok etkileyici bir şey. Bu tabii ki şahsi görüşüm. Jerry kendi hakkında en çok ne ile gurur duyuyordur, açıkçası bilmiyorum. İnsanların ona "doktor" diye hitap etmesini istediğine göre doktor olmaktan gurur duyduğunu varsayıyorum.

Hadley, NBA tarihinde takım sahibi olan ilk kadını oynamak nasıl bir duyguydu?

HADLEY: Evet, insanlar genellikle bunu önemsiyor. Kadın liderlere baktığımda genelde gördüğüm şey bir kadın olarak bu işi yaptıklarını değil, sadece bu işi yaptıklarını vurgulamak istemeleri. Günün sonunda o çok akıllı ve yetkin biri. O işi yapabilecek yeteneğe ve tecrübeye sahip ve asıl önemli olan da bu.

Hadley, Sally Field ile birçok sahnemiz var. Onunla oynamak nasıldı?

HADLEY: Muhteşemdi. İkinci sezonda yer almadı ve kesinlikle eksikliğini hissettik. Diziyi katkısı büyüktü.

Adrien Brody

İkinci sezon, galibiyetlerin yanı sıra bir takımın kazanmasını engelleyen unsurları, soyunma odasında geçenleri ve sakatlanmaları da gösteriyor. Karakterlerinizin bu sezon, ilk sezondan farklı bir ruh halinde olması sizin için ne ifade etti?

QUINCY: Bence Magic, olan biteni anlamaya çalışıyordu. Üniversiteden sahaya gelmek ve bir anda Los Angeles'ta süperstar olmak! İkinci sezonda buna alışmıştı ve şimdi onun baba olmasını, koçuyla yaşadığı anlaşmazlıkları ve rakibiyle olan temaslarını izledik. Magic bu sezon kendini daha fazla sorguladı. İlişkileri yeniden onarmayı ve mücadele etmeyi öğrendi.

ADRIEN: Magic ve Riley'nin karakterleri çok gelişti. İlk sezondaki Pat Riley tamamen farklı biriydi. Westhead'e her zaman sadık ve anlaşmazlıklara rağmen hep saygılıydı. Birden kendini liderlik etmesi gereken bir pozisyonda buldu. Neyse ki Magic ve diğer oyuncularla nasıl iletişim kuracağını biliyordu. Bu sezon onun için kolay değildi ama bu, onun doğasında var. Bu kesinlikle büyük bir meydan okumaydı. Bu tür rekabete dayalı sporlarda sizi destekleyecek bir koç kesinlikle elzem bir şey.

Adrien, sadece dizide değil ama 1980'lerde de Pat Riley sizce neyi sembolize ediyordu?

ADRIEN: Pat Riley, 70'lerden 80'lere geçerken bambaşka bir adam oluyor. Bunu sadece ista-

Quincy Isaiah

tistiklerinden bile anlayabilirsiniz. Bir ceket, bir kravat ve saçını taraması onun içindeki değişimi de sembolize ediyor. Sonunda hayattaki amacını bulmuş diyorsunuz. O harika bir koç ve harika bir lider. Kitapları inanılmaz ilham verici, bana da verdi. Umarım onu canlandırırken hakkını vermişimdir, benim için bir onurdu.

Halen hayatta olan gerçek kişileri canlandırmak eşsiz bir deneyim olmalı. Magic ve Riley'nin ailesi, arkadaşları veya kendilerinden bir geribildirim aldınız mı?

QUINCY: Magic'in arkadaşları bana ulaşip birinci sezonu sevdiklerini söylediler. Magic'den bir şey duymadım ama buna ihtiyacım olduğunu da düşünmüyorum.

ADRIEN: Oldukça gizli ve küçük bir hayat yaşıyorum. Ama setteki herkesin canlandığı kişilerin hakkını vermek için çalıştıklarını biliyorum. Pat'e hayran olarak büyüdüm ve bu senaryo onu hepimizin tanıyıp sevdiği adam olarak resmetmekte çok başarılı. Onu oynamak büyük bir onurdu.

"BİRİNCİ SEZONDAN İTİBAREN MAGIC ROLÜNÜN DOĞASI BENİ ÇOK GELİŞTİRDİ. ROLÜ ALDIĞIM ANDAN İTİBAREN KARIYERİMDE BÜYÜK BİR DEĞİŞİM YAŞADIM. BU ASLINDA BİR NEREDE OLDUĞUMU ANLAMA SÜRECİ OLDU. MAGIC GİBİ BİR ADAMI CANLANDIRMA BEKLENTİSİNİ KARŞILARKEN ETRAFIM İŞLERİNDE ÇOK İYİ OLAN OYUNCULARLA ÇEVİRİLİYDİ. BU BİR YOLCULUKTU DİYE BİLİRİM. HALİHAZIRDA DEVAM ETTİĞİM VE MİNNETTARLIK HİSSETTİĞİM BİR YOLCULUK." - QUINCY ISAIAH

Adrien, Pat Riley tarihin en iyi koçlarından biri olarak biliniyor. Ona hayat vermek nasıl bir deneyimdi?

ADRIEN: Kesinlikle katılıyorum. Pat Riley basketbol tarihinin en önemli isimlerinden biri. Ben de ona hayranım. Kendinin ve çevrendeki herkesin hayran olduğu gerçek birini canlandırmak ise oldukça zor. Şu an dizide izlediğimiz haline gelmesi uzun zaman aldı. Onun nereden geldiğini, gelişimini ve herkesin tanıyıp sevdiği Riley'ye dönüşmesini izlemek çok keyifli. Onu onurlandırmaya çalıştım.

İlk sezonda ikisi de çok tanınmayan kişilerdi. Sizin de dediğiniz gibi onların değişim ve gelişimlerine tanık oluyoruz. Birini canlandırırken onu taklit etmekle bir karakter yaratmak arasındaki farklar neler?

ADRIEN: Taklitten kaçınıyorum. Bu noktada ödevine çalışmak önemli. Hayat verdiğiniz karakter tanınıyorsa ve bazı spesifik özellikleri varsa bunları performansınıza dahil edebilirsiniz ama bunları yapmak sizi o andan koparıyorsa bu, hikâye anlatımınızı sekteye uğratır. Bu yüzden ben bunu yapma eğilimde değilim. Sadece şunu söyleyebilirim, canlandırıdığınız karaktere uzun bir süre çalışıp maruz kaldığınızda onun sizin bir parçası haline gelmesi ve bir şekilde repertuarınıza girmesi çok normal. Ben de kendimi daha fazla sakız çiğnerken ve kollarımı spesifik bir şekilde bağlarken buldum.

QUINCY: Adrien'e katılıyorum. Gerçek bir kişiyi canlandırırken asla taklide düşmek istemezsiniz. O kişinin tavır ve davranışlarına özgün bir yön katmanız gerekir. Bunu bir iş haline getirirseniz taklide düşer ve gerçekliğini kaybeder. Doğal gelişmesi gerektiğini düşünüyorum. Elimden geldiğince gerçek olmaya çalışıyorum.

Adrien, takımın Boston'la rekabeti günümüzde de tam gaz devam ediyor. Dizide sizin de Boston'a sınırlendiğiniz bir sahne mevcut. Bu rekabetten haberdar mıydınız ve bunun bir parçası olmak nasıl bir duyguydu?

ADRIEN: Bildiğiniz gibi ben sadece bir karakteri canlandıran bir oyuncuyum. Ama insanların rakip takımlar hakkındaki tutkuları beni şaşırttı. Araştırma yaparken bile inanamadım. Sette o günlerle ilgili hikâyeleri hatırlayan yaşça büyük insanlar vardı. Onlardan dinlediklerim de olağanüstüydü diyebilirim. Rekabet bence sporun doğasında olan bir şey. Tuttuğunuz takıma rakibinin üstünlük kurmasına katlanamıyorsunuz. Takımların bir yana, onların megaloman antrenörlerinin rekabeti bile destansıydı. Kesinlikle tarihin inanılmaz bir parçası.

Birçok oyuncu televizyondaki ilk işlerinden gurur duymaz. Quincy, Magic Johnson sizin ilk televizyon rolünüz. Siz bu rolden gurur duyuyor musunuz? Bu iş sizin için duygusal yönden ne ifade etti?

QUINCY: Birinci sezondan itibaren Magic rolünün doğası beni çok geliştirdi. Rolü aldığım andan itibaren kariyerimde büyük bir değişim yaşadım. Bu aslında bir nereden olduğumu anlama süreci oldu. Magic gibi bir adamı canlandırma beklentisini karşılarken etrafım işlerinde çok iyi olan oyuncularla çevriliydi. Bu bir yolculuktan diyebilirim. Halihazırda devam ettiğim ve minnettarlık hissettiğim bir yolculuk. Bu, sürekli değişip gelişen kavramlardan biri. Diziyle ve bu diziye girme sürecimle çok gurur duyuyorum. İyi gittiğimi düşünmek istiyorum. Sadece rol arkadaşlarıma ve rejisyere değil, buraya gelmemde emeği geçen aileme, ekibime ve geri kalan herkese teşekkür ederim. Bu kesinlikle bir grup çalışmasıydı!

"PAT RILEY, 70'LERDEN 80'LERE GEÇERKEN BAMBASKA BİR ADAM OLUYOR. BUNU SADECE İSTATİSTİKLERİNDEN BİLE ANLAYABİLİRSİNİZ. BİR ÇEKET, BİR KRAVAT VE SAĞINI TARAMASI ONUN İÇİNDEKİ DEĞİŞİMİ DE SEMBOLİZE EDİYOR. SONUNDA HAYATTAKİ AMACINI BULMUŞ DİYORSUNUZ. O HARİKA BİR KOÇ VE HARİKA BİR LİBER. KİTAPLARI İNANILMAZ İLHAM VERİCİ, BANA DA VERDİ. UMARIM ONU CANLANDIRIRKEN HAKKINI VERMİŞİMDİR, BENİM İÇİN BİR ONURDU." - ADRIEN BRODY

Solomon Hughes & Jason Clarke & Jason Segel

Jason Segel, dizi, basketbol hayranları ve özellikle Los Angeles Lakers taraftarları için inkâr edilemez bir çekiciliğe sahip. Fakat bu dizinin hangi yönlerinin, bu çalışmadan uzak olan ve aynı zamanda onunla bağlantı kuran insanların hikâyelerine evrensel bir çekicilik getirdiğini düşünüyorsunuz?

JASON SEGEL: Bu dizi insanların hayallerini gerçekleştirmeleriyle ilgili ki bence hepimiz bununla ilişki kurabiliriz. Bence bu diziyi ilgili gerçekten harika olan şey, diziyi girmek isteyip istemediğimi sorduklarında bana söylendiği gibi, dizinin aslında saray entrikalarıyla ilgili olmasıydı. Dizi, bir Shakespeare oyunu gibi, güç mücadelesi, ihanet, ittifaklar, başarılar ve başarısızlıklarla ilgili. Bu yüzden basketbol dünyasında geçen ancak oldukça evrensel bir hikâye anlattığını düşünüyorum.

Jason Clark, bir dizi yayınlandığında eleştirilerin odağında olması kaçınılmazdır. Dizinin gerçek hayattaki karakterleri iyi yansıtmadığını söyleyen eleştirmenler için ne söylemek istersiniz?

JASON CLARK: Doğrudan söyleyeceğim, yanılıyorlar. Bence karakterlerin harika bir tasvirini çıkartıyor. Kişiliklerinin tamamını, ardını arkasını görüyorsunuz. Eğer dizinin gerçeğe uygun olduğunu düşünüyorsanız Jerry'nin kendi kitabını okuyun. Hepsisi orada. Dizide gerçekçiliğin yanında eğlence duygusu da olmalı.

Sizin için ne kadar özel bir roldü? Kareem Abdul'u oynamak ve sadece yeteneğini değil, aynı zamanda daha az popüler taraflarının, eksikliklerinin ve kusurlarının bir kısmını ekrana getirebilmek için bu sporla gerçek bir bağlantınız var mıydı?

SOLOMON: Tabii ki çok özeldi. Kesinlikle rüya gibi bir roldü. Piyango vurdu. Rolü yakalamanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyordum. Gerçekten inanılmaz şanslıydım. Kareem, inanılmaz derecede baskın biri ve bence kesinlikle dünyanın en ilginç figürlerinden biri olarak tarihe düşülecek, değil mi? Onu toplumun biçtiği kimliğin ötesine geçen bir boyutta canlandırmak da eğlenceliydi.

Solomon, Mike Johnson ve Larry ile ilgili ilk anılarınızı hatırlıyor musunuz? Bu altın çağda bir çocuktunuz, onlar da popüler ikonlardı.

SOLOMON: Hatırlıyorum. Kesinlikle hatırlıyorum! Celtics'e kaybettiklerini izlediğimi hatırlıyorum ve bu, bir spor etkinliğinin sonucuna çok üzüldüğüm ilk zamandı. Spor anılarımın arasında Lakers çok önemli bir yer tutuyor.

Sizce kazanan bir takım yaratmak mı yoksa başarıyı zirvede tutmak mı daha zor?

JASON CLARK: Zirvede kalmak.

SOLOMON: Evet, zirvede kalmak.

Neden?

JASON CLARK: Bunu yapmak zordur. Herkesi bir arada tutmalısınız, bu bir odaklanma gerektiriyor. Aynı zamanda bir film çektiğinizde de eğer herkes hazırsa aynı şey geçerli. Bunun peşinden gitmeliyiz. "Evet, ikinci kez başarabilecek miyiz?" sorusu daha zor.

SOLOMON: Sanırım aynı zamanda adil bir şey de var, birlikte ne kadar çok zaman geçirirseniz o kadar çok düşünürsünüz. "Bundan ne elde ediyorum? Ben neyim?" Bence bir takım olarak başarılı olmak için feda etmeniz gereken şeyleri feda etmek kaçınılmaz olarak biraz daha zorlaşıyor.

Şimdi ikinci sezonu çektiniz ve canlandırdığınız isimlerin diziyi izleyip izlemediğini biliyor musunuz?

SOLOMON: Kareem açıkça diziyi izlemeyeceğini söyledi. Belki ilk bölümü izlemiştir ama sezonun geri kalanını izlememiş gibi görünüyor. Evet, benzersiz bir baskı var ama aynı zamanda onun (Kareem Abdul-Jabbar) dizide olduğu gerçeği de var, sadece izlemiyor.

Bir filmde sizi oynayabilecek biri var mı?

JASON CLARK: Ben Jason'ı oynayacağım.

JASON SEGEL: Evet! Dinamik ve özellikle ya-kışıklı biri olmalı, yani gerçekçi olması adına (gülüyor).

"HAYATIMDA GAYET İYİ NİYETLE BİRÇOK KEZ, BİRÇOK FARKLI ŞEKİLDE BAŞARISIZ OLDUM. VE İŞTE BENİM DÜŞÜNMEYE ÇALIŞTIĞIM ŞEY BU, KİMSE BAŞARISIZ OLMAYA ÇALIŞMIYOR. KİMSE YANLIŞ BİR ŞEY YAPMAYA ÇALIŞMIYOR. KİMSE İKTİDAR TARAFINDAN YOZLAŞTIRILMAYA ÇALIŞMIYOR. KİMSE BİR ŞEY OLMAYA ÇALIŞMIYOR. HER ZAMAN DOĞRU ŞEYİ YAPTIĞINIZI DÜŞÜNÜRSÜNÜZ. BU YÜZDEN BİR KARAKTER GÖRÜNÜŞTE SEVİLMİYEN BİR ŞEY YAPARKEN ONA BU ŞEKİLDE YAKLAŞMAYA ÇALIŞIYORUM." -JASON SEGEL

"KESİNLİKLE RÜYA GİBİ BİR ROLDÜ. PİYANGO VURDU. ROLÜ YAKALAMANIN EN İYİ YOLUNU BULMAYA ÇALIŞIYORDUM. GERÇEKTEN İNANILMAZ ŞANSLIYIDIM. KAREEM, İNANILMAZ DERECEDE BASKIN BİRİ VE BENCE KESİNLİKLE DÜNYANIN EN İLGİNÇ FİGÜRLERİNDEN BİRİ OLARAK TARİHE DÜŞÜLECEK, DEĞİL Mİ? ONU TOPLUMUN BİÇTİĞİ KİMLİĞİN ÖTESİNE GEÇEN BİR BOYUTTA CANLANDIRMAK DA EĞİLENCİYDİ." -SOLOMON HUGHES

Jason, ilk sezonda karakterinizin yükselişini gördük. İkinci sezonda karakter aşağı doğru bir eğilime geçti. Oynamayı çok sevdiğiniz bir karakterin duygusal düşüşü hakkında ne hissediyorsunuz?

JASON SEGEL: Oynadığınız karakteri sevmenin gerçekten önemli olduğunu düşünüyorum. Bence bu, utanç verici ya da utanç verici hissettiren herhangi bir şeyin anahtarı, benim için oynamıyorsun, karakterin dışından oynamıyor gibisin ve "Şu adama bak," diyorsun. "Başarısız." Bu sensin! Hayatımda gayet iyi niyetle birçok kez, birçok farklı şekilde başarısız oldum. Ve işte, benim düşünmeye çalıştığım şey bu, kimse başarısız olmaya çalışmıyor. Kimse yanlış bir şey yapmaya çalışmıyor. Kimse iktidar tarafından yozlaştırılmaya çalışmıyor. Kimse bir şey olmaya çalışmıyor. Her zaman doğru şeyi yaptığınızı düşünürsünüz. Bu yüzden bir karakter görünüşte sevilmeyen bir şey yaparken ona bu şekilde yaklaşmaya çalışıyorum.

Sizin sevdiğiniz, karakterin gerçek hayatından aldığınız bir tavır, bir konuşma şekli var mı?

SOLOMON: Çocukluğundan beri çok uzun boylu olmak, bir odaya girdiğinde herkesin dikkatini çekmene sebep oluyor. Sanki saklanmak istiyorsun. Ben de uzun boylu bir insanım ama Kareem gerçekten çok uzun. O birazcık kamburlaşır, saklanmaya çalışır. Sonra saldırgan ya da savunmacı bir şey yaparken de patlar. Bunu yakalamanın önemli olduğunu düşündüm. Çünkü bence bu, küçük bir çocukken ona çok ilgi gösteren insanlarla yaşadığı deneyimle ilgili bir şey.

"BENCE DİZİ, KARAKTERLERİN HARİKA BİR TASVİRİNİ ÇIKARTIYOR. KİŞİLİKLERİNİN TAMAMINI, ARDINI ARKASINI GÖRÜYORSUNUZ. EĞER DİZİNİN GERÇEĞE UYGUN OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYORSANIZ JERRY'NİN KENDİ KİTAPINI OKUYUN. HEPSİ ORADA. DİZİDE GERÇEKÇİLİĞİN YANINDA BİR EĞLENCE DUYGUSU DA OLMALI." -JASON CLARK

EPI
-SO-
-DE

oppenheimer

KÖŞEYAZISI

Christopher Nolan'ın
Maksimalist Sinema
Anlayışı, Anlatı
Kalıpları ve Dünyaların
Yok Edicisi

OPPENHEIMER

YAZI //_ ORÇUN ONAT DEMİRÖZ

Filmin parladiğı esas nokta ise protagonist Oppenheimer'ın karakter arkında yatıyor. Oppenheimer, nükleer çağı öncülük eden teorik bir fizikçi olmasının yanı sıra sıkı bir entelektüel. İdeolojik olarak komünist eğilimleri olan Oppenheimer, hayatı boyunca da politikayla, edebiyatla ve psikolojiyle haşır neşir olmuş bir isim. Filmdeki Karl Marx ve Sigmund Freud göndermeleri boşuna değil. O yüzden Nolan'ın Oppenheimer'ın karakter çalışmasını titizlikle yaptığını söylemem lazım. Doğrusu Oppenheimer'ın gelişimini film boyunca merakla takip ediyoruz.

S

inema adına son yılların en gösterişli dönemini yaşıyoruz. Pandemi ve post-pandemi sürecinde çıkmaz sokağı giren sinema endüstrisi düşen izleyici oranları nedeniyle büyük kayıplar yaşamıştı.

Ancak yaza damgasını vuran "Barbenheimer" çılgınlığıyla sinema ve eğlence sektörü yeniden canlandı. Greta Gerwig'in *Barbie*'si ile Christopher Nolan'ın *Oppenheimer*'inin eşzamanlı vizyona girmesiyle başlayan bu çılgınlık, küresel mar- kaların da dahil olduğu viral bir pazarlama ve dijital medya stratejisine dönüştü.

Özellikle WGA (Amerika Yazarlar Birliği) ile SAG-AFTRA'nın (Amerika Oyuncular Sendikası) birlikte greve gittiğı ve ciddi çatışmaların yaşandığı bir dönemde, Barbenheimer'ın yarattığı etki de stüdyoların yüzünü güldürdü. Tabii bir yandan Barbenheimer, stüdyolar arası bir meydan okumaya da sahipti.

Christopher Nolan, *Tenet* (2020) filminin vizyon sürecinde yaşanan anlaşmazlıklardan sonra uzun yıllardır çalıştığı ve istediğı her şeyi yapabildiğı Warner Bros.'tan ayrılıp Universal Studios'a geçmişti. Warner Bros. da buna tepki olarak *Barbie*'yi *Oppenheimer* ile aynı gün gösterime soktu. *Barbie* izleyici kitlesinin genişliği sebebiyle *Oppenheimer*'ı sollasa da bu karar *Oppenheimer*'ın PR kampanyasına hayli olumlu yansıdı.

Oppenheimer, Nolan filmografisindeki *The Dark Knight* (2008) ve *The Dark Knight Rises* (2012) sonrasında en iyi üçüncü açılışı yapan film oldu. Bununla birlikte *Oppenheimer*, Todd Phillips'in *Joker*'inden bu yana en iyi "Rated R" film açılışını da yaptı. Bir gişe canavarı olan Nolan, böylece kendisi adına yeni rekorlar kırmış oldu.

Warner Bros.'un Nolan'ı geri kazanmak istemesi de bundan ötürü. O, Hollywood'daki her stüdyonun çalışmak istediğı bir isim. Peki, Nolan'ın bu sinema vizyonunun, yıllar içerisinde yarattığı sadık izleyici kitlesinin ve "blockbuster" başarısının arkasında neler yatıyor?

ZAMANIN GÖRELİLİĞİ, KURGU OYUNLARI, IMAX TUTKUSU VE BİÇEM ÜZERİNE KURULU BİR MİSYON

Aslında Nolan'ın sinema tutkusu tıpkı Steven Spielberg gibi çok küçük yaşlarda başladı. Orta üst sınıf bir aileden gelen Nolan, *2001: A Space Odyssey* ve *Star Wars* filmleri sayesinde sinemaya tutuldu. Reklam yönetmeni olan babasının 8 mm. kamerasını kullanarak kısa filmler çekmeye başlayan Nolan, yeteneğini de kısa sürede gösterdi. Daha 11 yaşındayken yönetmen ve yapımcı olmaya karar veren Nolan, lise yıllarında çektiğı kısa film *Tarantella* (1989) ile de yürüyeceğı yolu gösterdi.

180 dakikalık süresiyle Nolan'ın en uzun filmi olan *Oppenheimer*, epik bir biyografi olarak da dikkat çekiyor. Filmdeki palet değişiminin ve IMAX siyah beyaz analog tercihinin de hikâyeye sembolik bir ağırlık kattığını belirtmem gerekiyor. Üç farklı zaman aksında ilerleyen filmin temposu ağır. Nolan, izleyiciye boşluk bırakmayı seven bir yönetmen değil, bunu bu filmde de görüyoruz. Fakat Nolan'ın kendine has çapraz kurgusu akışa olumlu yansıyor.

Fakat babasının ısrarları üzerine farklı bir alanda lisans eğitimi almayla ikna oldu ve University College London'da (Londra Üniversitesi Akademisi) İngiliz dili ve edebiyatı okudu. Açıkçası bu karar da onun sinemasına ve öykü anlatımına fazlasıyla etki etti.

Esasen Fransız yazar André Gide'in ortaya attığı "sonsuzluğa düşüş" de (mise en abyme) onun bakış açısını en iyi anlatan kavramlardan biri. Romanda bir üstkurmaca tekniği olan bu kavram, postmodern romanın temellerini atan yeni romancılar tarafından kullanıldı.

"Erken anlatım" olarak da tanımlanan sonsuzluğa düşüş, olayların yinelenmesi ve benzer görüntüler sayesinde parça bütün ilişkisi kurmayı kapsar. Anlatının içindeki mikro hikâyeler yapının bütünü temsil eder ve genellikle sonsuz tekrar eden bir diziye ima edecek şekilde kullanılır. Edebiyat eğitimi alan Nolan, bu kavramı filmlerinde katman sağlamak ve karmaşık yapılar kurmak için sıklıkla kullanır. *Memento* (2000), *Inception* (2010), *Interstellar* (2014), *Dunkirk* (2017) ve *Tenet* (2020) filmleri de bunun en iyi örnekleridir. Sinemasındaki hiçbir görüngü de tesadüfi değildir. Bir mühendis gibi filmlerini dıştan içe doğru tasarlar.

Zaman mefhumu üzerine de takıntılı olan Nolan, filmlerinde çoğunlukla doğrusal olmayan bir zaman çizgisi kullanır ve çapraz kurgulara yer verir. Tematik motifleri, tutarlı estetik algısı ve kendine has realistik imajları ile de "auteur" özellikler taşır.

Doğrusu simetri ya da tekrarlama, geleneksel sinema ile özdeşleştirilen unsurlardır. Bu açıdan Nolan filmlerinde birçok geleneksel ve ana akım kod mevcuttur. Fakat bunları zaman akışını kırarak kurosuz bir teknikle ve bilmeceler yaratarak kullanır.

Alametifarikasının başında da stil sahibi bir görsellik ve kurgusunu tamamlayan ses tasarımları, miksajı gelir. Olay örgülerini ve sebep sonuç ilişkilerini sinematografik öğeleri en güçlü şekilde kullanarak verir. İlk uzun metrajı *Following*'i (1998) 6 bin dolar ile çeken Nolan, ölçeğini de yıllar içinde eşine az rastlanır biçimde geliştirmiş ve film bütçelerini akıl almaz boyutlara getirmiştir.

Kanadalı bir teknoloji firması olan "IMAX Corporation" tarafından geliştirilen IMAX (Image Maximum) kullanımının altında da bu yatıyor. İlk olarak *Batman* serisinde kullandığı IMAX kameraları karakteristik bir uzantısı haline getiren Nolan, yaptığı anlaşmalarla da kullandığı araç gereçleri sürekli modifiye ediyor ve daha yüksek standartlar belirliyor. 65 mm (70 mm olarak da geçer) formatta çektiği ve yatay olarak yansıtılan görüntülerden oluşan filmleri de maksimum kalitede sinema deneyimi sunuyor.

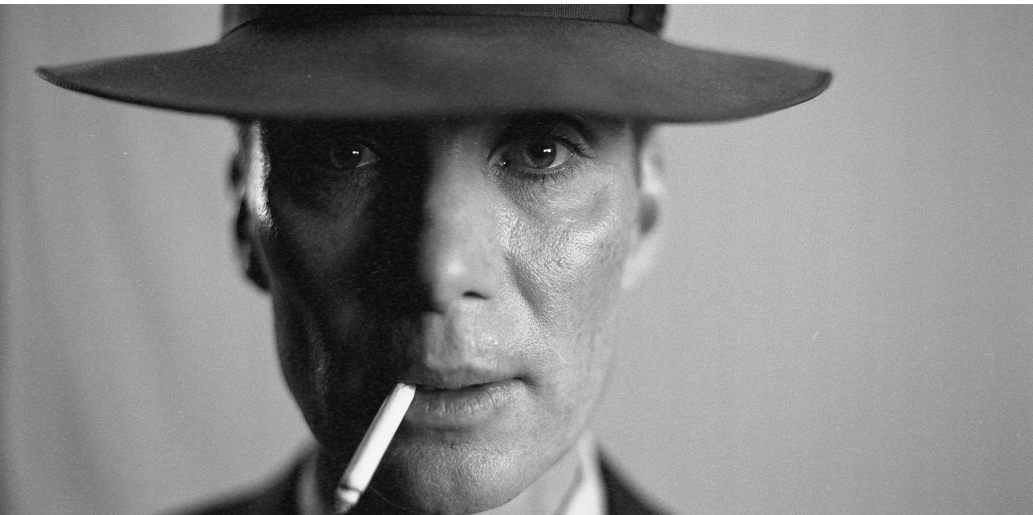
Nolan'ın dijitalizm ve platformlar çağında sinemayı eski okul bir tutkuyla ayakta tutma çabası da bundan kaynaklı. CGI (Computer Generated Imagery) kullanmaktan kaçınması ve her şeyi olabildiğince hiperrealistik kılmaya çalışmasının sebebi de bu. Ayrıca *Interstellar*'dan (2014) beri birlikte çalıştığı Avrupa kökenli görüntü yönetmeni Hoyte van Hoytema da Nolan'ın kariyerinde önemli bir yerde duruyor. Onun biçem üzerine kurulu misyonu Hoytema'nın görsel yeteneği ile boyut atlıyor.

Son olarak *Oppenheimer*'da da birlikte çalışan ikili, IMAX kameralarla film çekmenin sınırlarını daha da zorladı. *Oppenheimer*, geliştirilmiş IMAX kameralarla ve 65 mm analog siyah beyaz film stoğu kullanılarak çekildi. Bu da bir ilk olarak tarihe geçti.

OPPENHEIMER: BİR İÇE ÇÖKÜŞ VE VİCDAN ÖYKÜSÜ

"Atom bombasının babası" olarak anılan J. Robert Oppenheimer, Albert Einstein'ın açtığı kapıdan giren ve nükleer çağı başlatan teorik fizikçilerden biriydi. Yeni kuantum ve görelilik kuramları üzerine çalışmalar yapan Oppenheimer, özellikle atom altı parçacıklarının enerji süreçleri konusunda uzmandı. Kariyeri boyunca nötron yıldızları ve kara delikler üzerine de çalışmalar yaptı.

Kendisine "The Destroyer of Worlds" (Dünyaların Yok Edicisi) diyen Oppenheimer'in hikâyesi de Nolan'ın obsesif olduğu konular göz önünde bulundurulunca anlatılması gereken türden bir hikâyeydi.

Filme kaynaklık eden Pulitzer ödülü kazanmış ve çok satan olmuş *American Prometheus: The Triumph and Tragedy of J. Robert Oppenheimer* (Amerikalı Prometheus: J. Robert Oppenheimer'in Başarı ve Acı Dolu Öyküsü), Oppenheimer'in hayatını ve yaşadığı dönemi oldukça kapsamlı şekilde irdeleyen bir eser.

ABD'deki arşivlerden, FBI kayıtlarından, Oppenheimer'in ailesi, dostları, meslektaşlarıyla yapılan söyleşilerden oluşan kitap, Nolan için yoğrulmayı bekleyen hazır bir materyal niteliğindedi. Oppenheimer'in yükselişi ve düşüşü de sinematik anlamda çekici bir drama sahipti.

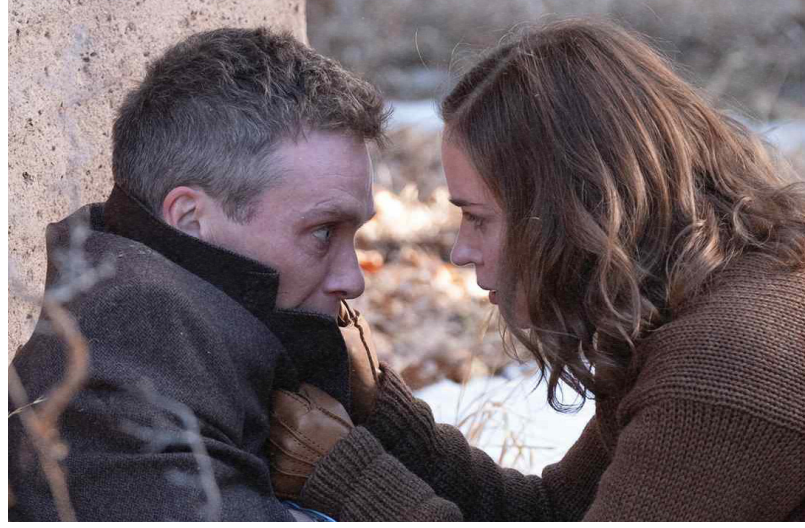
Ayrıca kendisine mitik bağlamda "Prometheus" yakıştırmaları yapılması da hikâyesiyle çok bağdaşiyor. Prometheus mitolojide "önceden gören" anlamına geliyor ve titanların soyundan geliyor. Tanrıların düzenine karşı çıkan Prometheus, insanları yaratmış ve onlara ateşi (yaratıcılığı, bilimi, uygarlığı) vermiştir. Bu nedenle de Zeus tarafından cezalandırılmıştır. Nolan'ın bu mitolojik bağlantıyı da la-yıkıyla kurduğunu söylemek gerekiyor.

180 dakikalık süresiyle Nolan'ın en uzun filmi olan *Oppenheimer*, epik bir biyografi olarak da dikkat çekiyor. Filmdeki palet değişiminin ve IMAX siyah beyaz analog tercihinin de hikâyeye sembolik bir ağırlık kattığını belirtmem gerekiyor. Üç farklı zaman aksında ilerleyen filmin temposu ağır. Nolan, izleyiciye boşluk bırakmayı seven bir yönetmen değil, bunu bu filmde de görüyoruz. Fakat Nolan'ın kendine has çapraz kurgusu akışa olumlu yansıyor.

Filmin parladığı esas nokta ise protagonist Oppenheimer'in karakter arkında yatıyor. Oppenheimer, nükleer çağa öncülük eden teorik bir fizikçi olmasının yanı sıra sıkı bir entelektüel. İdeolojik olarak komünist eğilimleri olan Oppenheimer, hayatı boyunca da politikayla, edebiyatla ve psikolojiyle haşır neşir olmuş bir isim. Filmdeki Karl Marx ve Sigmund Freud göndermeleri boşuna değil. O yüzden Nolan'ın Oppenheimer'in karakter çalışmasını titizlikle yaptığını söylemem lazım. Doğrusu Oppenheimer'in gelişimini film boyunca merakla takip ediyoruz.

Oppenheimer, ABD'de fişlenmiş bir komünizm sempatisini olmasına rağmen "Manhattan Projesi"nin başına getirilmiş bir bilim insanıydı. Oppenheimer'in bunu kabul etmesinin sebebi ise Yahudi kökenli olması ve Nazilere duyduğu nefretti. Nazilerin atom bombası üretme konusundaki büyük umudu ise bir başka ünlü fizikçi Karl Werner Heisenberg'di. Oppenheimer'in bu konudaki çekinceleri, egosu ve yarışı ise kişisel laneti oldu.

Açıkçası film, Oppenheimer'in Manhattan Projesi sonucundaki içe çöküşünü ve ahlaki ikilemlerini çok doğru bir yerden ele alıyor. Nolan'ın Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan bombalardan sonra Oppenheimer'in vicdan azabını ve ruh halini yansıtmak için kullandığı imgeler de dramayı katmerliyor. Film bu aşamada Batı uygarlığının girdiği yolu ve nükleer güç mücadelesini de eleştiriyor. Üstelik Nolan, Oppenheimer'a yapılan psikolojik terörün, itibarsızlaştırma çalışmalarının ve kapalı oturum olarak gerçekleştirilen "Atomik Enerji Komisyonu" sorgulamasının üzerinde özellikle du-

ruyor. Film bu açıdan da Joseph Raymond McCarthy dönemindeki sağcı zihniyete ve komünist suçlamalara vurgu yapıyor.

Ancak filmin aksadığı bazı kısımlar da bulunuyor. Bunların başında da Nolan'ın haklı olarak eleştirildiği edilgen kadın karakter yazımı geliyor. Kardeşi Jonathan Nolan'ın yazar olarak bulunmadığı yapımlarda bu durum daha da belirgin, *Oppenheimer*'da da bunu görüyoruz. Keşke Emily Blunt ve Florence Pugh'a daha çok alan açılsaydı. Bilhassa Florence Pugh'un canlandırdığı Jean Tatlock karakteri hem tarihsel açıdan hem de Oppenheimer'in özel hayatında çok önemli bir yerde duruyor.

Tatlock, ABD Komünist Partisi üyesiydi ve partinin yayın organı *Western Worker*'da da yazardı. Aynı zamanda psikiyatr olan Tatlock, Oppenheimer'in romantik olarak bağlı olduğu esas kişiydi. Oppenheimer'in iki kere evlilik teklif ettiği ve reddedildiği bu ilişki, Tatlock'ın majör depresyon sonucunda intihar etmesiyle son buldu. Bir dönem aslında eşcinsel olduğunu da düşünen Tatlock'a filmde daha çok yer verilmesi gerekirdi. Keza Emily Blunt'ın canlandırdığı Kitty Oppenheimer karakteri için de durum benzer.

Yine de filmdeki oyuncu performanslarına şapka çıkarmak, Nolan'ın oyuncu yönetiminin de hakkını vermek lazım. Bu noktada başroldeki Cillian Murphy'nin kusursuz bir Oppenheimer olduğunun altını çizmeliyim. Fiziksel benzerliğinin yanında Oppenheimer'i her şeyiyle içine çekmiş. Oscar yarışının başında yer alacağı aşikâr. Keza Lewis Strauss rolündeki Robert Downey Jr.'ın da kariyerindeki en iyi ve en olgun performanslarından birini izliyoruz. Fakat filmin gizli yıldızının Ludwig Göransson olduğunu da itiraf etmeliyim. Göransson'un ses tasarımları Nolan'ın kurgusunu tamamlıyor ve filme işitsel bir derinlik katıyor.

Sonuç olarak *Oppenheimer*, Nolan'ın filmografisindeki en "Amerikalı" ve Akademi'ye göz kırpan yapım olarak karşımızda duruyor. Belli ki arzu ettiği Oscar heykeltiklerini de artık almak istiyor.

EPI ———	greta gerwig
—SO—	≡
—DE	KÖŞEYAZISI

YAZI_//_YAĞMUR ÖZDEMİR_

GRETA GERWIG

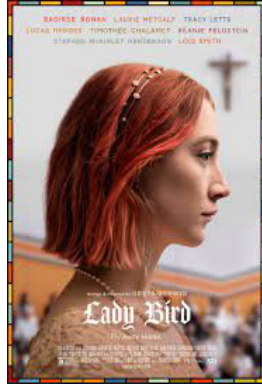
SİNEMA DÜNYASINDA FEMİNİZM RÜZGÂRLARI

Gerwig'in başarılı olmasının arkasındaki en önemli sebepler ise şüphesiz onun yıllar içinde kadın karakterleri merkeze alarak kadınların iç dünyasına, hayatta karşılaştıkları sorunlara, eşitsizliklere, önyargılara dikkat çeken özgün anlatım dilini bulmasında gizli. Çünkü bu dil sayesinde Greta kadın karakterlerinin güçlü yanlarını ortaya çıkarabilmiş ve insanların kafasındaki algıları değiştirebilecek etkileyici bakış açıları sunmayı başarmıştır.

Sinema dünyasında iz bırakan birçok yetenekli yönetmen bulunmaktadır ancak bazı isimler vardır ki onların eserleri izleyiciyi derinden etkilemeyi başarır. Son zamanlarda bütün dünyada büyük ses getiren *Barbie* filminin yönetmeni Greta Gerwig de bu yönetmenlerden. Kariyeri boyunca Gerwig, sinema dünyasında güçlü kadınların hikâyelerine, feminist düşüncelere ve toplumsal cinsiyet rollerine bakış açısını derinleştiren birçok filme imza atmıştır. Hal böyleyken *Barbie* filminin yönetmeni olarak duyurulduğunda sanat dünyasındaki birçok isim Gerwig'in nasıl bir bakış açısıyla *Barbie*'yi ele alacağını oldukça merak ediyordu. Yazımızda Greta'nın hayatından ve sinema dünyasında nasıl kendi özgün çizgisini oluşturduğundan bahsedeceğiz.

Greta Gerwig, 4 Ağustos 1983 tarihinde Amerika Birleşik Devletleri'nin Sacramento kentinde dünyaya gelmiştir. İrlanda asıllı bir ailenin çocuğu olarak büyüyen Gerwig, lisede tamamı kızlardan oluşan bir Katolik lisesinde okumuştur. Bu deneyimi ise hemcinslerini daha iyi anlamasına ve gözlemlemesine olanak sağlamıştır. Yüksek öğrenimini ise Barnard Koleji'nde tamamlamıştır. Üniversite yıllarında tiyatroyla tanışan Gerwig, sanatın büyülü dünyasına adım atmış ve sinemaya ilgisini keşfetmiştir. İlk sinema kariyerine oyuncu olarak başlamış ve genç yaşta birçok bağımsız filmde rol almıştır. Nathalie Portman ve Ashton Kutcher'in başrol oynadığı 2011 yapımı *No Strings Attached* filmi de ilk oynadığı ve büyük kitlelerce bilinen filmlerinden birisidir.

Gerwig'in asıl çıkışı ise senaryosunu ve yönetmenliğini birlikte yaptığı Noah Baumbach ile işbirliği sayesinde gelmiştir. *Frances Ha* (2012) adlı bu bağım-

sız film, Greta Gerwig'in yeteneğini sinema dünyasına duyurduğu önemli bir eser olarak kabul edilir. Film, genç bir kadının hayatındaki zorlukları ve başarısızlıkla başa çıkma sürecini anlatırken Gerwig'in yönetmenlik tarzının ve filmlerinde vermek istediği mesajların yavaş yavaş şekillendiğini gösteren izler taşımıştır.

Frances Ha filminden 5 sene sonra, 2017'de kendi yazıp yönettiği *Lady Bird* filmiyle sinema dünyasına geri dönerek 5 Oscar adaylığı elde edip büyük bir başarıya imza atmış ve "En İyi Yönetmen" dalında aday gösterilen beşinci kadın yönetmen olmuştur. Filmde, ergenlik çağındaki bir kızın (Saoirse Ronan) ailesiyle, arkadaşlarıyla ve erkek arkadaşlarıyla yaşadığı ilişkiler üzerinden kadınların yaşadığı baskılara, beklentilere ve toplumsal normlara dikkat çekmiş ve sinema dünyasındaki feminist çizgisini daha da belirginleştirmeye başlamıştır.

Greta'nın en çok bilinen ve artık sinema görüşünün belirli bir çizgiye oturduğunu gösteren film ise 2019 yılında vizyona giren, çok sevilen romandan uyarlama *Little Women* filmi oldu. *Little Women*, 19. yüzyılda dört kız kardeşin hayatını, kadınların gücünü, kadın-erkek eşitliği gibi konuları ele alan ilk kitaplardan biriydi. Greta, kitabı başarılı bir şekilde sinemaya uyarlayarak çok beğenilen bir işe imza attı.

Gerwig'in başarılı olmasının arkasındaki en önemli sebepler ise şüphesiz onun yıllar içinde kadın karakterleri merkeze alarak kadınların iç dünyasına, hayatta karşılaştıkları sorunlara, eşitsizliklere, önyargılara dikkat çeken özgün anlatım dilini bulmasında gizli. Çünkü bu dil sayesinde Greta kadın karakterlerinin güçlü yanlarını ortaya çıkarabilmiş ve insanların kafasındaki algıları değiştirebilecek etkileyici bakış açıları sunmayı başarmıştır.

Temmuz ayında yayına giren son filmi *Barbie*'de ise Greta'nın zaman içinde gelişmiş sinema dilinin ne kadar başarılı bir noktaya ulaştığını çok net görebiliyoruz. Sonuçta bu zamana kadar kadınları belirli bir

kalıba soktuğu için eleştirilen ve bir güzellik simgesi haline gelmiş Barbie oyuncakını, zekice bir senaryo kurgusu ile feminist bir masalın kahramanı olarak karşımıza çıkarmayı başardı. *Barbie* için ilk izlenimler büyük ölçüde olumlu olsa da Greta'ya bir akademî ödülü adaylığından fazlasını getirebilir mi? Bunu kestirebilmek için henüz çok erken fakat şimdiden Greta'nın ses getiren bu başarısının sinema dünyasına yeni bir soluk getireceğini söyleyebiliriz.

Barbie'yi izleyecek ve Greta'yı yakından tanımak için diğer filmlerine bakacak olan herkese şimdiden iyi seyirler dilerim!

EPI
-SO-
-DE

barbie

KÖŞEYAZISI

Yeni Bir Barbie Anlatısı

ÖNCE ÇOK SEVDİĞİMİZ
SONRA ARAMIZIN
BOZULDUĞU BARBIE
ŞİMDİ NE ANLATIYOR?

B

izim nesilde (90'larda doğanlar) Barbie oynamamış bir kız çocuğu yoktu ve hatırlarsanız "Barbie'yle oynamak" ya da "bebeklerle oynamak" değil, "Barbie oynamak" derdik. Dünyanın en güzel bebeği; sarı saçları, kocaman gözleri, incecik beli, uzun bacaklarıyla (gerçekçi bir gözle bakınca tuhaf biçimde uzun ve ince bir bebek) hayatımızın en önemli şeyiydi. Hepimiz sadece ona hayrandık. Bir oyuncaktan çok daha fazlasıydı Barbie. Çocukluğumdan en çok Barbie

Evi'ni hatırlıyorum, yıllarca bu hayali kurduğumu, evde sürekli bir Barbie Evi krizi yaşandığını... Demem o ki Barbie'yi çok sevdim. Sadece oynadığını değil, Barbie'li kıyafetler, okul çantası, kayb olduğu için günlerce ağladığım kalem kutusu, kim bilir hatırlamadığım daha neler neler...

Ergenlikle birlikte pespembe dünyamız değişmeye başladı. Barbieler saçları yanmış, kesilmiş, yüzleri boyanmış vaziyette eski oyuncak sepetlerine terk edildi. Bu noktada filmde en sevdiğim Barbie'nin yüzü boyalı, "biraz fazla sert oynanmış" Barbie olduğunu belirtiyim. İnce düşünülmüş bir detaydı, bu Barbie diğerlerinden daha bilgeydi aynı zamanda. *Oyuncak Hikâyesi*'nde de "biraz fazla sert oynanmış" ve zarar görmüş oyuncakların acılarından söz ediliyordu. Hepimizin böyle canına okuduğumuz bir oyuncak olmuştur.

Gelelim Barbie'yle aramızın açıldığı yıllara. Ergenlik ve tozpembe dünyadan çıkıp "Çok şişmanım", "Kimse beni beğenmiyor", "Bizim sınıfta bir kız var, bütün çocuklar ondan hoşlanıyor", "Güzel değilim," dünyasına geçiş yaptık. Bütün çocuklukları boyunca Barbie'yle oynayan kız çocukları televizyonda, gazetede, dergilerde, reklamlarda gördükleri kusursuz kadınlar gibi olmak isteyeceklerdi doğal olarak. Dolayısıyla Barbie, ergenlikte düşmandır. Pembeden nefret etmek, o sarışın bebekten kurtulmak gerekir.

Greta Gerwig'in *Barbie*'sindeyse tanıdığımızı sandığımız kusursuz sarışına bir şeyler olmuş. Ne olduğunu anlamak çocukluğu boyunca Barbie'yle oynayıp güncel dünyada "güçlü kadın" olmaya çalışan bizim için bence daha zor olmalıydı. Biz bu yeni Barbie'yi biraz fazla mı sevdim?

“

Barbie filmi kötü müydü? Bence değildi, gözülüze kadar olan bölümler gayet akıcı ve yer yer komikti. Ama her yıl göklere çıkarılıp çok beğenilen ve olduğundan fazlasını gösteriyormuş gibi davranılan filmlerle kıyıda köşede kalan iyi işler olduğunu unutmayalım. Barbie'ye olduğundan fazla anlam yüklemeye çalışmanın anlamsız olduğunu kabul edelim, demek zorundayım.

”

“Hi Barbie!”/ “Hi Kapitalizm!”

Yeni dünyanın Barbie anlatısında, kusursuz dünyasında kötü (insani) düşüncelere kapılan Barbie, kusursuzluğunu yitirmeye başlıyor. Normalleşiyor daha doğrusu. Bu durumu çözmek için gerçek dünyaya gidip kendisiyle kimin oynadığını bulmaya çalışan Barbie, feminist bir yolculuğa çıkıyor. En önemlisi, kusursuz Barbie Land’i Barbieler yani kadınlar yönetiyor, Kenlerse yalnızca Barbieler istediği kadar var. Ama gerçek dünya, Barbie’nin hayalinden çok farklı.

Bu noktada uzun bir parantez açmak zorundayım. Film her ne kadar Barbie filmi olsa ve Margot Robbie her zamanki gibi çok iyi oynasa da ben, Ken’e ve Ryan Gosling’e bayıldım. Özellikle *Ben*, *Tonya* filmiyle çok sevdiğim, *Bir Zamanlar Hollywood’da* filminde neredeyse hiç diyalogu olmamasına rağmen Sharen Tate’in masumiyetini başarılı biçimde yansıtan Margot Robbie’ye “Klişe Barbie” (bildiğimiz sarışın, standart Barbie) rolü elbette çok yakışmış ama Ryan Gosling, Ken’e yazılan şakalarla bence şahane bir iş çıkarıyor. Bir Ken filminin çekileceği ve başrolde Ryan Gosling’in oynayacağı konuşuluyor, heyecanla beklerim doğrusu. Gerçek dünyayı erkeklerin yönettiğini (önce atların yönettiğini sanması da çok komikti) anlayan Ken, kusursuz Barbie Land’i Ken Diyarı’na çevirmeye çalışırken de Barbie tarafından ezilirken yaşadığı dertlerle de hem çok komik hem de çok tatmin ediciydi.

Filmin sonuna doğru toplumsal normların sadece kadınlar için değil, erkekler için de yorucu ve taşıması ağır yükler barındırdığına, önemli olanın insan olmak olduğuna Ken üzerinden bir parça da olsa değiniliyor. Bu çözülüş kısmını çok tatmin edici bulmasam da Ken bu sahnelerde de iyi yazılmıştı.

Gerçek dünyada kadınların yaşadığı koşulları gören Barbie, yeri geliyor Mattel’i basıp “Aa, burada hiç kadın çalışmıyor mu?” diyerek parmak sallıyor, yeri geliyor Barbiele- rin (kadınların) kurtarıcısı rolüne bürünüyor. Sanki yıllardır kusursuz vücutlu, dünyada inanılmaz bir kârla kadınların nasıl görünmesi gerektiğini öğreten Barbie, feminist bir lidere dönüşüyor.

Bütün bunların samimiyetle, yeni bir dünya-yeni bir Barbie düşüncesiyle Gerwig tarafından üretildiğini düşünelim. Öyleyse bütün dünyada yapılan devasa Barbie kampanyası, burada sayamayacağım kadar çok markanın yeni Barbie ürünleri, devasa hasılat ve arkasından gelecek kâr nedir?

Feminist Barbie’ye bu kadar kolay kanamayız bana kalırsa. “Bu işin içinde bir iş var,” demek zorundayız. Bu noktada filmin Mattel’le ve şirketin cinsiyetçi eğilimleriyle ya da piyasadan çekilen tuhaf Barbie ve yan ürünleriyle dalga geçmesi de samimi geliyor.

Barbie Demek Görsellik Demek

Elbette böylesi iddialı isimler ve bütçeyle müthiş bir Barbie dünyası görmeliydik. Görsel olarak filme diyecek sözüm yok. Plastik Barbie Land çocukken hayal edebileceğimizden bile daha fazlasını sunuyor. Barbie’yle ilgili ne üretilmişse evinden arabasına, yelkenlisinden karavanına en ince ayrıntısına kadar çok iyi dizayn edilmiş. Çok başarılı kostümler, kusursuz güzelliğiyle dikkat çeken Barbie’nin alternatif meslek, etnisite ve formlardaki Barbieler, kısaca aklımıza gelebilecek her türlü ayrıntı çok iyi düşünülmüş. Barbie setini boyamak için dünyada pembe boya kalmadığı hikâyesinden çok daha fazlasının yapıldığını görüyoruz özetle.

Hollywood sinemanın büyüsunü yaratma açısından kesinlikle herkesten daha iyi bir iş başarıyor. Mutlaka bütçeyle ilgili bir durum bu. Ama Barbie Diyarı’ndayken oranın plastik gerçekliğini, gerçek dünyaya geçtiğimizdeyse gerçekliğin zor, sıkıcı, bunaltıcı ama gerçek ve cezbedici atmosferini çok iyi yaratıyor.

Barbie filmi kötü müydü? Bence değildi, çözülüşe kadar olan bölümler gayet akıcı ve yer yer komikti. Ama her yıl göklere çıkarılıp çok beğenilen ve olduğundan fazlasını gösteriyormuş gibi davranılan filmlerle kıyıda köşede kalan iyi işler olduğunu unutmayalım. *Barbie*’ye olduğundan fazla anlam yüklemeye çalışmanın anlamsız olduğunu kabul edelim, demek zorundayım.

EPI -SO- -DE	kısa kısa
	☐
	VİZYON

+

+

+

+

VİZYONDA NELER VAR?

Her sayımızda olduğu gibi Episode'un bu sayısında da vizyondaki filmlerden sizlere bir seçki oluşturduk. Ağustos ayında vizyona neler geliyor? Episode editörleri hangi filmleri heyecanla bekliyor? Animasyonlar, bağımsız yapımlar, etkileyici yönetmenlerin işleri, Hollywood yapımları... Hepsini ve daha fazlası sizi bekliyor. Keyifli seyirler.

4 AĞUSTOS

NİNJA KAPLUMBAĞALAR: MUTANT KARGAŞASI

Çocukluğumuzun vazgeçilmez çizgi filmi *Ninja Kaplumbağalar*, 4 Ağustos'ta beyazperdeyle buluştu. Filmde kaplumbağa kardeşler, şehirde kendileri gibi başka mutant hayvanların da olduğunu öğreniyor ve macera başlıyor.

Filmin orijinal seslendirme kadrosunda Usta Splinter'ı Jackie Chan, Donatello'yu Micah Abbey, Michelangelo'yu Shamon Brown Jr. , Leonardo'yu Nicolas Cantu ve Raphael'ı Brady Noon seslendiriyor. *Ninja Kaplumbağalar* animasyonu, çocuk izleyicilerin yanı sıra kaplumbağaları eskiden beri seven yetişkinleri de kapsayacak aksiyon dolu bir atmosfer yaratıyor.

MEG 2: ÇUKUR

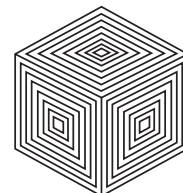
2018 yılında gişe rekoru kıran *The Meg*, devam filmi *Meg 2: Çukur* ile dönüşüyor. Filmde, tarih öncesi köpekbalığı Meg'in dehşeti tüm hızıyla sürerken seyirciyi nefes nefese bir yolculuk bekliyor. Başrollerde Jason Statham ve Jing Wu'nun yer aldığı film, devasa Meglere ve amansız çevre yağmacılarına karşı mücadele eden bir araştırma ekibinin hikâyesini konu alıyor.

Hayatta kalmak için yüksek riskli bir savaşın içine giren araştırma ekibi, acımasız yırtıcıları zekâlarıyla alt etmeye ve onları geride bırakmaya çalışıyor. Steve Alten'in *The Trench* romanından uyarlanan *Meg 2: Çukur* filminin yönetmenliğini Ben Wheatley üstleniyor.

BAŞKALARININ ÇOCUKLARI

Başka Sinema'da 4 Ağustos'ta gösterime giren *Başkalarının Çocukları*, Rebecca Zlotowski'nin prömiyerini Venedik Film Festivali'nde yapan beşinci filmi. Film; 40 yaşında, sade ve mutlu bir hayat yaşayan Rachel'in hikâyesini anlatıyor.

Rachel (Virginie Efira), Ali'ye (Roschdy Zem) aşık olmasıyla hayatına giren Ali'nin dört yaşındaki kızı Leila'ya bağlanmaya başladığında işler karışıyor. Leila'yı yatağına yatırır, onunla ilgilenir, onu tıpkı kendi çocuğu gibi sevmeye başlar. Zlotowski'nin beklenmedik hamileliği sürerken çektiği bu özlem ve aidiyet hikâyesi son derece kişisel, samimi ve fazlasıyla dokunaklı bir dile sahip.

11 AĞUSTOS

PERİLİ KÖŞK

Disney'den birbirinden ünlü oyuncuların yer aldığı bir fantastik film geldi. Korku komedi türündeki yapımın oyuncu kadrosunda LaKeith Stanfield, Rosario Dawson, Chase W. Dillon, Owen Wilson, Tiffany Haddish, Winona Ryder, Dan Levy, Hasan Minhaj, Danny DeVito, Jared Leto ve Jamie Lee Curtis gibi birbirinden değerli isimler yer alıyor.

Bekâr bir anne olan Gabbie, yeni satın aldığı malikânesinde hayaletlerin yaşadığını keşfettikten sonra şeytan çıkarmaya yardım etmesi için bir tur rehberi, bir medyum, bir rahip ve bir tarihçi tutuyor ve fantastik bir eğlence başlıyor.

AMCAM (BAŞKA SİNEMA)

Fransız filmi *Amcam*'ın yönetmeni Jacques Tati, aynı zamanda filmin başrol oyunculuğunu üstleniyor. Tati'ye Jean-Pierre Zola ve Adrienne Servantie eşlik ediyor. Başka Sinema'da gösterime giren film, hem çocuk hem de yetişkin seyirciye hitap ediyor. Filmin konusu kısaca şöyle;

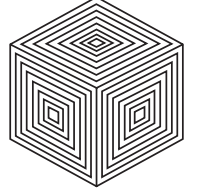
"Arpel çifti, Marie-France gibi dergilerin tavsiye edebileceği türden bir sosyal başarıya sahiptir. Adam ciddi bir işadamıdır, kadınsa kusursuz bir ev kadını. Mülklerindeki her şey yenidir: Ev, geometrik bahçe, çakıl döşeme... Bu işlevsel evrende eksik olansa yaşama zevki ve israf edilmiş alanlar, baştan savmacılık ruhu ve okuldan kaçmalardır. Küçük Arpel bu ruhu ancak 'ailenin yüzkarası' olan amcası Bay Hulot'yla keşfeder. Bay Hulot mutludur; St. Maur'da, herkesin birbirini tanıdığı, insanların çok basit bir kural yani kibarlık çerçevesinde hareket ettiği küçük bir mahallede yaşar. Bay Hulot'nun Arpellerin evine gelişi çeşitli felaketlere yol açar. Sadece evin küçük oğlu, suç ortağı ve dostu olarak amcasına elini uzatır."

18 AĞUSTOS

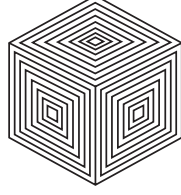
CARMEN

Benjamin Millepied'in yönettiği *Carmen*, 18 Ağustos'ta vizyona giriyor. Yönetmenin Loic Barrère ile senaryosunu yazdığı müzikal film, Bizet'in aynı adlı operasından uyarlandı. Filmin oyuncu kadrosunda Paul Mescal, Melissa Barrera ve Almodóvar filmlerinden hatırlayacağınız Rossy de Palma gibi isimler yer alıyor. *Carmen*'in hikâyesi kısaca şöyle;

"Carmen, büyüleyici ve duygusal bir genç kadındır. Meksika kartelinden kaçmak için ailesini geride bırakarak ABD'ye gider. Ancak kendisini öldürmeye çalışan sınır devriyesi tarafından yakalanır. Sınır devriyesinin gösterdiği şiddete şaşıran Aiden, Carmen'i kurtarır ve kaçmasına yardımcı olur. Tutkusuna ve özgürlük için mücadele etme isteğine hayran kalan Aiden, Carmen'in Los Angeles'a gitmesine yardımcı olmayı kabul eder. Aiden'in yolculuk boyunca Carmen'e ilgisi artar."

EPI -SO- -DE	kısa kısa
	□
	VİZYON

BLUE BEETLE

DC evreninin sevilen süper kahramanlarından biri olan *Blue Beetle*, 18 Ağustos'ta beyazperdeye geliyor. Yönetmenliğini *Charm City Kings* ve *The Farm* filmleriyle tanınan Angel Manuel Soto'nun yaptığı film, üniversiteden yeni mezun olup evine dönen Jaime Reyes'in (Xolo Maridueña) beklenmedik bir şekilde uzaylı biyoteknolojisinin kadim bir objesine dönüşmesini konu alıyor.

Başrolünde *Cobra Kai* dizisiyle tanınan Xolo Maridueña'nın yer aldığı filmde Maridueña'ya Adriana Barraza, Damían Alcázar, Elpidia Carrillo, Bruna Marquezine, Raoul Max Trujillo, George Lopez ve Oscar ödüllü Susan Sarandon eşlik ediyor. *Blue Beetle*, süper kahraman hayranları için yılın kaçırılmayacak yapımlarından biri.

SUNA

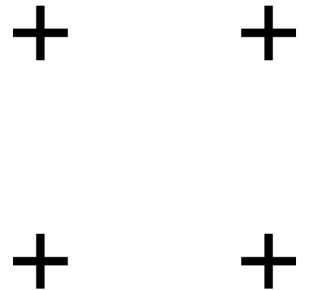
Kasap Havası filminin yönetmeni Çiğdem Sezgin'in yazıp yönettiği *Suna*, yersiz yurtsuz bir kadının kendi başının çaresine bakmaya çalışmasını anlatıyor. Nurcan Eren'in canlandırdığı Suna, belirli bir yaşa geldiğini ve artık yaşıtı bir adamla evlenerek kendine ait bir düzen kurabileceğini düşünüyor. Ancak gittikçe yasaklarla dolan evlilik hayatının düşündüğü gibi olmayacağını kısa zamanda anlıyor.

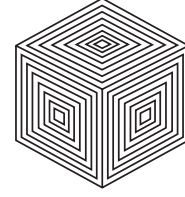
Nurcan Eren'e Tarık Papuçcuoğlu ve Fırat Tanış'ın eşlik ettiği film, hem oyunculuklarıyla hem de hikâyesiyle geçtiğimiz yıl festivallerde adından söz ettirmeyi başarmıştı.

25 AĞUSTOS

DURDURULAMAZ

Usta oyuncu Liam Neeson'ın başrol oynadığı *Durdurulamaz*, aksiyonseverler için keyifli bir seyir zevki sunuyor. Filmde Neeson'a Noma Dumezweni ve Lilly Aspell eşlik ediyor. *Durdurulamaz*, bir işadaminin arabasına bomba yerleştirildiğini fark etmesiyle başlıyor. Arabada ailesi de bulunan Matt Turner (Liam Neeson), panik yaparak saldırganın isteklerini gün boyunca gerçekleştirmek zorunda kalıyor. Saldırgan, dediklerinin yapılmaması durumunda Matt'i arabayı patlatmakla tehdit ediyor.

DRAKULA: SON YOLCULUK

Bram Stoker'ın *Dracula* romanından uyarlanan *Drakula: Son Yolculuk*, 2023'ün beklenen yapımları arasında yer alıyor. Film, üzerinde herhangi bir işaret bulunmayan elli adet ahşap sandıktan oluşan özel kargoyu Karpatya'dan Londra'ya taşımak üzere kiralanan Demeter adlı ticari geminin dehşet verici hikâyesini konu alıyor.

Corey Hawkins'in Demeter'in mürettebatına katılan Doktor Clemens'i oynadığı filmde Aisling Franciosi gemiye kaçak binen bir yolcuyu, Liam Cunningham geminin kaptanını ve David Dastmalchian, Demeter'in ikinci kaptanını canlandırıyorlar.

1 EYLÜL

HIRÇIN

Sundance Film Festivali'nde Büyük Jüri Ödülü'nü kazanan *Hırçın* (Scrapper), Charlotte Regan'ın ilk uzun metraj çalışması. Film; 12 yaşında hayalperest, komik, başına buyruk Georgie'nin hikâyesini anlatıyor.

Annesinin ölümünün ardından Georgie, Londra'nın dışındaki evlerinde tek başına mutlu bir şekilde yaşamaya devam ederken bir anda Georgie'nin babası olduğunu iddia eden bir adam ortaya çıkıyor ve onu gerçeklerle yüzleştirmeye zorluyor. Bir baba-kız hikâyesi anlatan *Hırçın*'da baba rolünü *Hüzün Üçgeni*'nin başrolündeki Harris Dickinson canlandırıyor.

+

+

+

+

EPI-
-SO-
-DE

belgesel

NETFLIX

KÖŞEYAZISI

WHAM!

EFSANEVİ İKİLİNİN OKUL SIRALARINDAN WEMBLEY STADYUMU'NA
UZANAN İLHAM VERİCİ ÖYKÜSÜ NETFLIX'E BELGESEL OLDU.

+YAZI_/_/_OBEN BUDAK_+

B

ir Wham yazısına nasıl başlayacağımı bilemediğim için genel bir giriş yapıyorum. Netflix'te yayınlanan Chris Smith yönetmenliğindeki yapım pek tabii grubun nasıl kurulduğuyla başlayıp ayrılığa kadar geçen bir süreyi anlatıyor. Süre dediğimiz de hepi topu dört sene aslında, 1982'den 1986'ya kadar dört yıl süren bir pop grubuydu ama bu kısa süre müzik dünyasına çok önemli şarkılar bıraktı. Bir de "imaj" denilen şeyin ne kadar önemli olduğu gerçeğini.

Wham!, grubu oluşturan ikili George Michael ve Andrew Ridgeley, "Club Tropicana", "Wake Me Up Before You Go Go", "Freedom" ve "I'm Your Man" dahil olmak üzere bir dizi hit ile küresel listelerde yer aldı. Daha önce hiç görülmemiş görüntüler ve röportajlar dahil olmak üzere George ve Andrew'un kişisel arşivinden yararlanılan belgesel, ikilinin okul arkadaşlığından süper yıldızlığa uzanan inanılmaz yolculuğunu bize yaşıyor. Film izlerken 80'ler kültürünü de ayaküstü öğrenmiş oluyorsunuz. Çünkü Wham'ın yakışıklıları, dönemin en önemli figürlerinden.

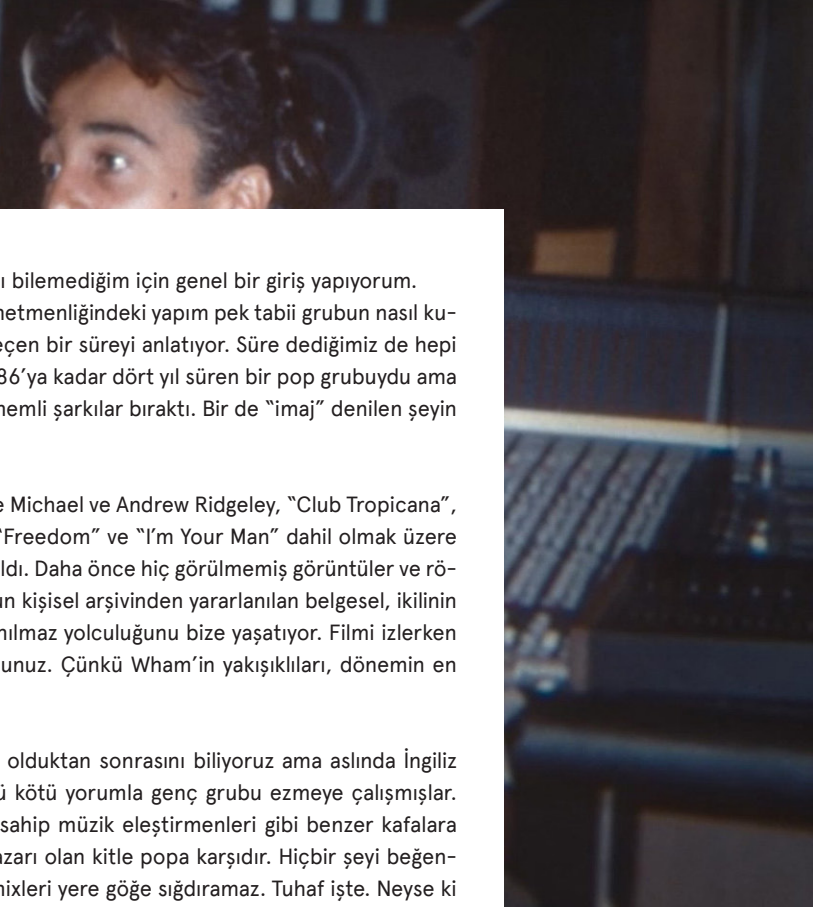
Tabii her şey görüldüğü gibi değilmiş. Biz ünlü olduktan sonrasını biliyoruz ama aslında İngiliz basını Club Tropicana'yı hiç sevmemiş! Bir sürü kötü yorumla genç grubu ezmeye çalışmışlar. Doğrusu İngiltere'nin de bizim köhne zevklere sahip müzik eleştirmenleri gibi benzer kafalara sahip olduğunu bilmiyordum. Bizde de müzik yazarı olan kitle popa karşıdır. Hiçbir şeyi beğenmez. Ama aynı kitle, türkülerle yapılan abuk remixleri yere göğe sığdıramaz. Tuhaf işte. Neyse ki gerçekler eleştirmenlerin içi geçmiş zevklerinin ötesine geçebiliyor.

Kısa zaman içinde bütün dikkatleri üzerine çeken ve son derece popüler olan grup, Çin'de performans sergileyen ilk Batılı pop grubu olarak anılacak kadar büyüyor. Yapımda ayrıca bu dört sene içinde George Michael'in şarkı sözü yazarı ve yapımcılık yeteneği ile superstarlığa nasıl adım attığını da görüyoruz. Andrew'un da ne kadar iyi huylu bir şekilde, sorun çıkarmadan George'un önündeki yolu açtığını film sayesinde net bir şekilde anlıyoruz. O dönem basında çıkan yıpıratıcı haberlerin aksine birbirlerini desteklemesi çok önemli. Ridgeley, filmin sonunda, "George Michael olmanın gerçekte ne anlama geldiğini bilmiyordum," diyerek bir nevi günah çıkarıyor.

George Michael'in cinselliğiyle mücadelesi Wham'ın hikâyesinde devam ederken madde bağımlılığı sorunları, yasal sorunları ve erken ölümü pek ima edilmiyor. George Michael'in emsal değerindeki Sony Müzik davası da bir şekilde belgesele eklense mükemmel olacaktı. Çünkü şarkıcıyı efsane haline getiren şeylerin başında yakışıklılığı ve müziği kadar medya patronlarına eyvallah demeyen dik duruşu da önemli bir etken.

Genel olarak, ikilinin dostluğuna ışık tutan ve bol miktarda arşiv görüntüsü ile iyimser bir belgesel Wham!. Onları hatırladığımızdan çok daha görkemli bir şekilde yansımaları müzikal anlamda çok iyi. Belgeseli bitirip hemen Spotify'yı açanlar için *The Final* albümü tavsiye edilir.

WHAM!, GRUBU OLUŞTURAN İKİLİ GEORGE MICHAEL VE ANDREW RIDGELEY, "CLUB TROPICANA", "WAKE ME UP BEFORE YOU GO GO", "FREEDOM" VE "I'M YOUR MAN" DAHİL OLMAK ÜZERE BİR DİZİ HİT İLE KÜRESEL LİSTELERDE YER ALDI. DAHA ÖNCE HİÇ GÖRÜLMEMİŞ GÖRÜNTÜLER VE RÖPORTAJLAR DAHİL OLMAK ÜZERE GEORGE VE ANDREW'UN KİŞİSEL ARŞİVİNDEN YARARLANILAN BELGESEL, İKİLİNİN OKUL ARKADAŞLIĞINDAN SÜPER YILDIZLIĞA UZANAN İNANILMAZ YOLCULUĞUNU BİZE YAŞATIYOR. FİLMİ İZLERKEN 80'LER KÜLTÜRÜNÜ DE AYAKÜSTÜ ÖĞRENİŞ OLUYORSUNUZ. ÇÜNKÜ WHAM'IN YAKIŞIKLILARI, DÖNEMİN EN ÖNEMLİ FIGÜRLERİNDEN.

Emre Taşkıran

Emre Taşkıran'ı *Gülizar*'la tanıdım ve o günden beri takip ediyorum. Geçtiğimiz sezonun en çok konuşulan işlerinden biri olan *Ömer*'de Hakan karakterini canlandırıyor. Tatil dönüşü, yeni sezon çekimlerinin hemen öncesinde oyunculuk serüvenini konuştuk.

“ Bu meslek bence bir insanın yapabileceği en harikulade mesleklerden biri. Oynamak, oyunda kalmak, oyunculuğun peşinde olmak, kaç yaşında olursak olalım hep oynama isteğiyle dolu kalmak bence muazzam bir şey. Bence biz oyuncular bu yüzden hiç yaşlanmıyoruz. Hep çocuk kalıyoruz. Çok zor bir meslek, evet. Çok emek, çok çaba, çok fedakârlık isteyen bir meslek. Ama çok çok eğlenceli bir meslek.

”

Ankara’da büyüdünüz ve orada tiyatro eğitimi aldınız. Nasıl geçti eğitim hayatınız, oyuncu olmaya nasıl karar verdiniz?

Kötü bir eğitim hayatım oldu aslında, üç yıllık liseyi beş yılda bitirdim. Üniversite sınavına üç kere girdim. Liseden mezun olduğum yıl 150 gün devamsızlığım vardı, okula neredeyse hiç gitmemiştim. Eğitim hayatı denemezdi benimkine o yıllarda. Sonra iki yıl dersa-neye gittim ve iki yılın sonunda kuş kadar bir puan alıp 18. tercihim olan Trabzon’da turizm otelciliği kazandım. İkinci öğretim ve iki yıllık. Puanım zar zor oraya yetiyor. Trabzon’u duyunca annem ağlıyor, babam izin vermiyor... Ben kalktım gittim Trabzon’a.

Trabzon’a gidince işler değişti biraz benim için. Bir hafta aç kaldım. Cepte para yok, bursum var o kadar. Doyuramaz beni bu para, çalışmam lazım. O zamana kadar da hiç çalışmamışım.

2009 yılbaşı, bir otelden okula geldiler. Yılbaşı gecesi için ekstra eleman gerekiyor. Çok para da vermiyorlar, sonra baktım para yok, yılbaşı gecesi evde oturacağıma gidelim diye düşündüm. 14 saat çalıştım, 2800 adet çatal bıçak sildim o gece. Hiç unutmuyorum, tek tek saydım. O gece ilk paramı kazandım, 80 Lira. O parayı öyle rahat da harcamadım. Böyle çalışmaya devam ettim. Para da tatlı geldi açıkçası. Bir yandan okul, diğer yandan otel. Sürekli çalışıyorum. Bir şeyler yerine oturmaya, değişmeye başlayınca bir taraftan da sorgulamaya başladım; hayat hep böyle mi geçecek diye. Bir şekilde bu sürecin içinde rahat hissetmiyordum ve bir boşluğa düştüm.

Bu dönemde ne yapabilirim, hayatıma nasıl yöne verebilirim diye bakınmaya başladım. Kişisel gelişim kitapları, ne bulursam okudum. “Hayal Et Olsun”, “Düşün Gerçekleşsin” tadında ne varsa okudum, hoşuma da gitti. Çaba yok, düşünüyorsun oluyor. Ama ne olacağını, ne istediğimi bilmiyorum henüz. Sadece çalışıyorum ve okula gidiyorum.

Ortaokul arkadaşım vardı, Ahmet. Onun da hayali oyuncu olmak, sürekli bundan bahsediyor. Oyuncular, filmler, yönetmenler. Ben çok oralı değildim. Okuduğum kitaplardan sonra ben neyim, kimim, amacım ne sorusunun peşine düştüm. Sonra anlatmaktan keyif aldığımı keşfettim. Ben iyi bir anlatıcı, iyi bir dinleyiciydim. Ama ne ile anlatacağımı bilemedim. Bir sanat dalı olduğu kesindi. Fakat yazarak mı, resim yaparak mı, enstrüman çalıp şarkı söyleyerek mi, dans ederek mi? Bunları sorgularken bir anda bütün bunları içeren bir meslek arayışına girince işte orada çıktı oyuncu olmak. Aslında bu zamana kadar Ahmet’ten duyduğum meslek bana çok da yabancı gelmemişti.

Bir amatör tiyatro grubu buldum Trabzon’da, katıldım, oyun hazırlıyoruz. Sürekli prova var, benim de tek cümlelik rolüm var. Sonra bir şekilde annem, Müjdat Gezen Sanat Merkezi’nden Selim adında bir oyuncuyla tanışıyor. Annem, “Benim oğlum da oyuncu olmak istiyor,” diye anlatınca Selim de, “Arasın beni ben yardımcı olurum,” diyor. Selim sayesinde oyun okumaya, tirat ne demek öğrenmeye başladım. Söylediği ne kadar kitap varsa hepsini okudum. Bir yandan provalar ve okul da devam ediyor. Bana daha iyi bir rol gelsin diye de enerji yolluyorum. Aradan biraz zaman geçti, oyunda büyük bir avukat rolü var ve o rol bana geldi. Uçuyorum mutluluktan, evde bornozu cüppe yapıp avukat rolü çalışıyorum. Sürekli provalardayım, bir şekilde o oyunu çıkarttık o amatör grupta.

İlk kez sahnede idim. Daha önce hiç sahneye çıkmamıştım, ne ola-

cağın bilmiyordum. Ezber mi unutturum, panik mi yaparım, rezil mi olurum? Nasıl bir reaksiyon vereceğim, ne tepki göstereceğim hakkında bir fikrim yoktu. Sahneye çıktım, ışıktan seyirciyi görmüyorsun, o beni rahatlatmış. Ve sonra oynamaya başladım. Replikler unutulmadı. Korkmadım. Paniklemedim. Aksine gülüp eğlenmeye başladım. Çok keyifliydi. Sonra oyun bitti, 350 kişi alkışladı. İlk alkışımı o zaman aldım. O kadar mutlu oldum ki anlatamam. “Bu işi kesin yapacağım ben,” dedim.

Sonra, “Seni konservatuar sınavına hazırlayalım,” dediler. Okulun dört yıl olduğunu duyunca, bir de yetenek sınavı var üstüne, “Kesen kazanamam,” dedim. Oradaki arkadaşlar beni ikna etti ama sınava hazırlanmam lazım, birinin beni çalıştırması lazım. Okulda dersler bitince hemen Ankara’ya döndüm. Bana tiyatro kitaplarını okutan Selim’i aradım bana hoca bulması için. Hacettepe’den yeni mezun Batuhan (Yalçın) abiye yönlendirdi. Arıyorum, açmıyor bir türlü, zaman da geçiyor, gerildikçe geriliyorum. Sınavlara birkaç ay var. Bir yandan da turizm mezun olmam için staj yapmam lazım. En sonunda Ankara’da Batuhan abinin yerini buldum, sabahın köründe gittim. Batuhan abiyi bulunca yakasına yapıştım, içimi döktüm, açılmayan telefonların hesabını sordum. “Bitti mi?” dedi, “Bitti,” dedim. “Tamam, içeri geç, dersi gör,” dedi. Öyle başladık çalışmaya, bir yandan stajım başladı bir otelde. Derslere gidiyorum, staj yapıyorum, tüm boşluklarda da oyun okuyorum, çalışıyorum. 120 tane oyun verdi bana okumam için, asansörde bile oyun okuyorum. Bir de Shakespeare’den *Othello* gelmiş, anlamıyorum ne olduğunu, çok ağır bir tirat. Yani inanılmaz saçma bir sürecin içindeyim. 3 hafta olmasına rağmen Batuhan abiden bir şey duyamıyordum, iyi veya kötü olduğumu da söylemiyordu.

Bilkent ilk sınav, çıktım sahneye. Üç cümle söyledim, çıkarttılar beni sınavdan. Beni kovdular sandım. İki gün sonra sınav sonucu açıklandınca birinci aşamayı geçtiğimi öğrendim. İkinci aşamayı da geçtim. Son aşamada ne kadar bursu karşılayabileceğimi sordular. “Hiç karşılayamam,” dedim. Daha sonra sınav sonuçları açıklandınca kazanamadığımı öğrendim.

Önümüzde Hacettepe, Ankara ve Eskişehir vardı. Hacettepe’deki sınavda hocayla tartıştım. Direkt ilk aşamayı kaybettim. Sonra Ankara Üniversitesi’nin sınavına girdim. Sahneden içeri girdiğimde, “Burayı kazanacağım galiba,” dedim. O sırada Eskişehir’in son aşamasına kaldığımı öğrendim. *Othello*’yu oynayacağım. Bir gülme geldi. Bir süre sonra gülmekten yoruldu, kendimi sahneye attım. Hocadan özür diledim, o sırada ben hâlâ gülüyordum. Hoca beni kovdu. Sınavı kaybetmişim.

Ankara’ya döndüm ve Ankara Üniversitesi sınavına girdim. “Ben burayı kazanacağım,” dedim ve aslında o anda kazanmıştım orayı ama sonucu öğrenene kadar da kâbus gibiydi. Sonuçlar açıklandı ama gidip bakamadım. Biri bakar, söyler diye bekliyorum. Baktım kimse gelmiyor, çöktüm olduğum yere. O sırada bir arkadaşım koşarak yanıma gelip, “Oldu!” dedi. Hüngür hüngür ağlamaya başladım. Batuhan abi, “Senden tek bir şey istiyorum, meslek hayatın boyunca nereye geldiğinle hiç ilgilenmeyeceğim, belki de hiç görüşmeyeceğiz ama çok iyi bir noktaya geldiğinde de çok kötü günler yaşadığında da şu ağladığın anı unutma,” dedi.

Bizim fakültenin tepesinde “Hayatta en hakiki mürşit ilimdir” yazar. İstanbul’a geldiğim süreç boyunca çok kötü günler geçirdim. Hep o an aklıma geldi ve normale döndüm.

Tüm bu hikâyede, "Tamam, ben oyuncuyum. Bu benim mesleğim," dediniz, ikna olduğunuz an ne zaman? Yoksa hâlâ böyle bir şey hissetmediniz mi?

Çok enteresan bir döneme girdim İstanbul'da. Haldun Dormen, Defne Yalnız, Kerem Atabeyoğlu, Almıla Uluer, Dormen Tiyatrosu, 60'ların Türk tiyatrosunu değiştiren anlayış... O kadar bambaşka bir dünyanın içine girdim ve öyle şeyler öğrendim ki o süreçte. Parayla asla satın alamayacağım şeyler öğrendim. Öyle şeyler anlatıldı, öyle çok anı aktarıldı, geçmiş o kadar çok yâd edildi ki. Resmen bir zaman makinesine bindim ve bir an Kenter Tiyatrosu'nda, Kenterlerle oynadım, bir an Dormen Tiyatrosu'nda oyun oynadım. O tiyatrolarda o binalarda hangi basamakta, hangi koltukta ne olduğunu öğrendim. Gerçekten zamanda yolculuk gibiydi.

Mesela Haldun Dormen şöyle söylemişti, çok şaşırımtım: "İlk 30 oyun prova, şekerim, oyun sonra çıkar." Ne? 30 oyun mu? Oyunculuğa bakiş açıları da bu şekilde, bu yüzden efsane isimler. Meslekte bence, "Ben oldum," dediğin yerde bitiyorsun yani ölüyorsun. "Ben bugün su içtim, artık benim bir ay su içmeye ihtiyacım yok," diye bir şey yok. Bence bu meslek için de geçerli. Her gün öğrenmemiz, almamız, beslememiz gereken bir şeyin içindeyiz. Ben kendime "Oldum," diyemeyeceğim hem de bu kadar acımasızken kendime karşı, kolay kolay beğenmem kendimi.

Dışarıdan bakıldığında harika bir meslek gibi görünüyör oyunculuk ama güvencesiz de bir meslek aslında. Oyuncuların çok azı gerçekten iyi gelir elde edebiliyor, sosyal güvencesi yok. Mesleği bu güvencesizlik hali nasıl etkiliyor? Bir yandan da çok ağır bir reyting sistemi var. Nasıl hissettiriyor bu çalışma koşulları, ileriye bakabiliyor musunuz? İstanbul'a geldiğimde bir şeylerin zor olacağını bilerek geldim ama bu kadar zor olacağını hiç düşünmedim. Bir şekilde şansım yaver gider diye düşünmüştüm. Ama iki sene iş bulamadım İstanbul'da. En basitinden herkesin ödemesi gereken faturalar var.

Batuhan abi en başta, "Bu işi yapmak istediğine emin misin? Çok zor, hobi olarak yaparsan daha mutlu olursun," demişti. Ama ben zor olduğunu biliyordum. Belki aç kalacağım, belki iş bulamayacağım ama bu işi yapmak istediğimi biliyordum.

O zorluklarla geçen dönem, vazgeçmeyi düşünmediniz mi? Nasıl devam edebildiniz?

Aslında o dönemde en büyük destek kız arkadaşımı. Bugün olduğum kişide onun büyük emeği, katkısı var. Süreçte inanılmaz destek oldu, hep yanımdaydı. Hangi kararı alırsam alayım hep destekledi. O

olmasaydı çoktan pes ederdim. Ailem, arkadaşlarım, birlikte çalıştığım insanlar, hepsi destekledi ama Sude olmasaydı muhtemelen şu an olduğum kişi olmam imkânsızdı. İstanbul'un bana en büyük hediyesi Sude diyebilirim. Gerçekten ona çok teşekkür ederim her şey için.

Bugün bu mesleği yapmak isteyen bir gence siz de böyle bir tavsiye mi verirsiniz yoksa daha farklı mı?

Bu meslek bence bir insanın yapabileceği en harikulade mesleklerden biri. Oynamak, oyunda kalmak, oyunculuğun peşinde olmak, kaç yaşında olursak olalım hep oynama isteğiyle dolu kalmak bence muazzam bir şey. Bence biz oyuncular bu yüzden hiç yaşlanmıyoruz. Hep çocuk kalıyoruz. Çok zor bir meslek, evet. Çok emek, çok çaba, çok fedakârlık isteyen bir meslek. Ama çok çok eğlenceli bir meslek. Bu yüzden bütün bu iyi kötü yanlarını bilerek karar vermelerini tavsiye ederim. Çok çalışmalarını, çok inanmalarını, ne olursa olsun çalışmaktan, azimli, kararlı olmaktan vazgeçmemelerini öneririm. İnançlarını ve çabalarını asla kırmayınlar. En azından ben öyle yaptım.

Biraz Ömer'den bahsedelim. Hakan zor bir karakter, sevebiliyor musunuz bu karakteri? Şu an ülkeye baktığımızda nefret ettiğimiz birçok şey Hakan'da var. Hakan'ı nasıl ortaya çıkarıyorsunuz? Karşınızda Merve Dızdar gibi de bir oyuncu var. Çok sert sahneleriniz var birlikte, izlerken de zorluyor Hakan.

Hakan, galiba en çok yıprandığım karakter. Oyuncu olarak inanmak meselesine de çok katılmıyorum. İnanmak zorunda değiliz, inandırmakla mükellefiz. Ben genelde şöyle yaklaşıyorum; hak vermek. Karaktere bir yerde hak vermem lazım ki bir şekilde ona dokunabileyim. Hakan'a hak veremedim. Fatma'nın geçmişte yaşadıkları anlaşılabilir ama Hakan'da öyle bir şey yok. Ne yönden bakarsam bakayım olmuyor. En son bir yer yakaladım.

Kız arkadaşım köpek sahiplenmek istiyordu, köpek sahiplendik. Sabah akşam onunla ilgileniyorum. Bir an daraldım, sıkıştım. Şu an her şeyi bırakıp gidebilirim dediğim bir yer vardı. Orada aklıma Hakan geldi. Hakan geçmişte futbol oynadığı için zamanında para kazanmış bir adam. Sakatlandıktan sonra tamamen çöküş sürecine giriyor. Adam her şeyi bırakıp gitti. O kadar baskının ve çıkmazın içinde gün sonunda tek gördüğün ışık, kaçıp gitmek oluyor. Bu adam kaçıp gitmiş. Muhtemelen parasızlık, aile baskısı, beş çocuk gibi nedenlerden kaçtı ama hâlâ Hakan'a hak vermiyorum.

“Sevgi aslında hepimizde bağımsız bir yerde. Dinî, dili yok. Bir anda ortaya çıkıyor. Ömer'i ilk okuduğumda, "Çok güzel sevgi anlatıyorlar," dedim. Aslında bizi öyle bir noktada buluşturuyor ki... Sevgi noktasında iyi örnekler verdiğimiz sürece işlerin de iyi gideceğini düşünüyorum. Zaten sert olan bir zeminde sert bir yerden bakmak yerine "Seviyorlar birbirlerini ama engeller de var, olsun ne olacak," gibi düşündüğümüzde orası yumuşuyor gibi hissediyorum.

Daha sonra Hakan'da umursamaz bir yer yakaladım. Dövsen de sövsen de Hakan'a gelmiyor. Öyle bir yer buldum, içime de sindi. Merve'yle bazı yerlerde sert ve duygusal sahneler olduğu için içten içe üzüldüğüm ve Hakan'ın gözüne bir şekilde yansıyor, o yeterli oluyor. Ama ilk sahneyi çekerken Hakan'a hak veremediğim için çok üzüldüyordum. Cem (Karcı) Hoca da, "Bu bizim işimize yaramaz," diyordu. Ben de, "Bulacağım ama şu an bulamıyorum," dedim çünkü çok hızlı gelişen bir süreç oldu Hakan benim için. Yakaladığım yerden şu an için memnunum.

Menajerim ilk bu işten bahsettiğinde bir düşündüm. Sonra, "Partnerini Merve Dizdar oynayacak," dedi. Hemen, "Tamam!" dedim. Merve'nin adını duyar duymaz tamamdı benim için. Sette tanıştığımızda yıllardır birbirimizi tanıyormuş gibi güzel, samimi bir frekans yakaladık. Cannes'a gideceği sırada adayları konuşurken hep, "Belli olmaz, hiç belli olmaz, hadi al da gel," dedik. Ödülü aldı geldi. Ne kadar sevindiğimi, ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Muazzam bir şey başardı. Ne kadar tebrik etsek az. Gururdan öldük. Disiplini, anlayışı, karakteri, kendine, insanlara, işe olan saygısı. Benim şu zamana kadar oynadığım en iyi partner Merve. "Bundan sonra kiminle oynarım?" da bir soru işareti oldu benim için artık.

Ömer ağır bir hikâye aslında, ülke olarak da bir ağırlığın içindeyiz. Dizinin bir noktada seküler-muhafazakâr bölünmesi üzerinden ilerleyeceğini düşünüyor muydunuz çok da öyle olmadı. Geçtiğimiz sezonda bu konuyu işleyen başka diziler de vardı. Bu diziler birbirimize karşı önyargılarımız, haksızlıklar noktasında farkındalığımızı arttıracak mı sizce?

Sevgi aslında hepimizde bağımsız bir yerde. Dini, dili yok. Bir anda ortaya çıkıyor. Ömer'i ilk okuduğumda "Çok güzel sevgi anlatıyorlar," dedim. Aslında bizi öyle bir noktada buluşturuyor ki... Sevgi noktasında iyi örnekler verdiğimiz sürece işlerin de iyi gideceğini düşünüyorum. Zaten sert olan bir zeminde sert bir yerden bakmak yerine, "Seviyorlar birbirlerini ama engeller de var, olsun ne olacak," gibi düşündüğümüzde orası yumuşuyor gibi hissediyorum.

Ömer, İsrail yapımı Shtisel uyarlaması. İki dizinin tonları çok farklı esasında. Ortodoks Yahudi bir hikâyenin Müslüman bir hikâyeye uyarlanması da iyi yapılmış. Peki, bu kadar ağır bir şey çekerken kameralar kapandığında o duygulardan çıkmak zor oluyor mu?

Andan kolay çıkıyoruz. Bütün ekip için, şu zamana kadar çalıştığım en iyi set, diyebilirim. Bu açıdan çok şanslıyım. Bir bölümde bütün sahnelerde Hakan biriyile kavgaya ediyor, sürekli sert sahneler çekiyorduk. Bir hafta boyunca bağırdığım bir bölüm oldu ve son sahneyi çekeceğimiz akşam sesim gitti. Onu çekerken bir iki kere bağırdım, sonra da üç gün repom olduğu bir döneme denk geldi. Üç gün hiç konuşmadım. Bu tarz fiziksel etkileri oluyor daha çok benim için. Ama yoğun sahnelerden çıktuktan sonra üç dört dakika durma hali oluyor çünkü nabız çok yükseliyor.

Daha önce Gülizar ve Yeşilçam işlerinde Çağan Irmak gibi bir usta isimle çalıştınız, nasıl bir deneyimdi? Nasıl kesişti yollarınız?

Çağan Irmak'la çalışacağıma çok emindim, çok audition verdim, hiçbirini olmadı. En son Nadide Hayat filmine audition verdim, iki hafta geçti, ses yok. Bu sırada Çağan Hoca'nın sosyal medyada paylaştığı bir şey gördüm, hemen altına audition verdiğimi ama olmadığını, umarım bir gün çalışacağımızı umduğuma dair bir mesaj yazdım. Bana hemen cevap verdi: "Ben seni izlemedim, umarım bir gün çalışırız." Aradan birkaç gün geçti, menajerim aradı, küçük bir rol için beni düşündüklerini söyledi. Hiçbir şey düşünmedim, "Ben Çağan Irmak'la tanışmak istiyorum," dedim, kabul ettim. O akşam beni Çağan Hoca aradı ve İstanbul'a çağırdı. "Bu bizim tanışma işimiz olsun," dedi.

“
Sefiller’in son
cümlesini
okuduktan
saniyeler sonra
ağlamaya
başladım. Çok
ağladım. Ne kadar
üzüldüğümü, ne
kadar canımın
yandığını
hatırlıyorum.
Kitabı tekrar
okumak istiyorum
ama o kadar
üzülmeye
cesaretim yok
sanırım.
Jean Valjean,
benim için çok
önemli bir isim
oldu Sefiller’i
okuduktan sonra.
Sonrasında Hugh
Jackman oynadı.
Çok severim
ama çok da
kışkırdım. Bir
gün Jean Valjean’ı
oynamayı
gerçekten çok
isterim. Umarım
öyle bir gün gelir.
Bunun için neler
mümkün merak
ediyorum :)”

Görüşmeye Tims Yapım'a gittim, içeri girdim, içeride Demet Akbaş, Yetkin (Dikinciler) abi, Şehir Tiyatrosu'ndan Ali (Karagöz) abi, Çağan Irmak, Suzan Kardeş. "Nereye geldik?" dedim. Kostüm provası yapılacak, şakır şakır terliyorum, ellerim titriyor. Çağan'la göz göze geldik ve sarıldık. Yetkin abiyle o zaman tanıştım. Küçük oldum koltukta.

İki sene sonra, yine zor bir dönemimdeyken Çağan Hoca aradı ve televizyona iş yaptığını söyledi. "Bir rol var, seni çok istiyorum. Başrol değil ama," dedi. "Öyle bir derdim yok," dedim ve anlaştık. Ne rolü konuştuk ne işi konuştuk. 2018'de *Gülizar*'ı yaptık beraber, Teksoy karakterini oynadım. Hayatımda oynadığım en eğlenceli karakterdi.

Çağan Irmak'ın benim hayatımda önemi çok büyük. Sadece bir yönetmen değil; hak yemeyen, hak yedirtmeyen, insanları kırdığında gönül alan biri. En zor zamanlarımda beni arayan, o cendereden beni kurtaran, bana inanan ve rolünü emanet eden, sonsuz saygı ve sevgi duyduğum bir abi benim için. İyi ki var. İyi ki yollarımız kesişti. Umarım kesişmeye devam eder.

Yeşilçam'da canlandırduğunuz Ayhan Işık'ı konuşmak istiyorum biraz. Nasıldı hazırlanma süreci, tüm filmlerini izlediniz mi mesela?

Çok iyi filmleri var. Modern dünyada yapabileceğimiz bir şey değil bence o oyunculuk, başka bir teknik, başka bir altyapı. Şundan çok etkilendim: Ayhan Işık, 1960'ta, "Ben şansımı Amerika'da denemek istiyorum," deyip Hollywood'a gidiyor. 6-8 ay gibi bir süre kalıyor orada ve döndüğünde, "Biz o kadar gerideyiz ki... Ata binenler, ok atanlar aynı zamanda bilmem nerede doktorasını yapan insanlar var. Biz o kadar gerideyiz ki bizim buradan çıkıp orada tutunmamız gerçekten çok zor," diyor. Sendikalaşma, çalışma saatleri gibi şeyleri de görüyor ve "Ayhan Işık Kanunları" ortaya çıkıyor.

Çok içine girdiğim için yanlış düşündüğüm bir şey oldu; var olan birini oynamak zaten çok zor, ister istemez önyargıyla izliyor herkes, ben de öyleydim. Bir noktada Yetkin abi, "Sen Ayhan Işık değilsin," diyerek sırtımı sıvazladı. Ondan sonra biraz rahatladım ama süreç çok zordu.

Gülizar'da canlandırduğunuz Teksoy karakterinde komedi unsurları barındıran bir taraf da vardı. Komedi hakkında neler düşünüyorsunuz?

Durum komedisinin içinde kalmak keyifli ama komedi kısmı ayrı ve zor geliyor bana. *Küllerin Arasından*'dan sonra Haldun (Dormen) abi metni açıp şakaların nasıl yapılması gerektiğini tek tek anlattı mesela. O kadar iyi tartmışlar, o kadar iyi biliyorlar ki seyircinin neye reaksiyon vereceğini.

Canlandırmak istediğiniz tarihi bir karakter ya da okuduğunuz bir romandan bir karakter var mı? Ayhan Işık'tan sonra aklınızda böyle bir isim var mı?

Sefiller'in son cümlesini okuduktan saniyeler sonra ağlamaya başladım. Çok ağladım. Ne kadar üzüldüğümü, ne kadar canımın yandığını hatırlıyorum. Kitabı tekrar okumak istiyorum ama o kadar üzmeye cesaretim yok sanırım.

Jean Valjean, benim için çok önemli bir isim oldu *Sefiller*'i okuduktan sonra. Sonrasında Hugh Jackman oynadı. Çok severim ama çok da kışkırdım. Bir gün Jean Valjean'ı oynamayı gerçekten çok isterim. Umarım öyle bir gün gelir. Bunun için neler mümkün merak ediyorum :)

Küllerin Arasından oyununda genç bir oyun yazarını canlandırıyordunuz. Siz de bir şeyler yazıyor musunuz?

60-65 parçadan oluşan bir şiir arşivim var. Birkaç tanesini yayınevlerine gösterdim. Şiir kitabı getiriye sahip olmadığı için yayınevleri çok sıcak bakmıyor. "En azından bir romanınız olsa onu bassak, sonra da bunu bassak daha kolay olmaz mı?" diye düşünüyorlar. Şimdilik o duruyor bu yüzden. Bir yanda da küçük küçük öyküler duruyor. Bir şeyler yazıyorum ama nerede birleşir, nasıl bir şey ortaya çıkar, bilmiyorum.

Sadece yazdıklarınızın basılmasını mı istiyorsunuz yoksa kamera arkasına geçmek, onları çekmek gibi hayalleriniz de var mı? Bir hayal kurduğunuzda gerçekleştiriyorsunuz anladığım kadarıyla.

Evet, yazdığım bir şeyi çekmeyi isterim. Okulda da birkaç öğrenci çalıştırdım, anlatmak da hoşuma gidiyor. Ama oynamak kısmında daha çok olmak isterim. Çünkü benim hayatım hep oyun oynamakla geçti. Ben hep oyun oynadım, babam hep oyun oynadığım için sinirlendi. Günün sonunda öyle bir noktaya geldik ki, "Benim artık mesleğim oyunculuk, hiçbir şey diyemezsin," dedim. Böyle bir an yaşadık.

Son olarak siz ne izliyorsunuz? Geçtiğimiz sezon hangi oyunları izlediniz?

Üç dört kez Yetkin Dikinciler ve Bülent Emin Yarar'ın oynadığı *Profesyonel*'i izledim, beşinciye de izlerim. Ne olur gidin. Seyirci olarak kendimi çok tutamam, güleceksem kahkaha atarım. Uzun zamandır başıma gelmiyordu. Bülent Emin Yarar'ı izlerken, "Ne yapıyorsun?" diye bir cümle ağzımdan çıkıverdi. Geçen sene yoğunluktan izleyemedim, Zerrin Tekindor'un oyununu izleyeceğim bu sene.

Dizi olarak son zamanlarda dilimden düşmeyen *Peaky Blinders*. BluTV'de Nejat İşler'in *Saygı*'sını izledim ve bayıldım. *Behzat Ç.*'yi Ankara'da okuduğum dönemlerde çok izlemiyordum ama ilk sezona bayıldım. *Breaking Bad* hayranıyım.

EPI
-SO-
-DE

benim güzel ailem

TRT

KÖŞEYAZISI

BENİM GÜZEL AİLEM VE HAYATIMIN NEŞESİ:

Limonata Ferahlığında Yaz Dizileri

AYŞEGÜL GÜNDOĞDU_Dr. Öğr. Gör. Dokuz Eylül Üniversitesi/Amerikan Kültürü ve Edebiyatı Bölümü

Y

azın en zorlu sıcaklarını yaşadığımız bugünlerde izleyicisine limonata gibi tatlı bir his veren iki diziden bahsetmek istiyorum, TRT’de yaz başında yayına giren *Benim Güzel Ailem* ve *Hayatımın Neşesi*. *Benim Güzel Ailem*, Güney Kore dizisi *Once Again* uyarlaması, *Hayatımın Neşesi* ise orijinal hikâyesi Gökhan Horzum’a ait bir proje. Her iki dizi de eğlenceli, sıcak, samimi aile dizileri yapısında ve yine iki dizinin ortak bir diğer avantajı doğal, samimi ve dinamik performanslarıyla oyuncu kadroları.

Benim Güzel Ailem’i ilk tanıtımlarında Akyol ailesinin annesi Canan ve babası Rasim’in en küçük kızları Damla’nın düğününe hazırlanırken, “Evliliğin neşesidir çocuklar, neşeyi de hüznü de onlar getirir, büyürler, evlenirler, yuvadan uçarlar ve en sonuncusu da yuvadan uçup gidiyor, kaldık mı baş başa...” sözleriyle duygusal bir anı paylaşırken izleyeceğimizi düşünürken bir anda oğulları Ferdi ve kızları Derya’yı valizleriyle aynı anda kapıdan sıkışarak eve girmeye çalışırken izleriz. Üzerine bir de evlilik arifesindeki Damla, “Evlenmiyorum!” diyerek gelinliği fırlatınca bu kocaman güzel ailenin ve bireylerinin komik, eğlenceli, doğal, samimi ve bir o kadar çılgın maceraları başlar ve iyi bir uyarılama yapılabildiği için izleyicisine bu samimi anlatıyı sunabilen bir dizi çıkar karşımıza. Evlilik terapisti olmalarına rağmen kendi ilişkilerinin söküğünü dikemeyen Deniz ve Kaan da bu aile resmine ve baba evinin renkli kaosuna dahil olunca üç kız, bir erkek evlat, iki damat, bir gelin ve torunlarla her şey daha da rengârenk hale gelir. Kına gecesi eğlencesi, anne böreği/baba böreği rekabeti, geleneksel börekçi dükkânı, yeni doğan bebeği için lokma tatlısı dağıtan genç baba, üç kız bir erkek kardeşin bazen dostça dertleşmeleri bazen suç ortaklıkları, bahçede aile masaları gibi bize ait detaylarla klişe olabilecek sahne ya da anlar yine komik ve samimi şekilde kırılabilirdiği için dizi dinamik anlatısına da kavuşur. Örneğin lokma tatlısı dağıtan genç babanın mutluluğunu paylaşmak isteyen Ferdi, onun hikâyesini dinledikçe ortam trajikomik bir hal almaya başlar ve alışlagelmiş bir duygusalıktan ziyade hem komik hem hüznü bir tona bürünür. Benzer şekilde, Ferdi kaybettikleri evlerinin önünde hüznüle eşini ve çocuğunu hayal ederken evin yeni sahibiyile kavganın eşiğine gelmekle kalmaz neredeyse tacizci damgası yemekten son anda kurtulur. Yine Damla’nın evliliği öncesi duygusal bir an yaşayan Rasim’e alt kattan haykırarak seslenen Ferdi’ye aynı tonda cevap veren Rasim’in anı ve üzüntüyle yolda giderken kendisine yardımcı olmak isteyen iki kişiyi o ruh halinde bir anda çantasıyla pataklayarak kovalayıp kendisini

yolun ortasına bırakıveren Canan’ın anlarının da benzer bir samimi komediyi ve klişeden kaçışı sağladığını söyleyebiliriz. Elbette yazıya başlarken belirttiğim gibi senaryonun dinamizmini taşıyabilen oyuncu kadrosunun bunda katkısı oldukça büyük, iki taraf doğru şekilde birbirini destekliyor diyebiliriz.

Hayatımın Neşesi ise evlenip çocuk sahibi olmak için tıp fakültesinden ayrılan Neşe’nin hayalleri, eşi, çocukları, sadece eski Yeşilçam yıldızı değil özünde hâlâ bir yıldız olan annesi, kayınvalidesi ve kayınpederi ile maceralarına dalıyoruz. Neşe aslında çok tanıdık bir kadın, hayallerinden “ne olacak ki, ne fark eder ki” diye vazgeçmiş, kendisini eşine, ailesine, hatta eşinin ailesine adanmış, evini ve ailesini her şeyiyle çekip çevirmeyi kendine ödev bildiği için bu adamışlığıyla içinde bulunduğu hal etrafındakilerce fazlasıyla normalleştirilmiş ve artık neredeyse görünmez hale gelmiş onlarca Neşe’den birisi. Tıp fakültesinden eski arkadaşı, şimdi bir profesör olan ve Neşe’nin de hocası olacak Sevda’yla konuşurken, “Evet, her şeyi ben yapıyorum ama severek yapıyorum,” demesi aslında kadın olduğu için herkesten önce kendisinin içinde bulunduğu ortamı nasıl normalleştirip içselleştirdiğinin bir işaretidir. Neşe’nin farkında bile olmadığı bu normalleştirmeden kaçış noktaları da ancak deli dolu rüyaları olabilir, örneğin evde yemek pişirirken uyuyakaldığında safra kesesi ameliyatı yaparken hastanın sağından solundan sebze çıktığını görür ya da okula yeniden başlamak istediğini bir türlü söyleyemedikçe hamile olup okula hiç gidemeyeceği kâbusunu görür. Neşe’nin hikâyesi de *Benim Güzel Ailem*’deki gibi diğer pek çok karakterin de maceralarıyla harmanlanıp ortaya tatlı, komik, civil civil bir dizi ortaya çıkar. Bununla birlikte, Neşe’ye dair merak ettiğimiz Neşe’nin hikâyesinin nasıl bir yön alacağı; bu zamana kadar sürdürdüğü hayatında hem kendi kendini hem de kendisini bu kadar normalleştiren eşi ve çocukları başta diğer herkesi nasıl fark etmeye başlayacağı, okula dönme kararıyla yeni yol haritasını nasıl çizeceği ve en önemlisi bu yol haritasında nasıl bir farkındalık yaratabileceği. Yine örneğin asla okula dönemeyeceği, dönse bile başaramayacağı konusunda sürekli Neşe’yi aşağı çeken ve ne yazık ki yıllardır zihinlerde yer etmiş “kadın kadının kurdudur” sözünü hatırlatan eski arkadaş Sevda’ya kıran kırana rekabet yerine kadın dayanışmasını, dostluğunu hatırlatabilecek mi ya da eşinden ve ailesinden gelen “Neşe her şeyi halleder canım”larla ilgili bu düzeni değiştirebilecek mi, Neşe’nin hikâyesinde yine merak ettiğimiz durumlar arasında. Sonuç olarak hem Neşe’nin hem Akyol ailesinin hikâyeleriyle bu iki dizi izleyicilerini eğlenceli, samimi bir maceraya davet ediyorlar.

YAZ DİZİLERİ ve BİR YERE VARMAYAN “LOVE”LANMALAR...

YAZI //_ YASEMİN ŞEFİK

Yazın ortasından herkese merhaba, sıcak hava ve artan tatil fiyatları, serinlemenin yükselen maliyeti ile sosyal dünyanın dolar gibi yükselen modunda yaz mevsim olarak bizi rahatlatan “yazlık dizilerle” ayrı bir coşku havasında geçiyor demek isterdim. Ancak yaz herkesin hikâyesinde farklı. Ana akım ve dijital içeriklerde işler bir hayli renkli ve bir o kadar da muhtemel vazgeçişler barındırıyor.

Nedir bu vazgeçişler dersenez; hobi olarak gittiğiniz gitar ya da seramik kursuna hevesle başlayıp üçüncü dersten sonra bir daha o konuya dönmek. İstikrarlı yaz diyebilir miyiz? Reytingler salt bir istikrar mıdır? Yazdan ana sezona giriş yapacak diziyi az çok tahmin edebiliyor musunuz? Öyle ki birkaç dizi önden pes etti bile.

Şöyle bir bakalım bu yazın dizileri, halleri, bize bıraktıkları ve kuşağımıza çaldıkları şarkılara:

DÖNENCE

Bu yazın ciddi anlamda en iyi başlayan işi *Dönence* oldu. Meselesi olan, genç ve orta yaş cast unsurlarını iyi yerleştirdikleri ana ve yan hikâyeleri, mis gibi Foça renkleri, su sporları ve otizm ile ilgili ajitesiz, gerçek ve duyarlı çatışması beklediğim de üstünde. Sümeyye Aydoğan ve Caner Topçu son zamanların en beğenilen ekran yüzleri. Hatta *Magarsus*’ta Sümeyye Aydoğan’ı görünce role bürünme tarzını daha iyi anlayacaksınız. Şarkı kısmında ise Pelin Orhuner’in “Hoşgeldin” şarkısı epey aranmış ve hakkında konuşulmuş.

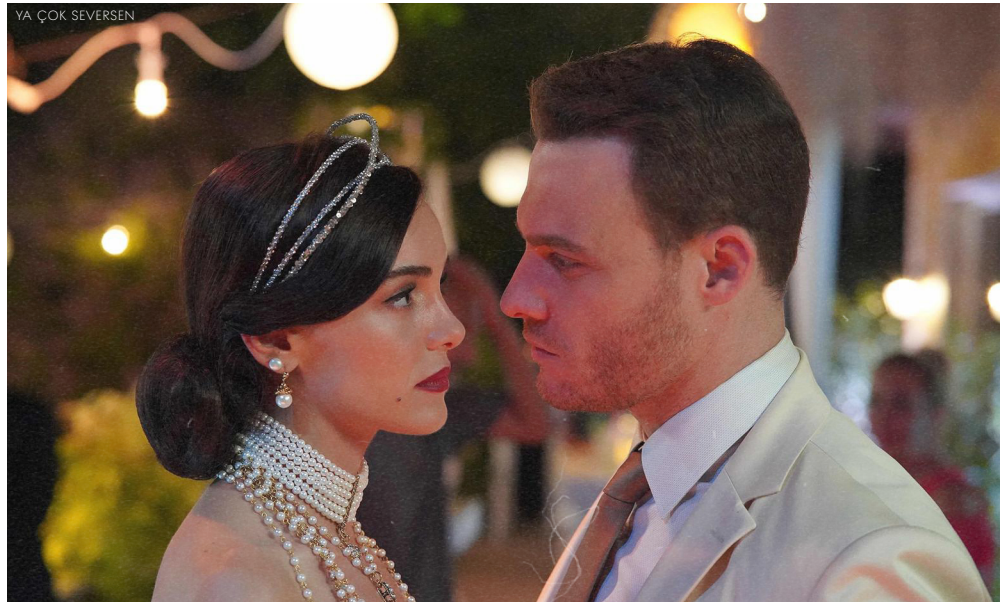
YA ÇOK SEVERSEN

Yaz işlerinde aşklar ve mevzular hep güneş vurmuş gibi bir karışıklık yaratıyor. Nedir bu dersenez şöyle; hava sıcak, renkler canlı, aşk lazım ama öyle kolay yoldan da olmasın, şehirde kalmışız, başımıza işler gelmiş, birbirimize çok benziyoruz ama henüz orasında değiliz, inat zirve, karakterler güneş yanığı gibi iyi ama değil... Hafif bir acı, ılık bir rüzgâr, hooop iki insanın flörtlü çatışması derken “ya çok seversen” böyle bir dizi.

Dizinin oyuncularını Kerem Bürsin ve Hafsanur Sancaktutan’ın kimyası tutmuş. Hatta izlemek isterseniz Episode Dergi YouTube kanalımızda “Mevzu Aşk” programımın konukları oldular. Dizinin öne çıkan iki şarkısını da yazıyorum. Dinledikçe beni de hatırlarsınız :) Aylin Aslım & Mengene - Kaybederken İnsan / Eda Baba - Kimbilir

RUHUN DUYMAZ

Bu yazın sürpriz işlerinden biri de *Ruhun Duymaz* dizisi... Hatta ismini gördüğümde Sezen Aksu’nun yazdığı, Emel Müftüoğlu’nun yorumladığı “Ruhun Duymaz” şarkısını kullanırlar jenerikte diye düşündüm. Evet, böyle şeyler düşünüyorum. Mesleki deformasyon diyelim... Burcu Özberk ve Şükrü Özyıldız’ın başrolünde, şakası ve hareketi yüksek bir diziyi karşı karşıyayız. Hatta bakın ilk fragmanı gördüğümde, “Aa bu şey gibi...Will Smith ve Margot Robbie filmi *Focus* gibi sanırım, waoooov o zaman!” demiştim. Çünkü bu da ayrı bir benzetme içerikli meslek hastalığı. Alakası yok ilk göz aşınalığımızın dışında, neden dersenez ikisi de çok baskınlar. Burcu Özberk’in durum komedisindeki halini hep sevmişimdir. Buradaki asıl sürpriz Şükrü Özyıldız. Acil bir sitcomda oynasın isteğim var. Evet, acilen... Çünkü beklemekten yılmadınız mı? :) Gelelim dizide çalan şarkılara: Gülşen “Bangır Bangır”, Nova Norda “Doya Doya”, İ. Tatlıses “Mavişim”, “Victory is yours ve a world on fire” da duydu bu kulaklar. Böyle farklı kategorilerle duruma yerleşmek ya da teasera, gerçekten bravo!

YAZ ŞARKISI

Bu yazın en şarkılı işlerinden. E, adından da anlaşılacağı üzere *Yaz Şarkısı* tatlı bir iş.

Aşk da bol, hayali de... Nilsu Berfin Aktaş (Gülbeyaz-Yaz), Mustafa Mert Koç (Kemal), Efekan Can (Murat), Oya Başar, Yeşim Ceren Bozoğlu gibi oyuncuların yer aldığı dizinin çekimleri Rize ve İstanbul'da yapılıyor.

İki yakın arkadaş Kenan ve Murat, müzik şirketi kurmaya karar verirler. Şirkete Gülbeyaz'ın gelmesiyle hem ikilinin işleri hem de arkadaşlık ilişkilerinde bambaşka boyutlar, çatışmalar gerçekleşir. Ve tüm bunlar olurken öyle güzel bir şarkı akışı ve performanslarıyla karşınıza çıkıyor ki, eskilerin dediği gibi müzik ziyafeti var. Aslında televizyonda reyting unsurlarında şarkı performansları ciddi anlamda kaçış sebebidir. Burada ise etkisi tam tersi yönde iyi anlamda ilerliyor. Peki, hangi şarkıları oyuncularımız söylediler dersenez; Çakal "Aşk Olsun", Ege Balkız & Burry soprano "Affet Beni Sevgilim", Emircan İğrek "Ali Cabbar"...

KISMET

Bu yazın eğlenceli işlerinden biri de *Kismet* dizisi... Cem Gelinoğlu ve Özge Özacar ikilisi başrolde karşımızda. Bu ikiliyi *Bursa Bülbülü* filminde çift olarak görmedik. Ancak öyle ki, uyumları ve özellikle Özge'nin komedi hikâyesindeki unsuru ileride daha çok izleyeceğimiz kadın performansların başında geliyor.

Dizinin konusuna gelince mahallenin gözbebeği Avukat Doğan ile güzeller güzeli komşusu Melike'nin 5 yaşından beri nasıl olup da kavuşamadıklarının hikâyesi... Bazen kavuşmak için iki tarafın da çok sevmesi yeterli olmaz ama ayrılmak da "kismet" değildir. Dizinin şarkılarına gelince; Emir Şamur yani Echo Masta "Kismet" isimli şarkı aynı zamanda dizinin de jeneriği. Harika Avcı "Alışırım" da sürpriz şarkılarından biri...

MAVİYE SÜRGÜN

Olaylar zincirine hazır mısınız? Klimayı hemen açın çünkü zaten sıcak bir de üstüne ardı arkası kesilmeyen konularımız var. Caner Cindoruk (Ali), Damla Sönmez (Defne), Serkan Altunorak, Ayça Erturan ve Bülent Şakrak... Dizinin yurtdışı satışını önden gerçekleştiren yapım şirketi tüm bölümleri hazır hale getirerek bu yazın kazananı diyebilirim.

Eski bir SAT komandosu olan Ali, yaşadığı kazayla geçici hafıza kaybına uğrayan ve başına gelenleri hatırlamayan Defne'yi "Tanrı misafiri" olarak otele getirir. Parça parça hafızası yerine gelen Defne gerçek anlamda bir dolandırıcıdır. Sonrasını seri şekilde izlerseniz hiç ortamların durulmadığı, denize atlasanız serinlemenizin hemen mümkün olmadığı bir akışa sahip. Dizide çalan şarkılara gelince; KÖFN "Bir Tek Ben Anlarım"

KENDİ DÜŞEN AĞLAMAZ

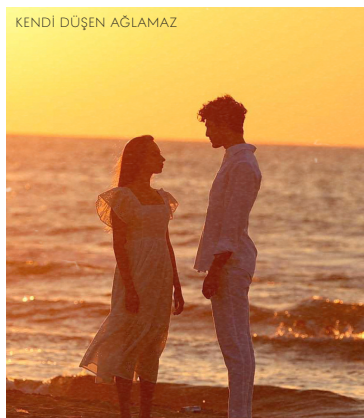
Yazın en çok izlenen dizileri arasında yer alan *Kendi Düşen Ağlamaz*, Ayşegül Çiçekoglu'nun aynı adlı kitabından uyarlanmış. İçinde aşkın her yaş hali mevcut bir iş. Başrolümüz Eylül Tumbay yani Alize'nin babasının evleneceğini öğrendiğinde ona ders vermek için başlattığı oyun, kendi aşka düşüşü ve yan hikâyeleriyle izlemesi keyifli bir proje. Dizide çalan şarkılara gelince; Yılmaz Taner "Aşk Kazası" aynı zamanda dizinin jenerik müziği.

BONUS: KUZEY GÜNEY

Geldik bonus dizimize, efemim şimdi şöyle anlatayım, her yaz dönemi bir *Aşk-ı Memnu* fırtınası eser. Ana akım da hemen günlük dizi akışına girer. YouTube üzerinden izlenme başlar ve sosyal medyada paylaşımları coşar. Ancak bu sene gizliden ilerleyen, sosyal medyaya düşen bir dizimiz var; *Kuzey Güney*.

Evet, yanlış okumadınız. Şahsen bizzat kendim de dahil olmak üzere, birbirimize izlediğimizi söylemediğimiz arkadaşlarımızla eşzamanlı izlemeye başlamışız. Nasıl bir kolektif hafıza hareketiye yayılması sadece bir sohbet arası, "Aa ben de!" ile devam ediyor. *Kuzey Güney* şu an televizyon için yavaş kalabilecek bir trafiğe sahip. Olaylar zinciri yüksek ancak bundan on yıl öncesine göre her şey çok daha hızlı ilerliyor.

Senaryosunu Ece Yörenç ve Melek Gençoglu'nun yazdığı dizi, birinci sezon Mehmet Ada Öztekin'in yarattığı dünyayla şu an bile izlerken kurgusuyla çekim içeriğiyle yeni hissi veriyor. Ardından ikinci sezonu Hilal Saral yönetmenliğinde devam ediyor ki yine dünyasına farklı bir renk katıyor. Temposu dizi sonuna kadar hep yüksek ve duygusal ritmi hatta duygu durum bozukluğuyla zirvedir. Kıvanç Tatlıtuğ, Buğra Gülsoy, Öykü Karayel, Hazar Ergüçlü, Zerrin Tekindor... Her birinin canlandığı karakterler kült bir dizi. Kuzey karakteri Kıvanç Tatlıtuğ'un her hücrelerine kadar yerleştirdiği mimikler, tavırlar (cep telefonunu kullanma şekli viral bir akım gibi yayıldı) televizyon tarihinin unutulmazlarından.

Dell Technologies Türkiye ve eCIS Genel Müdürü

İŞİL HASDEMİR

+RÖPORTAJ_//_ENGİN İNAN_+

Erkek egemen teknoloji sektöründe sayısının artmasını heyecanla beklediğimiz kadın liderlerin en başarılarından biri...Türkiye genel müdürlüğünü üstlendiği Dell Technologies'in liderliğini üç yılı aşkın süredir başarıyla sürdürüyor. Evet, Işıl Hasdemir'den söz ediyorum. Hem kendisi hem şirketi Dell Technologies adına, STEM alanında genç kızların cesaretlendirilmesi için önemli çalışmalar yürütüyor, teknoloji alanında kadın istihdamının artırılması için var gücüyle çalışıyor. Hasdemir'le teknolojiye kadının mevcut konumundan sürdürülebilirliğe, en sevdiği dizilerden Dell Technologies'in dizi keyfini doruklara taşıyan ürünlerine kadar keyifli bir sohbet gerçekleştirdik.

Teknoloji alanına ilginiz nasıl başladı? Sizi bu alanda eğitim almaya ve kariyer yapmaya yönelten motivasyon neydi?

Aslında motivasyondan çok rol modellerim vardı diyebilirim. Hem annem hem babam mühendisti. Haliyle mühendis bir ailede büyüyünce onların profesyonel hayatlarından ve donanımlarından etkilanmemek mümkün değildi. Ama hiçbir zaman "mühendis anne babanın kızı da mühendis olmalı" gibi bir dikte de söz konusu değildi. Hayallerimizin peşinden özgürce koşabiliştik. O kadar ki, balerin olacağım diye tutturduğumda bile boyumdan dolayı dezavantaj yaşayacağımı düşünmeden desteklemişlerdi. Tabii büyüdükçe hayaller ve hedefler yeniden şekilleniyor. Nihayetinde Ortadoğu Teknik Üniversitesi Elektrik Elektronik Mühendisliği'nden mezun oldum. Mühendislik zaman zaman içe kapanmayı, daha doğrusu odaklanmak için insanlardan izole olmayı gerektirebiliyor. Bense sporla, sanatla, insanla iç içe olmayı seven ve onlardan ilham alan bir yapıdayım. Bu nedenle de kariyer alanı olarak teknolojiyi seçerken hep insana temas edebildiğim görev ve sorumluluklar aldım.

Dışarıdan bakıldığında IT sektörü biraz erkek egemen duruyor. Bu bir önyargı mı? Sektörde genel olarak kadınların durumu nedir? Yönetici pozisyonunda ya da gelirlerde sektörde kadınların karnesi nasıl? Cam tavanlardan söz etmek mümkün mü? Dell Technologies bu konuda hangi noktada? Konuyla ilgili herhangi bir çalışmanız var mı?

Evet, ne yazık ki bu bir önyargı değil. Yani erkek egemen bir sektörden bahsediyoruz ama bu etiketi söküp atmamıza az kaldı. Çünkü günden güne teknoloji sektöründeki kadın temsili artıyor. Ancak şu da bir gerçek ki, daha gidecek yolumuz var. Örneğin Dünya Ekonomik Forumu'nun yayınladığı "Küresel Cinsiyet Eşitsizliği 2022" raporunda toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin teknoloji alanına nasıl yansıdığı da görülüyor. Burada kadınların STEM alanlarında yeterince temsil edilmediği açıkça ortada. Rapora göre, 2021'de liderlik pozisyonlarında kadınlardan daha fazla erkek istihdam eden sektörlerde yüzde 30'la teknoloji başı çekiyor. Cam tavan konusunun da artık tarih olması gerektiğine inanıyorum. Tüm dünyada kadının şu ya da bu gerekçeyle hem toplumsal hem profesyonel düzende dışlanmasına karşı güçlü bir başkaldırı olduğunu görüyoruz. Bunun sektörlere yansımaya baktığımızdaysa cinsiyet eşitliği ve kadın temsili kavramlarının artık çok daha ciddiye alındığını ve kurumsal mesajları süslemekten öteye geçtiklerini görüyoruz. Çünkü aksi takdirde varlıklarının tehlikeye gireceklerinin farkındalar.

Önemli olansa arkamızdan gelen neslin de aynı mücadeleyi sürdürmesi ve cinsiyet eşitliğinin tartışma konusu olmaktan çıkması. Burada da hem kız hem erkek çocukları bu bilinçle yetiştirmek, onları toplumun cinsiyetlere biçtiği rollerden arındırmak çok önemli. Dell Technologies olarak bu konuda çok sayıda çalışma yapıyor, projeler yürütüyoruz.

2030 yılına kadar Dell Technologies'de çalışanlarımızın en az yüzde 50'sinin, yöneticilerimizinse en az yüzde 40'ının kadınlardan oluşması hedefimiz var. Türkiye ekibi olarak bu hedeflerimize şimdiden büyük oranda yaklaşmış durumdayız. Bünyemizdeki Dell Career ReStart programıyla da 2018 yılından bu yana başta kadınlar olmak üzere çalışanlarımızın bir yıl veya daha uzun süre işten ayrıldıktan sonra tekrar Dell Technologies'de çalışmaya başlamalarına olanak tanıyoruz.

Aynı zamanda geleceğin başarılı kadınlarını yetiştirmek için projeler yürütüyoruz. Habitat Derneği'yle başlattığımız Kızlar için Gelecek projesiyle 953 genç kıza STEM alanlarıyla tanıştırdık. Yakın geçmişte ikinci ayağı da hayata geçirdik ve bu kez 53 kız öğrenci STEM alanlarının sunduğu fırsatları keşfetme imkanı buldu. Yakın dönemde projenin üçüncü ayağını da hayata geçireceğiz. Kız çocukları kadar kariyer yolunu çizmeye hazırlanan genç kadınlara da ilham olmak istiyoruz. Bunu yapabilme fırsatını yine yakın zamanda Bloomberg HT TV'de yayınlanan "Silikon Vadisi" programında buldum. Moderatörlüğünü üstlendiğim "Teknolojinin Işıltıları" bölümüyle elimden geldiğince teknolojiye veya teknolojiyi kullanarak kendi işlerini yaratmış kadın rol modellerin hikâyelerini paylaştım. Bu hikâyeleri dinleyen bir genç kız, "Ben de başarabilirim o zaman!" dese bile ne mutlu bize.

Çalışmalarımızı teknoloji sektörüyle de bırakmıyoruz. Örneğin kadın temsiline hayli zayıf olduğu e-spor alanında önemli bir adım attık ve ESA Esports & Media Kurucu Ortak ve CEO'su Lale Ergin'le işbirliği yaparak Türkiye'nin ilk kadın VALORANT turnuva serisi olan VALORANT DELL Rebels Turnuva serisini sahiplendik. Daha nice alanlara uzanmayı umuyoruz.

Bizim odağımız eğlence içeriği, diziler ve filmler olduğu için teknolojinin de bununla ilgili kısmıyla ilgileniyoruz. Bu anlamda bilgisayarlar, özellikle öğrenci ve çalışanlar için sadece bir çalışma aracı değil, aynı zamanda içerik tüketim aracı. Sanıyorum siz de ürünlerinizde bunu dikkate alıyorsunuz....

Elbette. Bilgisayarların aynı zamanda birer içerik tüketim ve üretim aracı olarak kullanılması daha gelişmiş ekran kartları, daha gerçekçi görüntü ve grafikler, daha iyi bir işitsel ve dokunsal deneyim anlamına geliyor. Örneğin bu yıl, CES 2023 fuarında 6K çözünürlüklü yeni monitörümüzü tanıttık. Dell UltraSharp 32 monitörü IPS black panel teknolojisini kullanan ilk 6K monitör olma özelliğini taşıyor. Bu monitör modeli normal IPS panellerine göre yüzde 41 daha derin siyahlar ve 1,2 kata kadar daha iyi renk doğruluğu sağlıyor.

Mayıs ayında Dell'in "en fütüristik" dizüstü bilgisayarı olarak kabul edilen XPS 13 Plus'ı tanıttık. Küçük ama oldukça iddialı olan XPS 13 Plus, hafif iş yüklerinin yerine getirilmesi ve çoklu görevlerin kolaylıkla yapılmasını sağlıyor. Özellikle yerinde duramayan Z kuşağının hareket halindeki yaratıcı kullanıcıları için ideal bir çözüm. Çünkü en son teknoloji ve minimal tasarımın alışılmadık UX özelliklerini bir araya getiriyor. Burada dizi ve filmseverlerin yanında oyun tutkunlarını da unutmamak gerek. Bu yazın başında efsanevi oyun bilgisayarı Alienware'ı yeniden Türkiye'ye getirdik. Şu an Türkiye'de Aurora R15, Alienware M16, Alienware M18 olmak üzere hem dizüstü hem masaüstü modelleri hem de Alienware klavye, fare gibi aksesuarları bulunuyor.

Pandemi hepimizin hayatında çok şey değiştirdi. Her şeyden önce çalışma hayatı çok mobilize oldu, elbette teknolojinin sağladığı imkânlarla. Ürünlere etkisinden önce şirketler için ne gibi etkileri oldu? Bir yönetici olarak sizin hayatınızda ve aldığınız profesyonel kararlarda neleri değiştirdi?

Uzaktan çalışma, eskiden ütopyik bir dünyanın parçasıyken bir anda zorunluluk haline geldi. Şu anda özellikle Z kuşağına mensup çalışanlar için öncelikli bir kriter olmuş durumda. Bu durum, gerek şirketler gerek yöneticiler için de dönüşümü beraberinde getirdi. Uzaktan çalışmayı hem şirket hem insan faktörü adına avantaja çevirmeyi başaran şirketler ve yöneticiler, eskisinden de verimli iş süreçleri oluşturabildiler. Temelde değişen şey, iş yaşam dengesi-ne yönelik farkındalık oldu. Çalışma hayatının özel hayatı sıfırlamak anlamına gelmediği, zaman yönetimi doğru yapıldığı takdirde her yerden çalışılabileceği ve buna imkânı varken yapamayan işgücünün artık motive olmakta zorlandığı ortaya çıktı.

Biz de Dell Technologies çatısı altında Work From Anywhere adını verdiğimiz bir esnek çalışma politikası izliyoruz. Şu anda dünya genelindeki ekip üyelerimizin yüzde 65'i, sunduğumuz çalışma esnekliğinden yararlanıyor.

Bu politikayla amacımız ekip üyelerini uzaktan çalışma, esnek saatler ve iş paylaşımı dahil olmak üzere kendileri için ideal olan çalışma düzenini tasarlamaya teşvik etmektir. Aynı zamanda sunduğumuz gelişmiş teknoloji altyapısı ve eğitimlerle de sürekli iletişimde olup ihtiyaçlarını desteklemeye devam ediyoruz.

Öte yandan uzaktan çalışmanın sektörlerde yarattığı yeni taleplere de yanıt veriyoruz. Örneğin bu yeni düzen akıllı, hızlı karşılık veren teknolojiyle desteklenen geniş ekranlara ve toplantı çözümlerine ihtiyacı artırdı. Biz de Dell olarak Dell XPS 13 Plus dizüstü bilgisayar, Dual Charge Dock şarj çözümü, Latitude 7340 Ultralight bilgisayar, darbelere dayanıklı Latitude 7230 Rugged Extreme Tablet ve Dell 14 Type-C IPS taşınabilir monitör gibi pek çok ürünle hibrit ve uzaktan çalışanların hayatlarını kolaylaştıracak ürünler sunuyoruz. Aynı zamanda Dell Speakerphone ve Dell Slim Conferencing Soundbar'ın

da bulunduğu kişisel işbirliği cihazlarıyla bu portföyü genişletmeye devam ediyoruz. Kısa süre önce 4K Dell UltraSharp Webcam ve Dell Pro Webcam'i de duyurduk. Tüm bu ürünler her yerden çalışanıza imkân veren harika birer yol arkadaşı.

Kişisel olarak tabii ki iş yapma şeklimi çok değiştirdi ve verimliliğimi artırdı diyebilirim. Çok daha fazla şeyi takvimime sığdırabiliyorum. Daha önceleri vaktisizlikten şikâyet ederken hibrit çalışma sayesinde daha önceleri bakmaya veya yapmaya vakit bulamadığım konulara da eğilebiliyorum. Ancak bir konuya dikkat etmek gerekiyor, o da sosyalleşmek; ekibinizle, iş arkadaşlarınızla, müşterilerinizle bir araya gelmek şart. Dengeyi tutturduğunuz zaman hibrit çalışma modelinden daha verimli yok bence.

Teknoloji ile Z kuşağının ilişkisi önceki nesillerden çok daha kapsamlı. Bu ilişki, teknolojinin gelişimini belirliyor ve etkiliyor. Hem profesyonel gözlemlerinizi hem de ailenizdeki deneyimlerle bu konuda söylersiniz?

Gerek çocuklarıma gerek iş hayatına yeni dahil olan gençlere yönelik gözlemlerimden şunu anlıyorum; Z kuşağı çok meraklı, tez canlı, duyarlı ve bir o kadar da pratik. Hatta biraz da sabırsız olduklarını söyleyebiliriz. Ancak tüm bu özellikler, kişisel olarak baktığımda ebeveynler için, profesyonel anlamda baktığımdaysa bizim gibi teknoloji şirketleri için kılavuz niteliğinde. Anne baba olarak çocuklarımızdan çok şey öğrendiğimiz, onlarla birlikte yeni bir dünya keşfettiğimiz ve aslında kendimizi de geliştirdiğimiz deneyimler yaşıyoruz. Aynı deneyimler profesyonel yaşamda da geçerli. Demek istiyorlar ki bize hızlı, güçlü, dayanıklı ve hem kullanıcıya hem gezegene dost ürün ve çözümler gerek.

Bu noktada Dell Technologies olarak yaptığımız bir araştırmadan söz etmek isterim. Dell Technologies, Z kuşağının sürdürülebilirlik perspektifine ışık tutan araştırması Future-Proof'un sonuçlarını açıkladı. 15 ülkede gerçekleştirilen araştırma Z kuşağı yetişkinlerinin (18-26 yaş) sosyal ve ekonomik iyileştirme stratejilerine ilişkin görüşlerini içeriyor.

Ankete katılanların yaklaşık üçte ikisi (yüzde 64) teknolojinin iklim kriziyle mücadelede önemli bir rol oynayacağına inanıyor. Kısa vadeli ekonomik kısıtlamalar karşısında dayanmaya hazır olan Z kuşağı, hükümetlerin öncelik vermesi gereken ilk üç yatırım alanı olarak sürdürülebilir enerjiyi (yüzde 42), döngüsel ekonomiyi (yüzde 39) ve daha sürdürülebilir toplu taşımayı (yüzde 29) sıralıyor. Katılımcıların dörtte biri (yüzde 25) ise sürdürülebilirlik için eğitime daha fazla destek istiyor.

Biz halihazırda Dell olarak ürünlerimizi tasarlarken ve güncellerken kullanıcıların deneyimlerini dikkate alıyor ve ihtiyaçlarına yanıt vermek için çalışıyoruz. Z kuşağı da kulak verdiğimiz, çağı yakalamada bize kılavuzluk eden en dinamik kuşaklardan biri.

Çevre duyarlılığı, enerji verimi, sürdürülebilirlik gibi kavramlar günümüzde haklı olarak gündemde. Dell Technologies bu konuda ne gibi çalışmalar yapıyor? Sağlamlığı ile bildiğim bir marka, kullanım süresinin daha uzun olduğunu söylemek mümkün mü? Geri dönüşümle ilgili çalışmalarınız var mı? Genel olarak Dell Technologies'in çevreci adımları ile ilgili neler söyleyebilirsiniz?

Dell Technologies insanlık ve gezegen üzerinde olumlu ve kalıcı bir sosyal etki yaratmayı misyon ediniyor. Yola çıkarken de dünyanın en

büyük teknoloji şirketi olmayı değil, dünyayı daha iyi bir yer haline getirecek teknolojiyi üreten şirket olmayı hedefliyor. Bu kapsamda da çok keskin planları ve taahhütleri bulunuyor.

Örneğin 2030 yılına kadar müşterilerin satın aldığı her ürün için eş-değer bir ürünü yeniden kullanmayı veya geri dönüştürmeyi hedefliyoruz. Buna ek olarak ambalajların yüzde 100'ünün geri dönüştürülmüş veya yenilenebilir malzemeden imal edilmesi planlanıyor. Bu plan doğrultusunda ürün içeriğinin yarısından fazlası da geri dönüştürülmüş veya yenilenebilir malzemeden yapılacak.

Aynı zamanda yüzde 64 daha az enerji harcayan bir ürün portföyü oluşturduk ve 1 milyon ton kullanılmış elektronik malzemeyi geri dönüştürdük. Geçtiğimiz yıl, ürünlerimizin döngüsel tasarımını hızlandırmanın ilk prototipi olarak Concept Luna'yı tanıttık. Concept Luna, onarım ve demontaj süreçlerini önemli ölçüde basitleştirip hızlandırarak bileşenleri daha kolay erişilebilir hale getiriyor ve yeniden kullanım imkânlarını artırıyor. Concept Luna'daki tüm tasarım fikirlerinin hayata geçirilmesi halinde, ürün karbon ayak izinin yaklaşık yüzde 50 oranında azaltılabileceği öngörüyoruz.

Bunun yanında Intel işlemcilerin kullanıldığı Dell'in Latitude 5000 Serisi dizüstü bilgisayarlar, tasarımında geri dönüştürülmüş karbon fiber ve kapağındaysa yüzde 21 oranında ağaçlardan elde edilmiş biyoplastik kullanan ilk bilgisayarlar olarak önemli. İşletmeler için tasarlanan ve Intel'in yeni nesil Xeon işlemcileriyle desteklenen PowerEdge server serisi de sürdürülebilirlik hedefleri kapsamında atılan önemli adımlardan biri. PowerEdge'deki enerji yoğunluğu 2013'ten bu yana yüzde 83 oranında azaltıldı. Şirketlerin karbon ayak izlerini azaltmada büyük rol oynayan termal ısıtma ve soğutma sistemleri bu seride etkin olarak kullanıldı ve PowerEdge ürünleri yüzde 35 oranında geri dönüştürülmüş plastik içeriyor.

Sizin günlük hayatınızda teknolojiyle nasıl bir ilişkiniz var? Elbette işiniz dolayısıyla pek çok gelişmeyi yakından takip ediyorsunuzdur ama günlük hayatınıza yeni ürünleri hızla sokuyor musunuz?

Hem yaptığım iş gereği hem çocuklarımla ilgili sebebiyle günlük hayatımda da teknolojiyle iç içe olmam, yenilikleri takip etmem kaçınılmaz oluyor. Çocuklar zaten teknolojinin içine doğdukları için çoğu zaman yenilikler onların talepleriyle günlük hayatımıza giriyor. Bu yenilikler ister donanım olsun ister yeni nesil uygulamalar, iş yapış şekillerine hepsini hemen adapte ediyoruz. En basit örnek; çocukların harçlıkları bile artık mobil cihazlarla herhangi bir nakit kullanmadan veriliyor.

Bir önceki neslin araştırıp öğrenmek zorunda olduğu bilgiye yeni nesil saniyeler içinde ulaşabiliyor. Çoğu araştırmayı yapay zekâ hızla yapabiliyor. Aynı zamanda bir anne olarak ileride eğitim, araştırma, öğrenme gibi kavramlarla ilgili öngörünüz nedir?

Yapay zekânın popüler uygulaması ChatGPT'yi ilk kullanmaya başlayanlar çocuklar desek sanırım yanlış olmaz. Biz daha ne işe yaradığını çözmeye çalışırken onlar çoktan gerek ödev gerekse araştırmalarında kullanmaya başlamışlardı bile. Daha önce de söylediğim gibi onlar teknolojinin içine doğan bir jenerasyon, çok kolay kullanıp kolay adapte olabiliyorlar her şeye. Artık okullarında basılı hiçbir materyal yok, üretilen içeriklere bilgisayarlarıyla erişip yine web

kaynaklı araştırmalarla eğitim görüyorlar. Bence kaynaklara erişim anlamında şanslılar, çok fazla kaynağa birkaç tıkla erişebiliyorlar. Aynı zamanda oynadıkları oyunlar da öğrenme ve kendilerini geliştirme konularında onlara yardımcı oluyor. Her ne kadar anne babalar aksini düşünse de yapılan araştırmalar kanıtıyor ki oyun oynama çocukların öğrenme, kavrama becerilerini desteklerken el-göz koordinasyonunu, stratejik düşünme yeteneğini ve karar verme mekanizmalarını da destekliyor. Yani yeni jenerasyon bizden farklı, bizim öğrenme anlama metodlarımız onlar için artık demode ve teknolojinin doğru kullanıldığı, zararlı ve tehlikeli içeriklerden arındırılmış halinin onların gelişimine çok büyük katkısı var. Teknolojiye ve internete erişimi olmayan çocukların maalesef olanlarla karşılaştırıldığında geride kaldıklarını da görüyoruz. Hatta burada özellikle bu sorunu vurgulamak için Dell'in dünya çapında yer aldığı bir projenin de altını çizmek isterim. 2030 yılına kadar her okulu internete ve her genci bilgiye, fırsata bağlamayı amaçlayan küresel bir girişim olan Giga'yı desteklemek için Birleşmiş Milletler Çocuklara Yardım Fonu (UNICEF) ile ortaklık kurduk.

Teknoloji ile içerik üretimi de başka bir boyut kazandı; bir taraftan Netflix, Disney+, BluTV gibi VOD platformlar, diğer taraftan da YouTube, TikTok gibi platformlar gelişti. Siz tüm içerik çeşitliliği içinde nasıl içerikler tüketiyorsunuz? Geleneksel TV izliyor musunuz?

Geleneksel TV izlemeyi bırakalı çok oldu. Evimizde yıllardır geleneksel TV platformları bulunmuyor. Tabii ki Netflix, Prime Video gibi aboneliklerimiz var ve dizi, film, belgesel gibi içerikleri takip ediyoruz. Bununla birlikte YouTube da çok sık kullandığımız bir kanal. YouTube'da özellikle gündemi, haberleri ve hobilerimizle ilgili içerik üreticilerini takip ediyoruz.

Dizi izliyor musunuz? Severek takip ettiğiniz, önerebileceğiniz diziler var mı? Çocuklarınızın izlediklerine bakıyor musunuz? Onlar daha çok neler izliyor?

Dizi izlerim, son dönemlerde çok sevdiğim diziler de var; *The Bear*, *Only Murders in the Building*, *Succession*, *Bosch*, *American Horror Story* gibi dizileri hemen sayabilirim. Bununla birlikte polisiye kitap ve dizilere bayılırım. Bu nedenle de yakaladığım tüm polisiye dizilere mutlaka göz atarım. Çocuklarımla dizi ve içerik tercihleri birbirinden çok farklı ancak kızımın dizi ve film zevklerimiz çok uyduğundan genelde aynı dizi ve filmleri izler, birbirimize de mutlaka tavsiyelerde bulunuruz. Oğlumun tercihi ise daha çok oyun ve oyunla ilgili içerik üreticileri oluyor.

Hâlâ sinemaya gidenlerden misiniz?

Evet, hâlâ ailece sinemaya gidenlerdenez. Gerçekten konforlu sinema salonlarında film seyretmek çok keyifli oluyor. Vizyona giren filmleri takip eder, her hafta bir sinema günü yapmaya çalışırız.

Sizi her şeyden uzaklaştıran, defalarca izlediğiniz bir film var mı? Ya da sizi çok etkileyen, başucu kitabım diyebileceğiniz kitaplar...

Genelde bir defa seyrettiğim filmleri tekrar tekrar seyretme alışkanlığım yoktur. Ancak defalarca okuduğum kitaplar var. Mesela *Alchemist* (Simyacı), başucu kitaplarımdan biridir, arada açar, mutlaka farklı bölümlerini tekrar okurum. Filmlere dönersek kafa dağıtmak ve keyiflenmek için ara ara açıp izlediğim *Bridget Jones'un Günlüğü* serisi var. Keyifli ve mod yükselticidir, tavsiye ederim.

EPI-
-SO-
-DE

kısa kısa

SAHNE

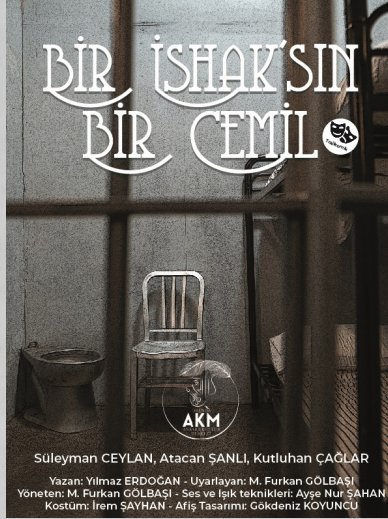
AÇIK HAVADA OYUN İZLEMELİK İÇİN HÂLÂ GEÇ DEĞİL! YAZ BİTMEDEN HANGİ OYUNLARI İZLEYEBİLİRİZ? YENİ SEZONDA BİZİ NELER BEKLİYOR? OKURLARIMIZ İÇİN SAHNEDEN NELER SEÇTİK? HEPSİ VE DAHA FAZLASI İÇİN BUYURUN OYUN ÖNERİLERİNE...

ŞİRRETİ EVCİLLEŞTİRMEK

Moda Sahnesi'nin yeni William Shakespeare oyunu *Şirreti Evcilleştirmek*, dilimize daha önce *Hırçın Kız* olarak çevrilen ve sahnelenen *The Taming Of The Shrew*'in bir versiyonu. Oyun, çevirmen Emine Ayhan tarafından *Şirreti Evcilleştirmek* yorumuyla Türkçeye kazandırıldı.

18 Ağustos'ta Selamiçeşme Özgürlük Parkı'nda izleyebileceğiniz *Şirreti Evcilleştirmek*'in oyuncu kadrosunda Melis Birkan, Timur Acar, Uluç Esen, Sedat Küçükay, Elif Gizem Aykul, Gürsu Gür, Çağlar Yalçınkaya, Ali Büyükkartal ve Yasin Yürekli yer alıyor. Yaz bitmeden açık havada izleyebileceğiniz *Şirreti Evcilleştirmek*'i kaçırmayın.

BİR İSHAK'IN BİR CEMİL

Yılmaz Erdoğan'ın öyküsünden uyarlanan *Bir İshak'ın Bir Cemil*, Ankaralı seyirci için kaçırılmayacak bir yaz fırsatı sunuyor. M. Furkan Gölbaşı'nın uyarladığı ve yönettiği oyunda Süleyman Ceylan, Kutluhan Çağlar ve Atacan Şanlı rol alıyor. Tek perdelik oyunun öyküsü kısaca şöyle; "Ak ve kara gibi, belki iyi ile kötü gibi vazgeçilmez zıtlıklar hep bir arada... *Bir İshak'ın bir Cemil*'de de öyle, biraz ak ama bir o kadar kara. İshak şehir yüzü görmemiş, kalabalıkta bulunmamış biridir fakat Cemil her kalabalığın sesine ses, her karaya ak olmuştur. Şimdi ikisi de küçük bir hücrede bir umut ile yaşamaktadır. İshak umudun duygusu Cemil ise mantığı olmuştur. 24 saatlik bir hikâye, 1 saatlik güldürü fakat uzun bir süre etkisinde kalacağınız iddialı bir eser."

HAYBEDEN GERÇEKÜSTÜ AŞK

Yılmaz Erdoğan ve Demet Akbağ'ın uzun süre birlikte sahnelediği, Yılmaz Erdoğan'ın *Haybeden Gerçeküstü Aşk* oyununu yeniden izleme fırsatı karşımızda. Oyun, Adana'dan Niğde'ye ağustos ve eylülde uzun bir turne yapıyor. Oyunu bu kez Melisa Varol ve Ali Okumuş yorumuyla izliyoruz. İki kişilik oyun, kadın-erkek ilişkilerinin başlangıcından bittiği ana kadar olan süreci konu alıyor. İlişkileri komedinin dilini kullanarak işleyen *Haybeden Gerçeküstü Aşk*, seyirciye keyifli bir oyun zevki vaat ediyor.

CYRANO

1 Eylül'de Ankara Oran Sahnesi'nde izleyebileceğiniz *Cyrano*, DasDas'ın İstanbullu seyirci tarafından beğeniyle izlenen oyunlarından. Edmond Rostand'ın eseri *Cyrano De Bergerac*, DasDas'ta yeni bir yorumla bir modern hayat öyküsüne dönüşüyor.

Cyrano'nun oyuncu kadrosuysa birbirinden yetenekli isimlerle dolu; Bülent Emin Yarar, Caner Erdem, Ece Çeşmioğlu Ölmez, Elif Mandan, Erol Babaoğlu, Ertuğrul Gümrükçüoğlu, Fatin Elçim, Mert Fırat, Ömer Faruk Tezgel. *Cyrano De Bergerac*'ın bu modern versiyonunda "izleyici, eserin şiirsel ve masalsı atmosferini arkasına alarak günümüzün güzellik meselelerine, derinliği kaybetmiş duygulara, aşka, yalnızlığa ve ölüme yeniden bakacak."

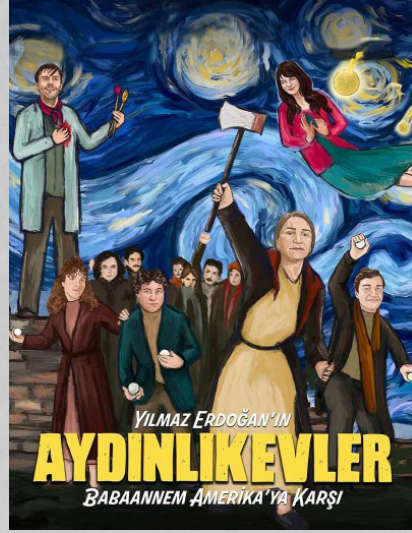
FOSFORLU CEVRIYE MÜZİKALİ

Suat Derviş tarafından Türk edebiyatının unutulmaz eserleri arasına kazandırılan *Cevriye*'nin hikâyesi, müzikal uyarlamasıyla sahnede. Adana'dan başlayıp Sivas'a uzanan turne yolculuğunda *Fosforlu Cevriye*, 3 ay boyunca Türkiye'nin farklı yerlerinde seyirciyle buluşuyor. Şehir Tiyatroları'nın sevilen oyunu *Fosforlu Cevriye Müzikali*'ni bu kez Hun Kültür Sanat yapımlarıyla izleyeceğiz. Oyunun hikâyesi kısaca şöyle; Forforlu Cevriye, İstanbul'un sokaklarında hayatta kalmayı başaran güçlü bir kadındır. Hastalık ve soğuktan ölüme yaklaştığı bir gece, karşısına çıkan esrarengiz bir adam sayesinde hayata ve sevdaya tutunur. Cevriye'nin daha önce tanıdığı erkeklere hiç benzemeyen ve ona "siz" diye hitap eden bu adam saklanarak yaşayan bir idam mahkûmudur. Cevriye tanıştığı bu yabancıyla birlikte hayatı da sorgulamaya başlar ve daha önce düşünmediği şeyler düşünür.

BİR İDAM MAHKUMUNUN SON GÜNÜ

Victor Hugo'nun eseri *Bir İdam Mahkumunun Son Günü*, Muhammet Yonca tarafından sahneye uyarlandı. Yonca'nın tek kişilik oyunu, ağustosta Ankara ve Çorum'da sahnelenecek. "Asla bir katil olmak istemeyiz. Ama hayat bazen bizi asla istemediğimiz tercihler yapmaya iter. Sırf bu tercihler yüzünden bir suç işlediniz mi? Birini öldürüp idama mahkum oldunuz? Öleceğiniz günü ve saati bilerek son zamanlarınızı küflü bir hücrede geçirdiniz mi? Victor Hugo 19. yüzyılın başlarında, henüz 27 yaşında kaleme aldığı bir idam mahkumunun son gününde tüm bunları yaşamış ve idamın kaldırılması umuduyla kağıtlara yazan bir karakterin hikâyesini anlatmıştır. Bu hikâye birçok ülkede idamın yasaklanmasının hikâyesidir."

AYDINLIKEVLER

Aydın bir diğer açık hava keyfi sunan oyunu *Aydınlıkevler*. Yapımını BKM'nin üstlendiği, Demet Akbağ'ın performansıyla Yılmaz Erdoğan'ın kalemini buluşturan *Aydınlıkevler*, yaz boyunca seyirciyle buluşmaya devam ediyor. Oyun, ağustos ayında önce Antalya Açık hava Tiyatrosu'nda ardından Bodrum Antik Tiyatro'da seyircisiyle buluştu. Ağustosun son günlerindeyse Maximum Uniç Açık hava'da seyircisini bekliyor. Demet Akbağ'ın yanı sıra Salih Bademci, Burak Dakak ve Sinem Ünsal'ın performansları ile büyük övgü topladığı *Aydınlıkevler*, 70'li yılların samimiyetini sahneye aktarıyor. Yönetmenliğini Serdar Biliş'in üstlendiği *Aydınlıkevler*'in kadrosunda genç kuşağın yetenekli ve sevilen oyuncularını Sevda Baş, Nebi Tolga Yılmaz, Barkın Sarp, Ömer Güneş, Kiraz Tosun'un yanı sıra usta oyuncu Caner Alkaya da yer alıyor.

PİNOKYO

20 ve 30 Ağustos tarihlerinde Ankara Karadavut Kültür Merkezi'nde, küçük tiyatroseverler için dünyanın önemli klasiklerinden *Pinokyo*, yeni bir yorumla sahneleniyor. "Bir gün Pinokyo'nun yaşadığı kasabaya gelen bir yabancı yıldızlar ülkesinden bahseder Pinokyo'ya. Merakla başlayan yolculukta Pinokyo acaba yalan söyleyecek mi?" 2-12 yaş arasındaki çocuklara hitap eden oyun, yetişkinler için de keyifli bir seyir sunuyor.

CIRCIR BÖCEKLERİ, İTLER VE BİZ

Buğra Gülsoy ve Serhat Teoman'ı yaklaşık 10 yılın ardından yeniden tiyatro sahnesinde bir araya getiren *Circir Böcekleri, İtler ve Biz* 18 Eylül'de prömiyer yapıyor. Sezonun yeni oyunlarını görmeye başlayacağımız eylül ayını, Sam Shepard'ın *True West* oyununa Mert Öner'in yönetmenliğinde yepyeni bir bakış açısı getiren *Circir Böcekleri İtler ve Biz* ile açıyoruz. Biri kentli, eğitilmiş bir senarist diğeri ormanlara sığınan, özgür ruhlu bir hırsız olan iki kardeşin birbirini keşfetme ve birbirine dönüşme hikâyesini konu alan oyun, Zorlu PSM'de seyirciyle buluşacak. Oyunda Serhat Teoman ve Buğra Gülsoy'a başarılı oyuncular Burak Sarımolalı ve Ayşe Lebriz Berkem eşlik ediyor.

EPI
-SO-
-DE

komedi

KÖŞEYAZISI

ROMANTİK KOMEDİLER VE KLİŞELERİ

+ YAZI_//_SU KARACAN +

Ah, aşk! Hepimiz hayatımızın belli bir döneminde bu karmaşık duyguyu yaşarız. Bazen doğru kişiyi bulduğumuzu sanıyoruz, bazen de masalsı bir birliktelik umuyoruz. Mutlu sonlarıyla bizi kandıran o cazip romantik komedilerin etkisinde kaldığımız içindir belki de. Yine de izlemekten vazgeçemediğimiz bu tatlı film türü birçok klişe barındırıyor. Bu sayıda sizler için bu klişeleri mercek altına yatırıp kendi içinde türlere ayırmak istedim..

1. “GERÇEK AŞK ASLINDA HEP YANINDAYDI” KLİŞESİ

Bu aslında çok bilinen klişelerden olan “friends to lovers” klişesine çok benziyor. Başrol karakter muhakkak finalde aslında istediği kişinin yanındaki insan olduğunu fark eder ve bize, bizi anlayan ve değer veren insanları görmezden geldiğimizi hatırlatır. Bu klişenin en güzel yanı tamamen yeşil bayrak olan sorunsuz bir gerçek aşkı simgelemesidir. Genelde bu türde, kadın karaktere âşık yakın erkek arkadaş vardır. Ve çoğu zaman kötü veya havalı erkek karaktere tutulan bu kadın, yan karakter gibi görünse de ana karakter olan yakın arkadaşın gerçek aşkı sayesinde doğruları görür. Bu tarz filmler de aslında kendi içinde ikiye ayrılıyor diyebilirim. Bazen dediğim gibi, iki kişi arasında kalınsa da bazen seyircinin, “O senin yanındaki kişi, gör onu!” diye deliye çevirdiği bir tür daha vardır. Onda da sürekli birlikte olduğu kişilere rağmen ilişkisini ayakta tutamayan birisi mutlaka vardır. Gerçek aşk aslında hep yanındaydı klişesi birkaç klişe ile birlikte kullanılan en bilindik anlatımdır.

BU TÜRÜN EN İYİ ÖRNEĞİ: 3 kişilik bir hikayeden bahsediyorsak bu türün en iyi örneklerinden biri kesinlikle *Win a Date with Tad Hamilton!* olabilir. 2004 yılına ait film, sevdiği Hollywood yıldızıyla bir randevu yakalayan kasabalı bir kızın masalsi aşk hikâyesini anlatıyor. Çok fazla adını duyuran bir yapım olmasa da hem eğlenceli hem de tatlı bir romantik komedidir.

BAŞKA NELER VAR: *Love Wrecked*, *The Perfect Man*, *When Harry Met Sally...*

2. “NEFRET EDİYORDUM NE ARA AŞIK OLDUK BİZ YA!” KLİŞESİ

Bu klişe “enemies-to-lovers” kültürü olarak da bildiğimiz düşmanlar arasında başlayan aşkın örneğidir. Çoğu zaman bir kazanç üzerine kurulan bu ilişkide ikili, beraber zaman geçirdikçe seyirci bu çift arasındaki kimyayı hemen hissetmeye başlar. Bu türün bir güzel özelliği ise nefretle aşkın aynı anda yaşanmasıdır. Aslında karakterler birbirlerine âşık olmaktan korktuğu için birbirinden nefret de etmektedir. Bu film türünde, muhakkak ikiliyi bir araya getiren eğlenceli yan karakterler mevcuttur.

BU TÜRÜN EN İYİ ÖRNEĞİ: *10 Things I Hate About You*’nun bu tür denince akla gelen en kült gençlik romantik komedisi olduğunu bilmeyen yoktur herhalde. 1999 yapımı film, William Shakespeare’in *Hırçın Kız* adlı eserinden uyarlamadır.

BAŞKA NELER VAR: *Candy Jar*, *The Proposal*, *The Princess Diaries 2*

3. “ELDE ETMEK İÇİN UĞRAŞIRKEN ONA AŞIK OLDUM” KLIŞESİ

Bu klişe, genelde bir iddiayla başlar. Yakın arkadaşların hedef olarak seçtiği kişiye yönelen başrol karakter, zamanla pişmanlık duyarak onu tanımaya çalışır. Bu kişi bir süre sonra onu anlayan yegâne insana dönüşünce aşkı hissetmeye başlarız. Genellikle bu karakterlerin kabullenme süreci olur. Filmin bir kısmında ego tatmini izleriz.

BU TÜRÜN EN İYİ ÖRNEĞİ: *How To Lose A Guy In 10 Days* sadece bu türün değil, aynı zamanda romantik komedi türünün de en iyi örneklerinden biridir. Başrollerinde Kate Hudson ve Matthew McConaughey’nin yer aldığı 2002 yapımı bu eğlenceli film, kadın ve erkek zihnine bir yolculuk gibi aynı zamanda. İki tarafın gözünden flört taktikleri izlemek epey keyif verici!

BAŞKA NELER VAR: *She’s All That*, *Employee of the Month*

4. “O, BAŞKASI İLE EVLENMEYE KARAR VERİNCE AKLIM BAŞIMA GELDİ” KLIŞESİ

Bu klişe sanırım en sevdiğim klişe. Aynı zamanda düğün komedisi de diyebiliriz bunlara. Filmin büyük bir kısmının düğün ve düğün hazırlığında geçtiği bu yapımların en meşhur özelliği prova yemeği sahneleri olabilir sanırım. Aşkını itiraf edemeyip platonik kalanların bayılacağı türden bir klişe bu da. **BU TÜRÜN EN İYİ ÖRNEĞİ:** *My Best Friend’s Wedding*, bu türün baş tacı olabilir diye düşünüyorum. En iyi arkadaşının düğününü sabote etmeye çalışan bencil bir kadının elindekini kaybedince değerini anladığı bir hikâye de diyebiliriz.

BAŞKA NELER VAR: *27 Dresses*, *Made of Honor*, *About Fate*

5. "BENİ OLDUĞUM GİBİ SEVİYOR" KLIŞESİ

Bu klişe, görünümünden memnun olmayan pasif karakterli insanların kendine yepyeni bir yol çizmesiyle başlar. Aslında başrol değişmiştir ama onu eskisi gibi görüp seven birileri mutlaka vardır. Bu klişe birazcık "Gerçek Aşk Aslında Hep Yanındaydı" klişesini andırır da biraz daha farklıdır. Bu tür filmler uç, farklı ve ucube görüldüğünü sanan insanların kendisini keşfetme öyküsüdür. Bir nevi motive filmleri de sayılabilir. **BU TÜRÜN EN İYİ ÖRNEĞİ:** *The Princess Diaries* ilk filmi 2001 yılında yayınlandı. Film, ünlü oyuncu Anne Hathaway'in de ismini duyuran yapım olarak bilinir. Gençlik kitabından uyarlanmıştır. İzlemesi epey keyifli, masalsi bir hikâye. Utangaç kız karakteriyle bu türün en iyi filmlerinden biri.

BAŞKA NELER VAR: I Feel Pretty, Easy A, Enchanted , Singin' in the Rain

6. "SEN BENİM ERGENLİK AŞKIMSIN" KLIŞESİ

Gençlik yapımlarından bahsettiksek bu klişeden bahsetmeden olmaz. "Sen benim ergenlik aşkımsın" klişesi genelde lise-ortaokul dönemlerinde yaşanan ilk aşk hikâyelerini konu alır. Bazen zaman yolculuğu gibi değişik konularla bunu desteklerler. Çoğumuzun aşına olduğu bu yapımlar, son döneme tek tip olmaya başladı.

BU TÜRÜN EN İYİ ÖRNEĞİ: 2019 yılına ait Japon filmi *No Longer Heroine* bu tür için ideal bir örnek. Aynı zamanda manga uyarlaması olduğu için absürt bir komedi. Bu film "gerçek aşk aslında hep yanımdaydı", "beni olduğum gibi seviyor" hatta kısmen "elde etmek için uğraşırken ona âşık oldum" klişeleri de içerir.

BAŞKA NELER VAR: 13 Going on 30, 17 Again, Wild Child, Angus, Thongs and Perfect Snogging, A Cinderella Story

7. “ÇOK FARKLIYIZ VE BİZİ BİZ YAPAN ŞEY BU” KLİŞESİ

Öncelikle bu klişe için Hugh Grant'e teşekkür etmek lazım. Çünkü aklıma gelen ilk filmlerde başrol oyuncusu kendisi. Bu tür aslında Hollywood sektöründe “farklı kişilik tiplerin aşkı” kıvamında da lanse edilmekte. Bu klişenin en çekici ve bilinen yanı tam anlamıyla zıt karakterlerin birbirini çekmesi.

BU TÜRÜN EN İYİ ÖRNEĞİ: *Bridget Jones's Diary* serisi bilinen en başarılı romantik komedi serilerinden biridir aynı zamanda. Aşkı arayan bir kadın, onunla tamamen farklı karakterlere sahip iki erkek arasında kalır. Film aslında bir kitap uyarlaması ve aynı zamanda modern “Aşk ve Gurur” hikâyesidir.

BAŞKA NELER VAR: *Notting Hill*, *Two Weeks Notice*, *High School Musical* serisi

8. “BU BEBEK BİZİ BİR ARAYA GETİRDİ” KLİŞESİ

Bu klişe isminden de belli oluyor zaten, bir bebek her şeyi değiştirir. Bazen bir çifti bir araya getirir bazen aile olmanın önemini hatırlatır. Annelik ve babalık içgüdüğü, vazgeçilemeyen bağımsızlıktan sonra kabulleniş ve seçim yapma konularını ele alıyor. Aile olmak basit bir şey değil, bazen aşk bile buna yetmeyebiliyor.

BU TÜRÜN EN İYİ ÖRNEĞİ: *Life As We Know It* anlamlı bir romantik komedi. Sadece eğlenmiyor, aynı zamanda duygulanıyorsunuz. Ortada kalmış bir çocuğa sahip çıkmaya çalışan, aile olmaya hazır olmayan iki ebeveynin trajikomik macerası.

BAŞKA NELER VAR: *The Back up Plan*, *Labor Pains*

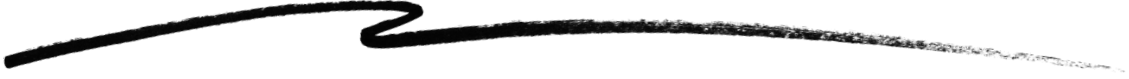

9. “SANA GERÇEKTE KİM OLDUĞUMU SÖYLEMEDİĞİM İÇİN ÜZGÜNÜM AMA SENİ SEVİYORUM” KLİŞESİ

Bu klişe sanırım en masalsı klişe olabilir. Aşkı süslü bir dille anlatan, her kadının izlerken iç çekeceği türdendir. Bu filmlerde mutlaka sırlar vardır, zaman zaman bu sırlar yüzünden ikili arasında “Nefret ediyordum ne ara âşık olduk biz ya” klişesini de görürüz. Finalde bir kimlik çatışması yaşanır ama her türlü mutlu sonla biter.

BU TÜRÜN EN İYİ ÖRNEĞİ: Netflix filmi olan *A Castle for Christmas* bu türün en cazip yapımlarından biri. Komedisinden çok romantizmin ağır bastığı bir Noel yapımı. Görsel açıdan da keyif verici olan bu film, size kendinizi prenses gibi hissettirecektir.

BAŞKA NELER VAR: *Head Over Heels*, *First Daughter*

10. “BİR SEBEBE İHTİYACIM YOK BEBEĞİM, BEN JULIA ROBERTS FİLMİYİM” KLİŞESİ

Romantik komediden bahsedip Julia Roberts’tan bahsetmemek olmaz değil mi? Bir döneme damgasını vuran yıldız oyuncu, romantik komedi klişesinin kendisi oldu adeta.

JULIA ROBERTS’LI BAZI ROMATİK KOMEDİLER: *Runaway Bride*, *Eat, Pray, Love*, *Pretty Woman*, *Larry Crowne*, *America’s Sweethearts*

EPI
-SO-
-DE

rap shit

KÖŞEYAZISI

Doğru Fikir,
Yanlış İstikamet

RAP SHIT

YAZI //_ ONUR BAYRAKÇEKEN

Müziği mevrubahis eden kitapları, dizileri, filmleri falan filan ayrı severim. Ama müzik var müzik var: Ana akım fasafisolarla hiç işim olmadı. Onlar yalnızca çerezdir, atıştırma malıdır. Benim ana yemeğim hep endüstrinin kapılarını tekme tokat açmış, kendini bin bir zorlukla kabul ettirmiş müzikler oldu. Endüstrinin kapısından bir kere içeri girmelerinden sonra ise onlardan da sıkıldım.

Çocukluğumdan beri tabiri caizse bir rock'n'rollcuyum. Beş altı yaşlarında, evde durmadan çalan Barış Manço ve Erkin Koray kasetleriyle başladığım rock'n'rollculuk kariyerime ilkokulda dinleyip çarpıldığım Elvis Presley ile devam ettim. Elvis'in abuk sabuk şarkıları da olduğunu fark edince Beatles, Chuck Berry, Rolling Stones ve Led Zeppelin ile tanışmak nasip oldu. Sonrasını tahmin edebilirsiniz.

Bu sırada Türkiye'de Duman ve Mor ve Ötesi rüzgârı esiyordu. Mor ve Ötesi'ni hep çok steril buldum, Duman'ı sevdim. Onların başlattığı ve endüstrinin kemendini attığı rock müzik dalgasına atlayan elektrogitarlı Yıldız Tilbelerden ise tiksindim: Emre Aydın'mış, Gripin'miş... Çok şükür, o ara başka bir şeyler deneyen başka birileri de vardı. Bunlara "rapçi" deniyordu ve bir bakıma, rock'n'roll ruhunu (varsa öyle bir şey) onlar taşıyordu. Yıllar geçti, bu kez elektrogitarlı Yıldız Tilbelerin yerini rap yapan Yıldız Tilbeler aldı. Endüstrinin kuralı budur: Seni sokaklardan alır, sana istediği makyajı yapar ve seni satar. Profesyonel müzisyenin kaçınılmaz sonu.

HBO yapımı *Rap Shit* dizisine başlarken diziden beklentim bu gerçeğe meydan okuması değildi. Daha çok, endüstrinin çarklarının nasıl işlediğini göstereceğini istiyordum. Bundan yıllar önce HBO, Martin Scorsese ve Mick Jagger yapımcılığında *Vinyl* diye bir dizi çıkarmıştı. İlk sezonundan sonra iptal olsa da *Vinyl* bunu harika yapmıştı: Bir yanda özgürlük ve isyan arzusu, öte yanda para sayma makinesinin cazip sesi. Bu, en idealist müzisyeni bile yoldan çıkarabilecek bir diledimdir. *Rap Shit*'in ilk bölümünü açtığımda işte böyle şeyler izlemeyi bekliyordum. Bana başarılı olduğu her gün daha çok parçalanan, kendinden uzaklaşan, başka bir şeye dönüşen bir karakter vermeliydi... Bir başka deyişle gerçeği.

//
Rap Shit, bu haliyle müzikseverlerin keyifli vakit geçirecekleri ama birkaç sene sonra varlığını unutacakları bir yapım. Fakat siz bu yazıyı okurken dizinin ikinci sezonu da ekranlara gelecek. Hikaye hâlâ daha orijinal, gerçekçi ve evrensel bir yere gitme şansına sahip. HBO'nun prodüksiyon düzeyi de düşünülünce **Rap Shit**, en kötü olasılıkla izlenebilir bir dizi olmayı sürdürerek ikinci sezonunu kapatacaktır.

Peki, verdi mi? Geçen yıl yayınlanan 8 bölümlük ilk sezonuyla *Rap Shit* bunu kısmen verdi. Dizinin başkarakteri Shawna (Aida Osman) idealist bir rapçi ve amiyane tabirle orasını burasını açarak ünlü olmak istemiyor; öyle ki yaptığı rap videolarında yüzüne bir maske bile takıyor. O, pahalı arabalardan ya da lüks villalardan da bahsetmek istemiyor; Rosa Parks'ı, Angela Davis'i, gettoları ve kadın hareketini anlatmak istiyor. Ne var ki bu inadı onu ünlü bir rapçi olmaktan alıkoyuyor ve Shawna, kendisini bir otel lobisinde çalışıp neredeyse yalnızca hobi niyetine rap yaparken buluyor.

Dizinin bir diğer başkarakteri Mia (KaMillion), Shawna'nın çocukluk arkadaşı. Ne onun kadar entelektüel ne de idealist. Mia'nın bir kızı var, bir de paraya ihtiyacı. Makyöz olarak çalışıyor ama aynı zamanda yarı zamanlı OnlyFans modeli yapıyor; "pornocu" deyip geçiyor bunu duyanlar ama Mia yaptığından utanmıyor.

Mia ile Shawna'nın yolları yıllar sonra kesiştiğinde ikili Instagram canlı yayını açıp sarhoş halde doğaçlama bir rap yapıyor. Bu, sosyal medyada kendi çapında viral olunca Mia ve Shawna bir rap grubu kurmaya karar veriyorlar. *Rap Shit*, işte bu kararın hikâyesi: İki farklı vizyonun, başka başka arzuların, birbirini dönüştürerek büyüyen bir dostluğun.

Dizinin yaratıcısı Issa Rae, Mia ile Shawna'nın hikâyesinin tıpkı onlar gibi Miamili bir kadın rap ikilisi olan City Girls'ün hikâyesinden esinlendiğini doğruluyor. Ancak *Rap Shit* bir biyografi değil; bir rap endüstrisi komedisi.

Buraya kadar, tüm müzik meraklılarının izlemek isteyeceği bir dizi tarif ettim. Ama *Rap Shit* ile ilgili birkaç sorunun var. Bunlardan birincisi, vasatı aşamayan oyunculuklar. Başroller dahil aşağı yukarı tüm oyuncular klişelere yaslanıyor. Dizinin en iyi oyunculuk performansını yan rolde Mia'nın kızının babası Lamont'u canlandıran RJ Cyler sergiliyor. Diğerleri kötü değilse bile hiç fark yaratmıyor.

İkinci sorunun, dizinin temposuyla ilgili. Bu yazıyı yazmayacak olsam ilk bölümün ardından diziye devam etmezdim. Bu bölümün tek amacı, anlaşılır şekilde, karakterleri tanımamız.

Ama karakterler arasındaki ilişkiler sanki yoktan var oluyor. Mia ile Shawna ilk konuştuklarında onları çok yakın dost sanmışım, örneğin; halbuki sonraki bölümde öğrendim ki aralarına epey soğukluk girmiş. Demem o ki bazı şeyler çok hızlı, bazı şeyler çok yavaş geliyor. Bu da izleyiciyi diziden biraz koparıyor.

Rap Shit ile ilgili üçüncü bir sorunum daha var; dizinin mizahı. Belki Amerikalılar için bu diziye gülmek mümkündür ama beni diziye bağlayan, kesinlikle mizahı olmadı. *Rap Shit*'in hiçbir orijinal komiği yok. Evet, kesinlikle eğlendiriyor ve müzik endüstrisine dair bir hiciv geliştiriyor. Ama bunu kör göze parmak usulü ve fazlaca Amerikalı bir şekilde yapıyor.

Peki, öyleyse *Rap Shit* izlenmeye değmez bir dizi mi? Hayır hayır, *Rap Shit* yanlış mesleği seçmiş üniversite mezunu bir genç. Hiçbir şeyi çok iyi değil ama bir standardı var. Bir fikri var. En önemlisi, itirazı var. Sorun şu ki, komedi değil dram mesleğini seçmeliymiş. Bu, onu hem dünyanın her coğrafyasında anlamlı kılmış hem de dizinin motoru olan Mia ve Shawn ilişkisinin daha güçlü çalışmasını sağlamış. Nitekim bu ilişki, *Rap Shit*'in müzik endüstrisine ve rap müziğin asi bir alt kültürden bir darphaneye dönüşmesine itirazını en iyi işlediği unsur. Mia ve Shawn'un fikir ayrılıkları, idealler ile hayatın gerçeklerinin çatışması; dostlukları ise yeteneğin ihtiyaçla buluştuğu yerde doğabilecek başarının ispatı. *Rap Shit*'in tüm ana fikri aslında bu ilişkide gizli ve biz, Mia ile Shawn arasındaki dostane çatışmayı daha detaylı izleyebilmeyi hak ediyorduk.

Rap Shit, bu haliyle müzikseverlerin keyifli vakit geçirecekleri ama birkaç sene sonra varlığını unutacakları bir yapım. Fakat siz bu yazıyı okurken dizinin ikinci sezonu da ekranlara gelecek. Hikaye hâlâ daha orijinal, gerçekçi ve evrensel bir yere gitme şansına sahip. HBO'nun prodüksiyon düzeyi de düşünülünce *Rap Shit*, en kötü olasılıkla izlenebilir bir dizi olmayı sürdürerek ikinci sezonunu kapatacaktır.

Ben de bu yazıyı, *Rap Shit*'i kimler izlemeli sorusuna cevap vererek sonlandırayım: Rap müzik meraklıları mutlaka; müzik meraklıları, zamanları varsa ve diğer herkes biraz müzik dinlemek, biraz da keyifli vakit geçirmek için...

Edebiyat Uyarlaması Diziler 4

YAZI //_ _HÜMAY ONGAN

Yerli edebiyat uyarlaması dizileri yazdığım serimizin sonuna geldik. Serinin son yazısında yalnızca televizyon yapımlarından değil, dijital platformlarda yayınlanan dizilerden de söz edeceğim. Edebiyatımızın usta kaleminden ve güncel yazarların eserlerinden ekrana neler yansımış hep birlikte izlemeye devam edelim.

DUDAKTAN KALBE (2007-2009)

Reşat Nuri Güntekin'in televizyona uyarlanan romanlarından biri *Dudaktan Kalbe*. Uyarlama serimizin önceki bölümlerinde ilk *Çalılık* uyarlaması ve *Yaprak Dökümü*'nden bahsetmiştim. Reşat Nuri Güntekin günümüzde yaşasaydı herkesin çalışmak isteyeceği bir senarist olabilirdi. Milli Edebiyat Dönemi'nin en önemli yazarlarından olan Güntekin'in romanları dizi tarihimiz açısından da önemli bir yer tutuyor. *Dudaktan Kalbe* denildiğindeyse aklımıza ilk önce Lamia karakteriyle izlediğimiz Aslı Tandoğan gelir. Ay Yapım imzalı dizide Burak Hakkı, Özge Özder, Yiğit Özşener ve Fadik Sevin Atasoy gibi değerli isimler yer alıyor. Dizinin merkezinde Lamia ve Kenan (Burak Hakkı) arasındaki aşk hikâyesi anlatılıyor. *Dudaktan Kalbe*'nin tüm bölümlerini YouTube'dan izleyebilirsiniz.

HANIMIN ÇİFTLİĞİ (2009)

Seride adını birçok kez andığımız bir diğer usta yazarımız da Orhan Kemal. *Hanımın Çiftliği*, Orhan Kemal'in Adana'nın güçlü ve zengin bir ailesiyle yoksul çirçir işçileri arasındaki çatış-

maya odaklanan romanı. Hikâye, Mehmet Aslantuğ'un canlandığı çirçir fabrikası sahibi Muzaffer Bey'in işçi Güllü'ye âşık olmasıyla ilerliyor. Güllü'yü ise -eminim hepiniz hatırlıyorsunuzdur- Özgü Namal canlandırıyor. Güllü ile makinacı Kemal (Caner Cindoruk) arasındaki aşk, Muzaffer Bey'in Güllü'den etkilenmesiyle bir engelle karşılaşılıyor. *Hanımın Çiftliği*, sınıfsal perspektiften bir aşk üçgeni öyküsü anlatıyor. Dizi, özellikle Özgü Namal ve Mehmet Aslantuğ'un oyunculuklarıyla çok konuşulmuş ve ikili övgü toplamıştı. Bu seriyi yazarken beni en çok heyecandıran şey; edebiyatımızdan önemli eserler hakkında yeniden konuşuyor ve belki okulda okuduğumuz kitapları yeniden hatırlıyor oluşumuz. *Hanımın Çiftliği*, dizi olarak oldukça başarılı bir yapımdır, YouTube'da yeniden izleyebilirsiniz ancak bu sırada Orhan Kemal'in romanlarına da göz atmanızı bir kez daha tavsiye ederim.

ÇALIKUŞU (2013-2014)

Reşat Nuri Güntekin'in bana kalırsa en iyi romanının yeniden televizyona uyarlandığı *Çalılık*'ta Fahriye Evcen ve Burak Özçivit'i izliyoruz. Tabii ki ikili, dizide heyecan verici bir uyum sergiliyor. Feride rolüne nostaljik görünümlü de yakışan Fahriye Evcen, bence gayet iyi bir iş çıkarıyor. Ancak dizi, yayınlandığı dönemde *Aşk-ı Memnu*, *Yaprak Dökümü* ya da *Hanımın Çiftliği* gibi bir ilgi uyandırmamıştı. Romana uymakla birlikte hikâye akışının yavaş olması bu durumun sebeplerinden olabilir.

Feride'nin idealist bir öğretmen olma yolculuğu; arka planda Osmanlı'nın son dönemi ve Kâmrân'a olan aşkıyla okuması da izlemesi de oldukça keyifli bir hikâye sunuyor. *Çalılık*'nu da YouTube üzerinden izleyebilirsiniz, bir kez daha Aydan Şener'li 1986 yapımı *Çalılık* dizisini de hatırlatmış olayım, ona da internetten ulaşmanız mümkün.

KURT SEYİT VE ŞURA (2014)

Bunu *Çalılık*'nın istenildiği gibi tutmamasına bağlamayalım ama 2013'te yaşanan kırılma nedir, bilemiyorum. 2013'ten sonra edebiyatımızdan "klasik" diyebileceğimiz romanların dizi uyarlamalarına pek rastlamıyoruz. Güncel yazarların işlerininse televizyona ve dijital platformlara başladığını görüyoruz. Bu bir kayıptır, televizyona uyarlanacak klasikleşmiş romanlarımız tükenmiş midir, yorumu size bırakayım. Ancak daha yeni eserleri dizi olarak izlemek de seyirci tarafından bir o kadar sevildi. *Kurt Seyit ve Şura*, Nermin Bezmen'in aynı adlı çok satan romanından uyarlandı. Dizi, özellikle başrol oyuncularıyla ilgi çekmeyi başardı elbette. Çünkü başrollerde Kıvanç Tatlıtuğ ve Farah Zeynep Abdullah'ı izliyoruz. İkili, Kırmızı Türk asker Kurt Seyit Eminof ve soylu Rus bir ailenin kızı olan Şura arasındaki aşkı ekrana etkileyici bir biçimde yansıtmayı başarıyor. Dizinin senaryosunu Ece Yörenç'in yazdığını ve yönetmenliğini Hilal Saral'ın üstlendiğini de belirtiyim. *Kurt Seyit ve Şura*'nın oyuncu kadrosunda ayrıca Birkan So-kullu, Fahriye Evcen, Ushan Çakır ve Elçin Sangu yer alıyor. Diziyi puhutv'den izleyebilirsiniz.

Fi (2017)

Dijital platformların Türkiye'ye giriş yapmasıyla hayatımızda yeni bir dönem başladı. Kısa süre içinde yerli platformlar ve yapımlar ortaya çıktı ve televizyonun dilinden farklı yerli dizileri izleme imkânına sahip olduk. Azra Kohen'in *Fi*, *Çi*, *Pi* kitaplarından uyarlanan *Fi* kesinlikle bu işlerden biri.

Dizi, 2017'de puhutv üzerinden yayınlanmaya başladı. Serenay Sarıkaya, Mehmet Günsür ve Ozan Güven'in başrolleri paylaştığı *Fi*'nin 2. sezonuysa Show TV'de yayınlandı. *Fi*, birçok bağlamda çok konuşulan bir yapımdı. Hem gerilim dozunun gittikçe yükseldiği anlatı hem de oyunculuklarıyla bir yerli dijital platformda yayınlanan en dikkat çekici işler arasında yer alıyor.

Dizide ayrıca Berrak Tüzünataç, Büşra Develi, Tülay Günel ve Osman Sonant gibi birbirinden yetenekli oyuncular ve özgün karakterleri izliyoruz. Psikolog Can Manay'ın saplantılı karakteri üzerinden ilerleyen dizi, yan karakterlerin hikâyeleriyle birlikte ritmin yüksek olduğu bir yapımdır. *Fi*'nin tüm bölümlerini puhutv'den izleyebilirsiniz.

ASLINDA ÖZGÜRSÜN (2022)

Gazeteci-yazar Duygu Asena'nın en çok okunan romanlarından biri olan *Aslında Özgürsün*, GAİN için uyarlandı. Kadınların özgürleşmesi konusunu merkeze alan kitaplarıyla tanınan Asena'nın *Kadının Adı Yok* romanı da Atif Yılmaz tarafından 1987'de sinemaya uyarlanmıştı.

40'lı yaşlarındaki iki kadının hayatı, arkadaşlığı ve mücadelelerini konu edinen dizinin başrollerini Deniz Çakır ve Bade İşcil canlandırıyor. Dizinin yönetmenliğiniyse *Çilingir Sofrası* filmiyle çok konuştuğumuz Ali Kemal Güven üstleniyor. 2013 yılından sonra televizyonda yerli klasiklerimizi görmemeye başladığımızdan söz etmiştim ancak *Aslında Özgürsün*'ün de alanında kült bir yapıt olduğunu belirtiyim. Diziyi GAİN'de izleyebilirsiniz.

SICAK KAFA (2022)

Netflix'in yerli işlerinden olan *Sıcak Kafa*, geçtiğimiz yıl en çok konuştuğumuz yapımlardan biriydi. Afşin Kum'un distopik romanından uyarlanan dizi, henüz yayınlanmadan oyuncu kadrosuyla isminden söz ettirmişti. Dizinin başrollerinde Osman Sonant, Hazal Subaşı ve Şevket Çoruh yer alıyor. Onlara eşlik eden birçok değerli isim arasındaysa Tilbe Saran, Kubilay Tunçer, Özgür Emre Yıldırım, Gonca Vuslateri ve Haluk Bilginer var.

Politik göndermelerle de yerli dizi tarihimizde unutmayaacağımız bir iz bırakan *Sıcak Kafa*; iletişim yoluyla yayılan "abuklama" adlı hastalığın pençesindeki distopik bir dünyada, hastalığa bağışıklık kazanmış olan dilbilimci Murat Siyavuş'un acımasız yönetimin hedefi haline gelmesi ve hastalığı ortadan kaldırmaya çalışmasını anlatıyor.

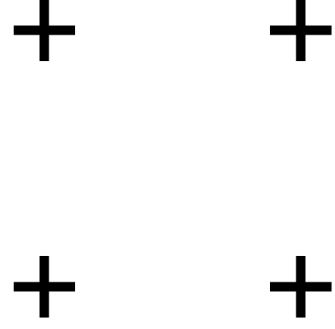
BEHZAT Ç. BİR ANKARA POLİSİYESİ - ÇEKİÇ VE GÜL: BİR BEHZAT Ç. HİKÂYESİ (2010-HALEN)

Emrah Serbes'in *Her Temas İz Bırakır* adlı romanından esinlenilerek yaratılan *Behzat Ç.*, ilk kez 2010 yılında Star TV'de yayınlandı. Politik göndermelerle de seyircinin ve iktidarın(!) dikkatini çeken yapımdır, 2019'de BluTV'de yayınlanmaya başladı. Dizi o kadar sevildi ki unutulmaz karakter Başkomiser Behzat, yeniden seyirci karşısına çıktı. Geçtiğimiz yıl *Çekiç ve Gül: Bir Behzat Ç. Hikâyesi*, BluTV'de Behzat Ç. severlerle buluştu. Emrah Serbes'in *Çekiç ve Gül* adlı kitabından esinlenerek uyarlanan dizinin başrolünde yine Erdal Beşikçioğlu'nu izliyoruz.

Tiyatro oyuncusu Beşikçioğlu'nu Behzat Ç. karakteriyle tanıyan seyirci, onu bu role çok yakıştırdı ve Türkiye'de bir idol haline geldi. Eski kadrodan İnanç Konukçu ve Berkan Şal da *Çekiç ve Gül*'de yer almaya devam ediyor. Behzat Ç.'nin ilk uyarlamasında Harun karakteri olarak izlediğimiz ve bu projeye dikkat çeken Fatih Artman'sa *Çekiç ve Gül*'ün kadrosunda yer almıyor. İlk uyarlamada öldürülen Savcı Esra rolünde izlediğimiz Canan Ergüder'in etkileyici performansını da anmadan geçmeyelim. Ayrıca ilk uyarlamanın birçok bölümünü Serdar Akar'ın yönettiğini de belirtmeliyim.

Cinayet Büro çalışanlarının başından geçenleri izlediğimiz dizi, aynı zamanda güncel politik meselelere, emniyet içindeki kirli hesaplara da ışık tutuyor. Dizinin yeni sezonuysa yakında BluTV'ye gelecek.

EPI -SO- -DE	ne ile izlemeli?
	◆
	SEYİR ZEVKİ

SAMSUNG THE FREESTYLE PROJEKTÖR

Samsung The Freestyle projektör hem hafif hem de taşıması kolay. Nereye giderseniz yanınızda kolayca taşıyabilirsiniz. Büyük ekran keyfini her zaman her yerde yaşayabilirsiniz. Taşınabilir, güçlü ve şaşırtıcı derecede basit kullanımıyla eğlence her yerde sizinle. The Freestyle saniyeler içinde keskin ve net bir şekilde görüntüleri odaklar. Size sadece keyifle izlemek kalır. 30 inçten 100 inç kadar farklı boyutlardaki ekranları yansıtabilir. 100 inç büyüklüğündeki ekranla kendi ev sinema sisteminizi yaratın. Güçlü dahili hoparlörü 360 derece ses verir, böylece oturduğunuz her yerden sizi saran bir ses deneyimi yaşarsınız.

KLIPSCH CINEMA 600 SOUNDBAR

Klipsch Cinema 600 Soundbar, Dolby Audio™ teknolojisi sayesinde genişletilmiş ses alanı ve olağanüstü ses detayı sunuyor. Ayrıca 10 inçlik kablosuz subwoofer ile derin ve güçlü baslar yaratarak dinleyicileri sürükleyici bir ses deneyimiyle buluşturan Klipsch Cinema 600; kullanıcıların TV, film ve müzik seslerini yepyeni bir seviyeye taşımaya olanak tanıyor. Klipsch'in ödüllü hoparlör teknolojisi sayesinde gerçek sinema sesini evlere taşıyan Cinema 600, şık ve minimalist tasarımıyla dekorasyona kolayca uyum sağlıyor.

SONY A6700 FOTOĞRAF MAKİNESİ

Sony, en yeni APS-C aynasız fotoğraf makinesi "A6700"ü piyasaya sundu. "A6700" en yeni Full Frame Alpha™ ve Cinema Line fotoğraf makinelerinin üstün fotoğraf ve video özelliklerini A6000 serisinin kompakt ve hafif tasarımıyla birleştirerek Sony'nin bugüne kadarki en gelişmiş APS-C aynasız fotoğraf makinesini yaratıyor. Sony'nin gelişmiş BIONZ XR® işleme motorunun hızı ve gücüyle 26,0 efektif megapiksele sahip APS-C arka aydınlatmalı Exmor R® CMOS görüntü sensörünü bir araya getiren "A6700", kompakt ve hafif tasarımını korurken olağanüstü görüntüleme performansı sağlıyor.

PHILIPS THE ONE LCD TV

Philips'in 55 inç Ambilight özellikli LCD TV'si, geniş bir izleme açısı sunan paneli ve ortam ışığından etkilenmeyen güçlü ve parlak görüntü performansı sayesinde bulunduğu ortamda yerini dolduran bir model. Bu ikonik marka tarafından çok yönlü bir ev eğlencesi olarak konumlandırılan 55PUS8808/8818; başarılı 2x40W ses, çok formatlı HDR kullanımı, oyun referansları ve içerik açısından zengin Google TV akıllı platformu sayesinde televizyon üstüne düşen tüm görevleri başarıyla yerine getiriyor. DTS Play-Fi entegrasyonu, TV'nin bir ses sisteminin parçası olmasını veya surround ses kurulumunda merkez kanal görevi üstlenmesini sağlıyor.

CANON POWERSHOT V10

Canon PowerShot V10, 4K UHD video kaydı kapasitesi, yüksek kaliteli mikrofonu, yerleşik standı ve 14 benzersiz renk filtresi ile hayal ettiğiniz kaliteli içeriği size müthiş kompakt bir şekilde sunuyor. 4K görüntünün keyfini çıkartırken hem görsel hem de işitsel bir sanat eseri açığa çıkarmaya hazır olun. Üstelik sürekli dışarıda çekim yapan bir kullanıcıysanız çekim veya canlı yayın yaparken şarjınızın bitmesinden endişe etmenize gerek yok. USB-C üzerinden hareket halindeyken de şarj olabilen PowerShot V10, sizin için bu sorunu da ortadan kaldırıyor.

+

+

+

+

EPI-SO-DE

TEX, YENİ MACERALARIYLA
MYLOS KİTAP'TA...

mylosyayingrubu.com

/MylosKitap

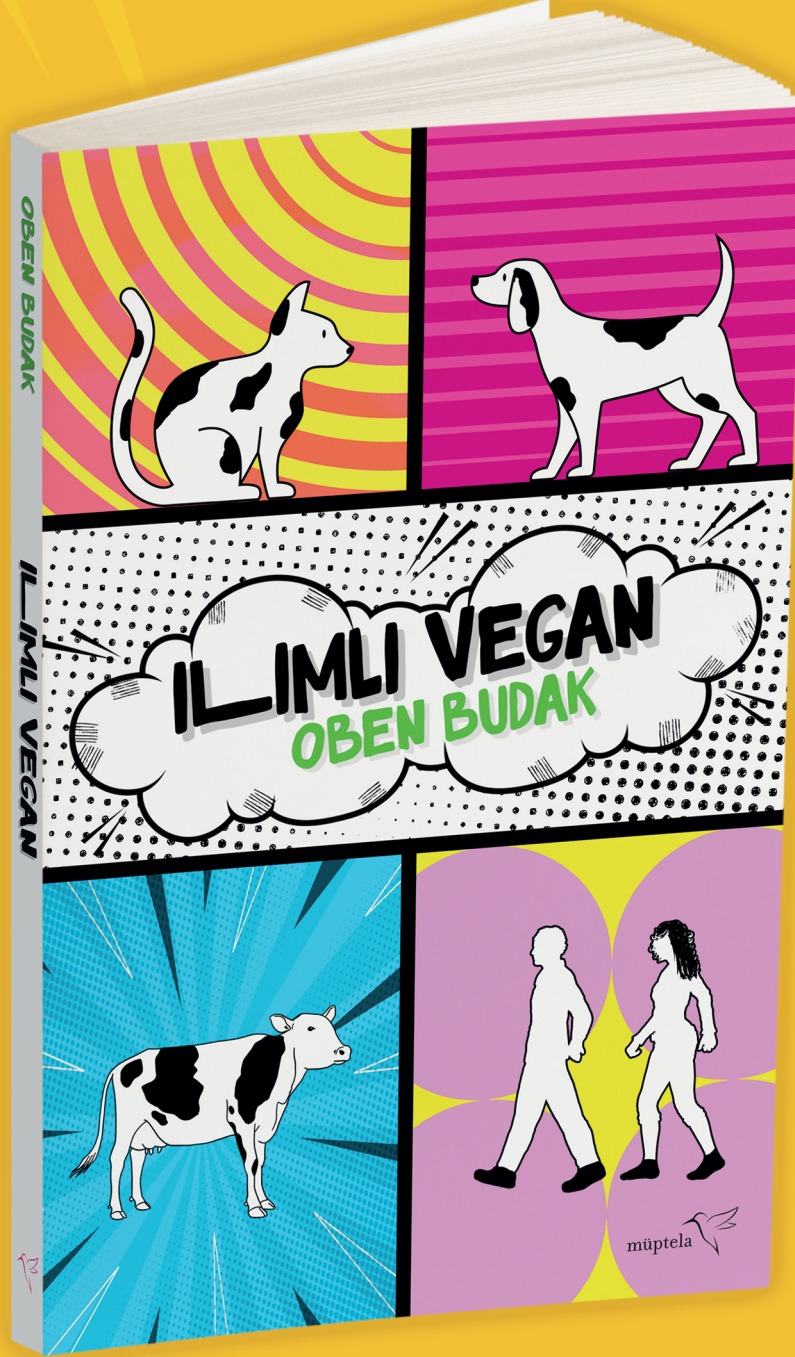

/MylosKitap

/myloskitap

“Veganlık sevdiğin şeylerden vazgeçmek değil hayatın tadını çıkarmaktır.”

Oben Budak'tan

**özgür, mutlu hayvancıklar ve
gezegenimiz üzerine samimi bir kitap.**